

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi *Sayı 161 *Temmuz 2011 *Fiyatı: 2 TL *ISSN: 1302-7506

*Geleceğimizi ve özgürlüğümüzü
kazanmak için bize
tek yol bırakanlara*

Be
ziman
jiyan
nabe!

Genç-Sen - Demokratik Yurtsever
Gençlik - Tüm İlerici Gençlik Dernekleri -
Yeni Demokrat Gençlik - Kaldıraç - ÖEP -
Proleter Devrimci Gençlik - Ekim Gençliği

İLANIMIZ

II. DERSİM DOĞA VE KÜLTÜR FESTİVALİ'NDE BULUŞALIM!

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

2011 seçimleri Türk hakim sınıflarının yoğun saldırılarının gölgesinde bir süreç olarak geride kalmış bulunuyor. 2011 seçimlerinin öncesinde hepimizin bildiği gibi sürece Kürt ulusal sorunu damgasını vurmuştu. Seçimden sonraki süreç açısından da Kürt ulusal sorunu gündeme rengini vermeye devam ediyor. Egemenlerin saldırıları BDP'nin gösterdiği seçim başarısına da tahammülsüzlüğün bir görüngüsü olarak bütün hızıyla devam ediyor. Özellikle Hatip Dicle'nin milletvekilliğinin düşürülmesi, KCK davasından tutsak milletvekillerinin tahliyesinin reddedilmesi egemenlerin soruna karşı pervasız yaklaşımlarının en önde gelen göstergesi olarak karşımıza çıkıyor. Kürt ulusunun ise egemenlere cevabı net; vekillerine, haklarına sahip çıkmak, meşru direniş hattını geliştirmek.

Özelde Kürt ulusu cephesinden genelde ise tüm ezilenler cephesinden süreç tüm kızgınlığıyla ilerlerken, halkın öfkesi isyana dönüşürken bu isyana Dersim Dağlarından yükselen sesler eşlik ediyor. 27 Haziran günü Ovacık'tan üç gerillanın, üç devrimcinin haykırışı yükseliyor. MKP gerillası Ozan Derman, İsmail Perктаş ve Abidin Demir ölümsüzleşenlerin kervanına katılıyor. Tarihe devrim mücadelesinin düşmana korku salan, yılmaz ne-

ferleri olarak not düşüyorlar. Hemen akabinde, 29 Haziran günü Çemişgezek kırsalında iki gerilla daha toprağa düşüyor. Devrim ve komünizm mücadelesinin kızıl meşalesi, Karadeniz'den, Munzurlara uzanan dağ fırtınası; TIKKO savaşçısı Yurdal Yıldırım (Muharrem) yoldaş ve hemen yanı başında, Kürt Özgürlük Mücadelesi'nin genç ve yiğit militanı, HPG gerillası Hewal Mazlum Erenci (Yılmaz Pıllıng) güneşe gömülenlerden oluyor.

Yurdal Yıldırım yoldaşımız, Hewal Mazlum Erenci ve üç devrim savaşçısı Abidin Demir, Ozan Derman, İsmail Perктаş tam da egemenlerin saldırılarının arttığı, halkın öfkesinin isyana dönüşmesinin ayak seslerinin geldiği bir dönemde büyük bir mirası, bizlere bırakıp ölümsüzlük suyunu içiyorlar. Yurdal bizleri yaşamlarıyla da şahadetleriyle de bir kez daha mücadeleyi büyütme çağırıyor.

Sürecin yoğun gündemler üzerinden ilerlediği, şehitlerimizin savaş çağrılarıyla toprağa düştüğü günlerde dergimizin 160. Sayısı çıkmış bulunuyor. Dergimizin bu sayısı seçim değerlendirmesi ve seçim çalışmalarımızdan belli başlı notlarla başlıyor. Bu sayımızda bu yıl 11'si düzenlenecek olan Munzur Kültür Sanat Festivali dolayısıyla hazırladığımız, Dersin halkının sorunlarını anlatan yazılarımızı sizlere sunuyoruz. Geçtiğimiz Şubat ayında şehit düşen 5 kızıl gülümüzü, Çiğdem ve Ferdi yoldaşları anlatan çeşitli yazıları ve Yurdal yoldaşımızın cenaze törenini anlatan yazıları ilgiyle okuyacağımızı düşünüyoruz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

İ Ç İ N D E K İ L E R	İsyan.....	2-5	Denge Ciwanê	29-30
	Özgür Okul	13-14	Kolektifin Sesi	31-33
	Forum	16-17	Gençliğe Notlar	34
	Ufuk	23-24	Festival Dosyası	42-46
	Genç Kadın	25-26	Kızıl Karanfiller'e	47-60

Yaygın süreli

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyinağa Mah. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray/Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: **ÇİLEM İLASLAN**
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

www.yenidemokratgenclik.com
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoo.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 856. Sk. No: 48/203 Kemeraltı/Konak Tel: (0232) 445 16 15
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı No: 3
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212 27 50
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz
Avrupa Merkez Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 4060 958

DEVRİMCİ BİR ATILIM DOĞURMAK İÇİN, YURDAL YOLDAŞIN İZİNDE; DİRENİŞ, KAVGA, SERHILDAN!!!

Devrim ve komünizm mücadelesinin emektar, yiğit savaşçısı Yurdal Yıldırım (Muharrem) yoldaş ve yoldaşımızın omuz omuza direnerek, yan yana toprağa düştüğü Kürt özgürlük mücadelesinin isyan ateşi Hewal Mazlum (Yılmaz)'un şahadetleri halk gençliğine yönelik bir direniş ve kavga çağrısıdır. Şehitlerimiz yolumuzu aydınlatan meşalelerimiz olarak halkın kurtuluşunun yolunu göstermektedirler. Bu çağrıya kulak vermekten, örgütlenmekten, isyanı büyütmekten başka bir çaremiz kalmamıştır.

2011 seçimlerinde beklediğimiz gibi egemen sınıflar bir kez daha sözde meşruiyetlerini ilan etmişlerdir. Halkımız bir kez daha kandırmaca ve yönlendirme ile düzen partileri arasında seçim yapmaya, yani sömürücü sınıfların sözcülerinden birini tercih etmeye zorlanmıştır.

Bu sayfalarda daha önce değindiğimiz gibi halkımızı özelde de halk gençliğini çok yakından ilgilendiren ege-

men sınıfların kabuk değiştirme sürecinin bir süredir içine girmiş bulunmaktayız. Bu yeni süreç ezilenlere daha yoğun saldırıyı gündeme getirmiştir. Ancak bu yoğun saldırılar şekere bulanmış zehir olarak, bir başka deyişle ileri demokrasi söylemiyle sunulmaktadır. 2011 seçimleri de egemen sınıflar için bu sürecin bir parçası, kritik bir parçası olarak ele alınmıştır. Seçim sürecinde vuku bulan olaylar da, seçim sonuçları da bu zeminde oluşmuştur.

2011 Seçimlerinin Başat Gündemi; Kürt Ulusal Sorunu

Bu kritik sürecin buna paralel olarak seçimlerin de ön-

cesi ve sonrasıyla başat gündemi Kürt ulusal sorunu olmuştur. Ortadoğu'da gelişen ayaklanmaların da etkisiyle egemenler için daha yakıcı bir gündem haline gelen Kürt ulusal sorunu bir süredir, gelişen sürece çok daha fazla rengini vermektedir. Bu yeni dönemde projenin esas hedefinin, reklam edilen aksine, Kürt ulusal sorununu çözmek değil, Kürt ulusunun haklı ve meşru mücadelesini tasfiye etmek olduğu çoktan açığa çıkmıştır.

Nitekim 2011 seçimlerinde bu durum daha fazla ortaya serilmiştir. Burjuva demokrasilerinin temeli olarak görülen parlamento seçimleri ülkemiz için anti- demokratik uygulamaların ayyuka çıktığı dönem olmuş, TC devletinin demokrasiden hala nasibini alamadığı görülmüştür. "Demokrasi" havariliğinde birinci AKP, başta olmak üzere, tüm sistem partileri zaman zaman söylemlerini yumuşatıp zaman zaman sertleştirirler de Ulusal Harekete saldırmayı temel gündem olarak ele almışlardır.

Sistem elbette sadece söylem düzeyinde saldırmakla yetinmemiştir. Seçim öncesi başlatılan ve Hatay'da, Dersim'de ve Şırnak'ta gerillaların şahadetine yol açan askeri operasyonlar seçim sonrasında da sürdürülmüştür. Evlatlarına sahip çıkan Kürt halkının üzerine kurşun sıkan, kayalar fırlatan faşizm seçim gününde ve sonrasında da sokaklara taşan isyana vahşice saldırmıştır. Özellikle seçim günü, Ulusal Hareket'in başarısına karşı tahammülsüzlüğün de bir ürünü olarak, kutlamalar sırasında halka polis güçleri azgınca müdahale etmiştir. Küçük bebeklerin yüzlerine biber gazı sıkılmış, ağır yaralanarak hastaneye kaldırılan insanlar olmuştur. Sokaklarda taşan öfke gözaltı ve tutuklama terörüyle boğulmak istenmiş, seçimlerin hemen ertesinde yeni operasyonlar gündeme gelmiştir. Seçim günü sandık başlarında ise yine bildik sahneler yaşanmıştır; bloğu

destekleyen müşahitler engellenmeye çalışılmış, kolluk kuvvetleri eliyle halka baskı yapılarak halkın blok adaylarına oy vermesinin önüne geçilmek istenmiştir.

Seçimlerden hemen önce “cezası” onanan **Hatip Dicle**’nin milletvekilliği YSK eliyle halihazırda iptal edilmiş bulunmakta KCK operasyonları adı verilen saldırı kapsamında tutuklanan 7 milletvekilinin de tahliyesi, yani milletvekilliği engellenmektedir. Hatip Dicle’ye ve KCK üyeliği iddiası ile tutuklanan milletvekillerine yönelik vetonun bireysel bir veto olmadığı da kararı aldırın temel saikin politik kaygılara ilişkin olduğu da ayan beyan ortadadır. Politik kaygılar elbette Kürt ulusal sorununa ilişkindir ve bu açıdan CHP’li, MHP’li vekillere yönelik uygulamayla temel noktada farklılaşmaktadır. Bu yönden bakıldığında Hatip Dicle’ye ve diğer blok adaylarına yönelik veto, liberal yazar-çizer takımının yapmaya çalıştığı aksine diğer engellemelerle bir tutulamaz. Elbette CHP’li ve MHP’li vekillere yönelik engellenmenin de politik yanı ağırlıktadır. Ancak egemen sınıfların kendi iç çelişkilerinden açığa çıkan uygulamalarla, hâkim sınıfların asgari düzeyde ortaklaşarak ortaya koyduğu ezilen ulusa karşı açığa çıkan uygulamalar aynı temelden tartışılmamalıdır.

Veto edilen Kürt ulusunun iradesidir, Kürt ulusunun kendi oylarıyla karar vererek, temsilcisi ilan ettiği Hatip Dicle’nin meclise girememesi demek, Kürt ulusunun iradesini, haklı ve meşru mücadelesini hiçe saymak demektir. Zaten esas amaç da budur. Hukuki kaygılarla değil politik kaygılarla açığa çıkan bu kararın mimarı da bu açıdan bakıldığında tek başına YSK olamaz. AKP’nin seçim öncesi veto yapmaya çalıştığı gibi kararın tek mimarı olarak YSK’yı işaret etmesi, sözde demokrasi savunucusu AKP’nin her zamanki kandırımacalarından biridir.

Veto kararının ardından Emek ve Demokrasi Bloğu adaylarının aldığı meclisi boykot kararının ardından ise AKP başta olmak üzere, düzen partileri yine birlik olmuş, aynı sazın telleri olarak aynı söylemleri tutturmuşlardır. Boykot kararının anti-propagandasını yapmışlar, bağımsız vekilleri meclise, demokrasi çerçevesinde sorunu çözmeye davet etmişlerdir. Hatip Dicle bundan yaklaşık 10 yıl önce Kürt ulusunun mücadelesine ortak olduğu için yaka paça dışarı atılmıştı, şimdi ise meclis kapısından sokulma-

maktadır. Sistemin onayladığı görüşleri savunanlar için uygulanabilen, her hükümet partisinin gözü gibi koruduğu dokunulmazlık nedense Hatip Dicle ve diğer Blok adayları için bir türlü devreye girememektedir. Zaten Hatip Dicle’nin “cezasını” belirleyen yasa da demokratik eylemlere, yasal basın açıklamalarına katılmayı bile örgüt propagandası yapmaya, hatta örgüt üyesi olmaya bağlayan hükümler üzerine kuruludur. Tüm tabloya baktığımızda cevabını bildiğimiz şu soruyu sormak farz olmaktadır: Bağımsız vekillerin sorunu çözebilecekleri demokrasi nerededir?

İstikrar Sürsün Emperyalistler Güçlensin(!)

2011 seçimlerinde partilerin aldığı oy oranlarının açıklanmasının hemen ardından seçimin galibinin kim olduğu meselesi tartışılmıştır. Kuşkusuz ezilen sınıfların geleceği açısından hangi düzen partisinin hükümet kuracağına belirleyici düzeyde büyük bir önemi yoktur. Egemen olan sınıf değişmedikçe, bize reva görülen sömürü devam edecektir. O yüzden AKP değil de başka bir düzen partisinin birinci parti olarak çıkmasının mevcut sorunlarımızın çözümü açısından bir önemi yoktur. Düzen partileri arasında bizleri seçim yapmaya zorlayan egemen sistem devam ettiği sürece halk gerçek zaferini elde etmiş olmayacaktır.

Ancak bazı çevrelerin tahminlerinin de aksine AKP’nin oylarını arttırarak üçüncü kez birinci parti olarak çıkması, özellikle nedenleri itibarıyla incelenmelidir. AKP’nin halkımız nezdinde miadını doldurmak bir yana “**etkisinin artması**” meselesinden ziyade amacımız, burada emperyalistler ve onların güncel ihtiyaçları açısından AKP’nin miadının dolmamış olmasıdır. AKP’nin seçim sloganı olarak söylenen istikrar sürsün esprisi de buradan gelmektedir. Hala etkileri devam eden, İspanya, Yunanistan gibi ülkelerde yakıcı şekilde tekrar gündeme gelen emperyalist kriz, Ortadoğu’da gelişen halk hareketleri... Tüm bunlar emperyalistleri bütün yer kürede ama özellikle Ortadoğu’da yeni ihtiyaçlara yönlendirmektedir. Bölgedeki sömürüyü arttırmak, ancak bunu yaparken de halihazırdaki veya ilerde gelişebilecek ayaklanmalara karşı önlemleri geliştirmek yani yumuşak geçişi sağlamak, bir taraftan da bölgedeki görece önemli ve tehlikeli güçlere karşı tampon oluşturmak gibi görevler bakımından Türkiye hayati bir noktada durmaktadır. Bunu ABD’li politikacılar sık sık kendileri dillendir-

mektedir. Emperyalizmin değişen ihtiyaçlarına cevap olmak bakımından bölgedeki en önde gelen unsur emperyalistlere göre TC'dir. Gerek Türkiye'de gerek bölgede TC devletinin bunu başarabilmesi için AKP en iyi seçim olarak görülmeye devam edilmektedir.

Gerek Ortadoğu bölgesindeki ülkelerle olan ilişkilerde, gerek de Türkiye içerisinde AKP'nin durumu emperyalistler nezdinde hala olumludur. Bunun ülke içerisindeki ürünü olan açılım, yeni anayasa gibi meselelerde AKP efendilere karşı görevini bu güne kadar hakkıyla yerine getirmiştir.

Çıraklık ve kalfalık dönemini **"başarıyla"** geride bırakan AKP **"ustalık"** dönemine de hızlı başlamıştır. Eğitimden sağlığa her alanda piyasalaşmanın yoğunlaştırıldığı, sermayeye peşkeş çekilmeyen hiçbir hakkımızın, güvencemizin kalmadığı ülkemizde bu uygulamaların arı vermeden arttırılacağı açıktır. Nitekim bu konuda yeni kabine sistemi iyi bir örnektir. Halkın seçtiği milletvekilini meclise almayan AKP, büyük patronların bakan yardımcısı olmasını öngören yeni sistemi devreye sokmuştur. AKP hükümetine patronlarla arasındaki var olan organik ilişki belli ki yetmemektedir.

AKP'nin çığgın projelerini saymazsak en önemli vadedi yeni anayasadır. Yepyeni ve demokratik bir anayasa yapacağı iddiasıyla AKP, yeni meclisin kurucu meclis özelliği taşıdığını belirtmektedir. Egemenlerin ve onların sözcüsü AKP'nin bu noktada samimi olmadığı ortadadır. Gerek demokratik anayasa derdi olan bir partinin yanından bile geçmemesi gereken faşist uygulamalar, gerek 12 Eylül'de oylanan anayasa değişiklikleri AKP'nin derdinin demokratik anayasa olmadığını açık etmektedir. 12 Eylül'de olduğu gibi yeni anayasada ezilenler cephesinden şekere bulanmış bir zehir olacaktır. Bu noktada devrim ve demokrasi güçlerinin en güçlü şekilde sürece müdahale etmesinin, demokratik haklar elde etme açısından rol oynayabileceği bir gerçekliktir. AKP'nin bizlere şekere bulanmış bir zehir olarak yutturmak istediği yeni anayasayı lehimize çevirebilmenin tek yolu meşru direnişi geliştirmektir. Ama elbette asıl olan faşizmin yapacağı anayasaya bel bağlamamaktır. Belli başlı demokratik hakları elde edilme ihtimali bile küçükken, yeni anayasanın demokratik olacağı, yeni anayasayla ülkemize demokrasi ve esenlik geleceği bir hayalden başka bir şey değildir.

Kemal, Hezimet ve Sendrom...

2011 seçimlerinde burjuva medya cephesinden seçimin kaybedeni olarak değerlendirilen CHP ve MHP, istediği oyu alamamış gözükmektedir. Gandhi Kemal'in başa geçmesi

ve CHP'nin **"demokratik halk iktidarına"** soyunması da, MHP'nin kanlı söylemleri ve püskeviti de pek işe yaramamıştır. Gerisi yine bilindik tablo.

Gerek hitap etmeye çalıştığı kitle bakımından, gerek seçim öncesi ortaya attığı söylemler bakımından seçim öncesinde olduğu gibi sonrasında da CHP'ye ayrıca yer vermek gerekmektedir. 90 yıllık beton parti CHP, yani değişmesi doğası gereği mümkün olamayacak olan CHP **"değişim rüzgârlarıyla"** seçimlere girmiştir. Ancak sahtekârlık her halinden bellidir. Koşullardan ziyade CHP'nin doğasına uymayan **"halkçı"** projelerin de, Kürt sorununda yenilenen ve esneklenen söylemlerin de ne kadar gerçek olduğu açıktır. Değişim rüzgârları konusu seçimden sonra da gündemden düşmemiştir. Seçim mitingi sırasında, Dersim'de zazaca pankartları indiren, Kürtlüğünü, Aleviliğini ve elbette halkçılığını çoktan yitirmiş Kılıçdaroğlu'nun seçimden sonra ilk yaptığı iş, anadilde eğitim hakkı gibi Kürt ulusunun

Kılıçdaroğlu'nun seçimden sonra ilk yaptığı iş, anadilde eğitim hakkı gibi Kürt ulusunun savunduğu temel taleplere karşı çıkmak olmuştur. CHP'nin "halkçılığı", "demokratlığı" işte bu kadardır.

savunduğu temel taleplere karşı çıkmak olmuştur. CHP'nin "halkçılığı", "demokratlığı" işte bu kadardır. CHP yeni anayasa sürecinde başkanlık sistemi ve Kürt ulusunun haklı talepleri dışında her yeniliğe sıcak baktığını açıklamıştır. Bir başka deyişle CHP egemen sınıfların yararına olan her anayasa değişikliğine kapıları açmıştır.

"Halkçı CHP" istediği sonucu alamayınca halkı aşayamaya çalışan CHP olarak halkın AKP'ye oy vermesi durumunu Stockholm Sendromuna benzetmiştir. Halkımızın takındığı tavrı bir hastalık üzerinden değerlendirmenin hakaretane bir tutuma tekabül etmesi bir yana, CHP'nin bu söylemi tutturması trajikomiktir. Halkımızın bugün oy verdiği tek katil, tek baskıcı AKP değildir. 90 yıllık CHP fa-

şist TC'nin kurucu partisidir. **Halkın gözünü boyamak amaçlı sözde değişim rüzgârları esedursun, CHP faşist niteliğinden, sömürücülerin partilerinden bir olma niteliğinden hiçbir şey kaybetmemiştir.** Esas hastalıklı olan CHP gibi düzen partileridir. En büyük hastalıkları da emperyalizme uşaklık, halka zulümdür.

Sonuç Yerine

Somut anlamda seçimlerden en başarılı çıkan grup ise elbette bizim de desteklediğimiz Ulusal Hareket'in bağımsız adayları olmuştur. Milletvekili sayısı 21'den 36'ya yükselmiş, hedeflenen 30 rakamının da hatırı sayılır miktarda üstüne çıkılmıştır. Kuşkusuz Emek ve Demokrasi Bloğu'nun tek başarısı milletvekili sayısının artması değildir. Halk, vekillerine sadece sandıkta sahip çıkmakla yetin-

memiştir. YSK vetoları üzerine polisin vahşice saldırmasına rağmen binlerce insan sokaklara dökülmüştür. **Ve-killerini sahiplenen irade, aynı kararlılıkla polis tarafından katledilen İbrahim Oruç'u da, Şırnak'ta şehit düşen yiğit evlatlarını da aynı kararlılıkla sahiplenmiştir.**

Bizler için, halkımız için kazanma olgusu parlamentoyla, seçimlerle sınırlanamaz. Ancak bu seçim süreci egemenler dağdan, sokaklara, sokaklardan parlamentoya kadar her alanda sistemli şekilde Kürt ulusuna yönelik saldırılarını arttırmıştır. Yine bu seçim süreci dağdan, sokaklara, sokaklardan parlamentoya kadar Kürt ulusunun ortaya koyduğu direniş ve bu direnişin ürünü olarak ulaşılan başarı parlamentoyla sınırlı değildir. Bu başarı demokrasi mücadelesi açısından yarattığı olanaklarla, egemenleri zayıflatmasıyla, devrimci dinamikleri daha net şekilde açığa çıkarmasıyla önemli bir eşiği işaret etmektedir.

Yerel seçim sürecinde, 12 Eylül referandumunda ve 2011 genel seçimlerinde de açığa çıktığı gibi 3 ya da 5 değil iki taraf söz konusudur. Bu taraflaşmayı dönemsel ola-

rak bu derece belirgin hale getiren, bu taraflaşmaya rengini veren en önemli unsur Kürt ulusal sorunudur. Kürt ulusunun ve buna bağlı olarak Ulusal Hareketin kazanımlarıyla, demokrasi mücadelesinin, demokrasi mücadelesi ile de devrim mücadelesinin arasındaki ilişkiyi fahmedemeyen güçler süreci kucaklama iddiasından çok uzaktadırlar ve bunlara pek de söylenecek bir şey yoktur. Emek ve Demokrasi Bloğu'nun, Kürt ulusunun elde ettiği kazanım aynı zamanda devrim ve demokrasi mücadelesi veren tüm güçlerin, ezilen emekçi halkımızın kazanımıdır; egemen sınıfların kaybıdır.

Ezilen emekçi halkımız, özeld e halk gençliğinin, önünde sadece ve sadece iki yol vardır. Geleceği ellerinden alınan, işsizlik cenderesine mahkûm edilen, anadilde eğitim hakkı yok sayılan, eleme sınavlarıyla- şifrelerle baş etmek zorunda bırakılan halk gençliği için düzen partileri alternatif olamaz. 2011 seçimleri bunu bir kez daha göstermiştir. Halk gençliğinin tek alternatifi; geleceği için, hakları için örgütlenmek, taraflaşmada yerini alarak, devrimin kıvılcımını çakmaktır. **Sorunlarımızın tek çözüm yolu; direniş, kavga, serhıldandır!**

Direnişin, kavganın, serhıldanın en güçlü ama bir o kadar da zorlu şekilde büyütüldüğü mücadele alanlarından gelen ses de halk gençliğine mücadeleyi işaret etmektedir. Zaman devrime akmakta, şafak vakti yaklaşmaktadır. Devrimin meşakkatli yolundan zafere yürüyenler kazanımlar ve kayıplarla ilerlemektedir. Mücadelenin sıcak alanındaki temsilcilerinden, devrim ve komünizm davasına adanmış yüreklerden birisi daha toprağa düşmüştür.

Yine bir 29 Haziran gecesi sarsıldı yeryüzü, kurşun sesleri deldi gecenin sessizliğini. Karadeniz bile duydu kopan fırtınayı, tanıdı gerillasının silah sesini. Tetiğe bas-tıkça omuz omuza dövüşen iki yiğit; Munzur şahlandı. Bir direniş destanı daha yazıldı tarih sayfalarına; Muharrem'in ve Yılmaz'ın destanı. Ama celladın kurşunu saplandı bir kere bedenlerine. Muharrem düştü önce toprağa. Yılmaz yaralandı ama böyle bitemez dedi. Feda ruhuyla patlattı bombayı, Kürt özgürlük mücadelesine adanmış bu genç savaşçı verdi son nefesini.

Devrim ve komünizm mücadelesinin emektar, yiğit savaşçısı **Yurdal Yıldırım** (Muharrem) yoldaş ve yoldaşımızın omuz omuza direnerek, yan yana toprağa düştüğü Kürt özgürlük mücadelesinin isyan ateşi **Hewal Mazlum** (Yılmaz)'un şahadetleri halk gençliğine yönelik bir direniş ve kavga çağrısıdır. Şehitlerimiz yolumuzu aydınlatan meşalelerimiz olarak halkın kurtuluşunun yolunu göstermektedirler. Bu çağrıya kulak vermekten, örgütlenmekten, isyanı büyütmekten başka bir çaremiz kalmamıştır.

Ankara Seçim Süreci ve Kürt Ulusuyla “İlişkilenme” Meselesi

En nihayetinde bir samimiyet meselesidir ezilen ulusun yanında olabilme meselesi. Bir yüzleşme, yüzleştğin orada da anlayabilme meselesidir.

Her yerelde olacağı gibi Ankara yerelinde de seçim tavrımız açıklandıktan sonra uzun, hararetili ve olması gereken tartışmalar yaptık. Tartışmalarımızı seçim tavrımızla ilgili olan onlarca yazı ekseninde ve geçmiş süreci öğrenerek devam ettirdik. Ama bu sürecin de pratiğe geçiş aşaması vardı. Çünkü onlarca değil yüzlerce kez aynı yazıları okusak, pratiğe geçmediğimiz taktirde birçok şeyin havada kalacağını biliyorduk. Bu yargıyı anladığımız vakit de seçim bürosunda aktifleştığımız ilk zamanlardı.

Sabahtan akşama kadar inşaatta çalışan, işi bitince de bedeninin yorgunluğuna rağmen gözlerinde gülüşleriyle seçim bürosuna gelen, inşaatta tükenmesine rağmen duyduğu umudun heyecanı ile seçim bürosunu sahiplenmiş Kürt gençlerinin varlığını “bilmek” değil görmek, yaşamak gerekiyordu..

Ankara YDG olarak sürece dahil olma noktasında atıl kaldık, seçime 10 gün kala yaptığımız toplantıda semtten yoldaşların en aktif olduğu seçim bürosuna yoğun şekilde gitmeyi, seçim bürosunu daha fazla sahiplenmeyi kararlaştırdık.

Semtten yoldaşlar daha önceden kolları sıvadığı için sürece dahil olmamız çok zor olmadı. Yağmur nedeniyle günlerdir yapılamayan afişleri, havanın uygun olması sebebiyle yapmayı kararlaştırmayla başladı belki de, Kürt Ulusuyla ‘ilişkilenme’ sürecimiz! Blok’un afişini asarken başka bir sol siyasetin afişini gören Kürt genci sorularına başlamıştı çünkü... Bunlar kim? Neyi savunuyorlar? diye. Sohbet ilerledikçe “yani sizin gibi değiller” diyordu. Bizlerin “gerçekten” orada olduğunun farkındalığıydı belki de bu. Çünkü seçim bürosuna gelip, kendi bildiri ve gazetelerini bırakıp, sonra bir kenara çekilenler gibi yapmıyorduk biz. **Kendimizle ilgili şeyler anlatıp susmak, bitirmek değildi amacımız.**

Kürt Ulusu’nun faşizmle olan kavgasına omuz vermektir, Kürt Ulusu’nu gerçekten anlayabilmektir. İçimizdeki sosyal-şoven düşünceleri parçalayabilmektir.

Bildiri, gazete ve dergimizin dağıtımını birleştirdiğimiz gün daha heyecanlıydı. Dağıtım yaptığımız yerler genelde CHP tabanının yoğun olduğu yerler olduğundan kitlenin tepkisi genel anlamda oyları böldüğümüz yönündeydi. Bizlere kızan, bizlerle konuşmayanlar da oldu ama bizleri dakikalarca dinleyen, bizlerin dakikalarca dinlediği de oldu. Nihayetinde bildirimiz “AKP bildirisi” olmadığından ve devrimci olduğumuz anlaşıldığından bildirimimizin kitleye ulaşması açısından pek sıkıntı yaşamadık.

Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloku’nun bildirisinin dağıtımını sesli ajitasyonlarla gerçekleştirdik. Kitle daha fazla merak ediyordu, daha fazla düşünüyordu, çünkü yine CHP’nin tabanının yoğun olduğu yerde bağımsız adaya yüksek sesle destek istiyorduk. Bağımsız adaya destek isterken, bizim seçimler noktasındaki düşüncelerimizi de anlatmayı ihmal etmiyorduk. Seçimlerin çözüm olmadığını, hükümet değişse de iktidarın değişmediği gerçeğini

usanmadan dillendiriyorduk. Dillendiriyorduk, çünkü o mahallelere seçimden sonra hiçbir düzen partisi uğramayacaktı. Bizler hep orada olacaktık, orada olmak zorundayız. Nihayetinde seçimden sonra ilk gidişimizde, seçim öncesi sohbetlerimizi hatırladık halkımızla. Bir şeylerin değişmediği, yoksulluğun devam edeceği gerçeğini düşündük birlikte.

Seçime birkaç gün kala, merkez seçim bürosunda gerçekleştirilen çığ köfte etkinliği de süreç açısından en olumlu günlerden biriydi. **Bakış Müzik Topluluğu** da şubat ayında Dersim Dağları'nda şehit düşen 5 kadın gerilla için bestelediği türküyü, son süreçte şehit düşen tüm devrimci, yurtsever gerillalara adayarak etkinlikte yerini aldı. Kitlenin besteye ve müzik topluluğumuza ilgisi önemliydi. Fakat etkinliğe damgasını vuran şey

Kürt gençlerinin birbirinden yanık sesleriydi. Birlikte söylenen türküler ve çekilen halaylarla etkinlik son buldu.

Blok'un Ankara mitinginde flamalarımızla, sloganlarımızla yerimizi aldık. **Seçim çalışmalarında birlikte bildiri dağıttığımız, afiş yaptığımız, türkü söyleyip halay çektiğimiz ve en önemlisi anılarımızı paylaştığımız Kürt gençleri sürekli yanımıza gelip sohbetimize dahil oluyordu ve flamalarımızı tutmak istiyordu.**

En nihayetinde bir samimiyet meselesidir ezilen ulusun yanında olabilme meselesi. Bir yüzleşme, yüzleştiğin orada da anlayabilme meselesidir.

Pratik göstermiştir ki, politikamız doğrudur ve yapılacak çok şey vardır daha. Ankara YDG

SEÇİMLERDEKİ KÖY BOYKOTLARI

Bugüne kadar sistem partilerinin listelenen seçim vaatleriyle göz boyamalarına karşılık, köylüler sandığa gitmeyerek tepki göstermişlerdir. Köy boykotları egemenlerin, burjuvazinin "cahil toplum" olarak küçük gördükleri köylülerin kabaran öfkesidir.

12 Haziran günü sistem partilerinin kirli, ucuz politikalarına karşı Türkiye'nin farklı bölgelerinden köylüler birlik olarak köylerinde seçimleri boykot etmişlerdir.

***Adıyaman**'ın Kahta ilçesine bağlı Tuğlu köyünde köylülerine hizmet yapılmadığı gerekçesiyle,

***Ağrı**'nın Eleşkirt ilçesine bağlı Arifbey ve Hürriyet köylerinde k ö p r ü y a -

pılmadığı ve böylelikle ulaşımın zorlaştığı gerekçesiyle,

***Ardahan**'ın Göle ilçesine bağlı Uğurtaş köyünde orman işletmesine bağlı olan deponun başka bir yere taşınmasından dolayı,

***Sanlıurfa**'nın Siverek ilçesine bağlı 6 bin seçmenin bulunduğu 20 köyde siyasal partiler tarafından yıllardır kendilerine verilen vaatlerin yerine getirilmemesi sebebiyle,

***Kayseri**'nin Bünyan ilçesine bağlı Samağır köyünde tarla ve bahçelerinin daha önce hazineye geçtiği ve bundan mağdur oldukları için,

***Nevşehir**'in Kozaklı ilçesine bağlı Doyduk köyünde 45 yıldan bu yana sulama barajlarının tamamlanmamasını protesto eden köylüler seçimlerde sandığa gitmeme kararını almışlardır.

Bugüne kadar sistem partilerinin listelenen seçim vaatleriyle göz boyamalarına karşılık, köylüler sandığa gitmeyerek tepki göstermişlerdir. Köy boykotları egemenlerin, burjuvazinin "cahil toplum" olarak küçük gördükleri köylülerin kabaran öfkesidir.

Komşuda pişer bize de düşer!

Demokrasi kelimesi; Yunanca dimokratia sözcüğünden türemiştir. MÖ. 4. yüzyılda Yunan şehir devletlerinde yönetim şekli olan demokrasinin en güçlü uygulandığı yer ise Atina'dır. Demokrasinin ilk ve en güçlü uygulandığı yer Yunanistan olsa da, bu gün Atina sokaklarını milyonlarca kişi gerçek demokrasi sloganlarıyla zapt etmiş durumda.

2008 yılının aralık ayında on beş yaşında lise öğrencisi **Alexis**'in sokakta polisler tarafından öldürülmesinin ardından günlerce sokaklarda polislerle çatışan Yunanistan halkı bu defa ne oldu da sokağa döküldü? Ne için çatışıyor? "**Demokrasinin Beşiği'nde**" nasıl oluyor da gerçek demokrasi talep ediyorlar?

Bir toplumu meşru taleplere iten sebepleri anlamamız için; o toplumun emperyalist-kapitalist sistemle veya onun kurumlarıyla olan ilişkisine bakmamız gerekir. O halde Yunanistan halkının son süreçte "**kemer sıkma politikalarına**" karşı neden ayaklandığını, daha iyi anlamak için; insan olma gerçekliğiyle bağdaşmayan bu düzenle olan ilişkisine bakmak gerekir.

Bugün Yunanistan halkına dayatılan kemer sıkma politikası ve buna paralel olarak halkın fiili meşru hareketinin başlangıcını; krize kadar götürmemiz yanlış olmaz. Ancak bir Avrupa ülkesi olan ve egemenler cephesinden "suların durulmadığı" Yunanistan'da yaşananları daha iyi okuyabilmek adına, AB üyelik sürecinden almak daha doğru olur. Zira Avrupa ülkelerinin de krize girmesine rağmen en çok tepki Yunanistan halkından geldi. Ülkemizde; AB üyeliğinin tartışıldığı, boş vaatlerle, uyum yasalarıyla, Bologna süreciyle halkımızın ve halk gençliğinin kandırılmaya çalışıldığı bir dönemde Yunanistan'ın AB'ye giriş sürecine bakmak gerekir.

Yunanistan 1975 yılında AB'nin kapısını çaldığında Avrupa ülkelerine göre "demokrasi" geri, ekonomik durumu ise oldukça zayıftı. Sanayinin yok denecek kadar az, turizm geliri ise sınırlı olan Yunanistan yarı-sömürge bir ülkedydi. Beş yıl süren müzakerenin ardından 1980'de AB'ye üye olur. Ancak 5 yıldır kemer sıkkan halk uzun bir süre daha sıkması gerekir. Krizlerin patlak verdiği o dönemde; bugün Yunanistan'da başbakan olan **Papandreu** AB karşıtı söylemlerle kitleleri topladı. Bugün koyu bir AB'ci olan Papandreu 2004 yılında PASOK liderliğine 2009 da ise iktidara geldi.

11 milyon nüfuslu ülkede emperyalist-kapitalist sistemin 2007 kriziyle birlikte memurların yıl da 14 kez aldığı maaşları 13'e düşürdü bu durumdan yedi milyon kişi etkilenirken geri kalanlar ise yapılan vergi zamlarından payla-

rını aldılar. Krizden bu yana defalarca kez genel greve giden Yunan halkı 2011 yılının ilk altı ayında üç defa genel greve gitti.

Gelinen aşama ve halkın durumu

Gençlik örgütleri ve halk sokaklarda günlerdir polislerle çatışıyor. Tüm işçilerin mücadele cephesi(PAME) 28-29 Haziran'da 48 saatlik grev yaptı. Ülkede başkent Atina başta olmak üzere birçok kentte protestolar düzenlendi. Düzenlenen eylemlere yüz binlerce kişi katıldı.

İMF ve AB'nin Yunanistan hükümetine getirdiği; "bu iş öyle olmaz, eğer sana açtığımız 110 milyar euro'luk kredinin 5. dilimi olan 12 milyar euro'yu almak ve iflas etmek istemiyorsan 100-120 milyarlık yeni kredi istiyorsan yeni ve daha sıkı tedbirler almalısın" şartını Yunanistan devleti halkın isyanına, demokratik ve meşru taleplerine rağmen yaşananlara aldırış etmeden kabul etti. Bu duruma tepkiler sürerken 2015 yılına kadar 28.4 milyarlık kemer sıkma tedbiri aldı. Bu duruma yönelik halkın talepleri ise net; İMF, AB ve Avrupa komisyonu ile yapılan antlaşmalar iptal edilsin, 340 milyar euro'luk borcun nasıl oluştuğu açıklansın, siyasi dokunulmazlık kaldırılınsın, büyük şirketlerle yapılan gizli antlaşmalar açıklansın vs.

Polis kimyasal maddelerle, silahlarla, tazyikli sularla saldırsa da; her gün onlarca kişi yaralansa da kitle "tavrımız net ölsek de buradayız." diyor. Bunların yanı sıra çareyi gurbette arayanlar da var. Yurt dışına çıkmak için ocak ayından bu yana 93 bin kişi başvuruda bulunmuş durumda.

Hareketin bazı özgünlükleri

Hareketin içinde olan bazı "sol" çevrelerin ve medyanın hareketi basit bir şekilde "öfkeli" olarak tanımlasa da; bu öfke hafife alınacak bir öfke değil. Öyle ki bu öfke

karşısında hiçbir hükümet görevlisi, milletvekili sokağa çıkamamakta. Hareket içinde öne çıkan en yakıcı sorun ise örgütlü bir gücün olmayışı. Halkın tepkisi esasta düzen partilerine iken bu durumu yaygınlaştırıp anti-particilik, anti-örgütçülük anlayışla YKP(M-L) gibi komünist parti ve devrimci güçlere karşı kullanılmaya çalışmakta. Bu anlamda Yunanistan'daki halk hareketi ciddi bir örgütlü güce ihtiyaç duymakta.

Yunanistan halk hareketi ve ülkemize, ülkemiz halk geçliğine düşenler

Bugün Yunanistan halkı ve gençliği kendi içinde belli özgünlükler taşısa da ülkemizden farklı bir yerde durmuyor. Yaşadığımız coğrafya farklı olsa da sorunumuz, savaş vermemiz gereken düşman aynı; emperyalist-kapitalist sistem. O halde biz; Türkiye halk gençliğini örgütlü bir güce dönüştürebilecek, onları demokratik halk devriminin ışıklı

yolunda buluşturabilecek yegâne örgütlülük olarak yapabileceğimiz birçok şey olmalı.

Ülkemiz devrimci, demokrat muhalefetin arttığı buna paralel egemenlerin de halk gençliğini düzen içinde tutmaya çalıştığı bir süreçten geçiyor. Bunu bazen aldığı yeni faşizan sistematik kararlarla bazen de direk fiili faşizan saldırılarıyla yapıyor. Bu duruma Bologna sürecinden, YÖK'ün almış olduğu 13 maddelik zorbalığa, Kürt gençlerinin sokak ortasında katledilmesine kadar birçok örnek verilebilir. Ve şüphesiz bu örnekler örgütlü gücümüz yükselmedikçe Türkiye'yi Yunanistan'a dönüştürmediğimiz sürece de sürecektir.

Alexis'ler, Uğurlar, Ceylanlar, Aydınlar, Şerzanlar bir daha öldürülmesin başımızda sallanan demoklesin kılıcı kırılсын diye, bu düzen yıkılсын; düşlerimiz gerçek olsun diye Yunanistan halkından öğrenmeli; halk gençliğine öğretmeliyiz. İzmir'den Bir YDG'li

DENİZLİ'DE GÖZALTI VE OPERASYONLAR DEVAM EDİYOR!

Seçim öncesi başlayan gözaltı ve soruşturma terörü, seçimden sonra da hız kesmeden artarak devam ediyor. Botan bölgesinde katledilen gerillaları anmak amacıyla, 16 Mayıs günü yapılan eylemden sonra başlayan gözaltı ve tutuklamalar rektörlük-emniyet işbirliğiyle aralıksız bir şekilde sürüyor. Kürt halkının gerillaları sahiplenmesi ve başta T.Kürdistan'ı olmak üzere her yerde eylemlerle anması, egemenleri rahatsız etmiş ve bu yüzden operasyonlarını arttırmıştır.

Denizli'de ilk olarak 28 DYG'li üniversite öğrencisi evleri basılarak gözaltına alınmış ve çıkarıldıkları ilk mahkemede 13'ü hakkında tutuklama kararı çıkartılıp mahkeme ileri bir tarihe ertelenmiştir. Bu gözaltıları protesto etmek amacıyla 4 Haziran günü eylem düzenlenmiş ve eyleme katılan kitleye polis gözetiminde sivil faşistler saldırmış bunun sonucunda 10 yurtsever ve devrimci öğrenci yaralanmıştır. Polisin "orantılı güç"ü her zamanki gibi eyleme katılan kitleye yöneltilmiş ve atılan coplardan, gaz bombasından yine eyleme katılan kitle etkilenmiştir. Burjuva basının "terör örgütü yandaşları" diye çarpıtarak lanse ettiği eyleme, okulun son günü olması sebebiyle katılım diğer eylemlere oranla az olmuş ve bunu fırsat bilen sivil faşistlerin toplanıp kitlenin üzerine yürümesiyle onlarca devrimci ve yurtsever kişi BDP il binasında mahsur kalmış ancak saatler sonra "polis gözetiminde" dışarı çıkabilmiştir.

Bu eylemlerden sonra "terör örgütü propagandası" yapıtları gerekçesiyle savcılık soruşturma başlatmış ve arala-

rında 3 YDG faaliyetçisinin de bulunduğu 157 kişiye soruşturma açıp ifadeye çağırılmıştır. Eyleme katılmayan kişiler hakkında bile soruşturma açılması durumun ciddiyetsizliğini ve ne kadar hukuk dışı olduğunu gözler önüne sermektedir.

Savcılık soruşturmasından sonra Pamukkale Üniversitesi rektörlüğü de geri kalmamış ve yaklaşık 120 yurtsever ve devrimci öğrenciye soruşturma açmıştır.

Açılan bu soruşturmalar şüphesiz devrimci ve yurtsever kamuoyunu yıldırmaya yöneliktir. Kürt halkının veto edilen vekillerine sahip çıkması ve bunu alanlara taşıması, devrimci çevrelerin de Kürt halkının yanında yer alması, imha ve inkar politikası izleyen faşist TC devletinin baskılarını arttırmasına sebep olmuştur. Ancak egemenlerin tüm baskı ve gözaltı terörü Kürt halkının düşman bilincini arttırmış ve planları geri tepmiştir. Başbakanın Muş mitinginde söylediği "Kürt sorunu yoktur, Kürt kardeşlerimin sorunu vardır" sözlerinden de anlaşıldığı gibi egemenler önümüzdeki süreçte de inkar politikası izlemeye devam edecektir; ancak yine başbakanın bahsettiği o "Kürt kardeşleri" de onlara "sorun" olmaya devam edecektir. Gelişen aşamada Kürt halkı geri adım atmamış ve Sırrı Süreyya Önder'in de dediği gibi "meclisiniz yere batsın" diyerek alanlara çıkmıştır. Ve yıllardır bedel ödeyen bu halk, faşizme karşı durmaya devam edip alanları egemenlere ve kolluk güçlerine dar etmeye devam edecektir.

Gün; Kürt ulusunun yanında yer alıp örgütlü mücadeleyi yükseltme ve isyanı kuşanma zamanıdır...

SİVAS'IN KATİLİ PATRON-AĞA DEVLETİ!

SİVAS

18. yılında Sivas Katliamı kitlesel bir şekilde anıldı. On bine yakın kişi 2 Temmuz sabahı "Madımak Utanç Müzesi Olacak" şiarıyla yürüyüşe geçti. Eylemden birkaç gün önce valinin "otelin önüne almayacağız" gibi söylemleri ve eylemi provoke etme çabası vardı. Buna rağmen kitlesel bir katılım vardı.

Biz de çeşitli eksikliklere rağmen alandaki yerimizi aldık. Yürüyüş esnasında, "**Sivas'ın katili patron-ağa devleti**", "**Sivas'ı unutmama unutturma**", "**Beşler yaşıyor kavga sürüyor**" sloganlarını haykırdık. Beşleri ve Dersim'de 29 Haziran gecesi şehit düşen Yurdal yoldaşı andık.

Alana varıldığında polislerin barikatıyla karşılaştık. Kitleyi yürütmek istemeyen polisin barikatu zorlandı. Kitlenin üzerine gaz bombası atan polisin saldırısını geri püskürtmeye çalışırken, reformist revizyonist kurumların tepkisiyle karşılaştık. Bu kurumlar karşı devrimci bir tutum içerisinde polisin önüne barikat kurup devrimcileri provokatör olarak suçladılar aynı şekilde kürsüden de provoka-

töre uymayalım çağrısı yapıldı. İş o boyuta vardı ki bu kurumlar devrimcileri darp etmeye bile kalktı. Bunun sonucunda biz orda kararlı duruşumuzu sergileyip bu kurumları kitleye teşhir ettik. Eylem sonunda kitlenin kararlı duruşuyla gözaltı yaşanmadı ve eylem son buldu. **Sivas YDG**

DERSİM

Sivas katliamının 18. yıl dönümünde, devletin inkâr ve asimilasyon politikaları Pertek Gençlik İnisyatifi tarafından düzenlenen bir etkinlikle protesto edildi. Belediye Garajı'nda düzenlenen etkinliğe Pertek Halkının yanı sıra Hozat ve Pertek Belediye Başkanları da katıldı. "Özellikle son süreçte Dersim'de düzenlenen operasyonlar sonucu Ovacık'ta katledilen 3 kızıl karanfil ve Çemişgezek'te katledilen 2 kızıl karanfilimizi saygıyla anıyoruz." denilerek başlayan etkinlik şiirlerle devam etti. Okunan şiirlerin ardından ise Pertek Gençlik İnisyatifi'nin açıklaması okundu.

Açıklamanın ardından sahneye çıkan Pertek Belediye Başkanı Kenan Çetin, ülkemizde burjuva hukukuna göre bile Sivas katliamının bir sonucuna varılmadığına ve birlikte mücadelenin önemine vurgu yaptı. Belediye Başkanının konuşmasının ardından "Sivas Cehennemi" belgeselinin gösterimi gerçekleştirildi.

Belediye Garajı'ndaki anmanın ardından meşaleli yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş sırasında Ovacık ve Çemişgezek'de şehit düşen gerillalar için siyah bez üzerine çizilen yıldız ve beş kızıl gül işlenmiş olan pankart en önde taşındı.

Ardından ise "**2 Temmuz'un Hesabını Soracağız**" pankartı arkasında toplanan kitle "Sivas'ın katili patron ağa devleti", "**Bedel ödedik bedel ödeteceğiz**", "Sivas'ın öfkesi katilleri boğacak", "**Katil devlet hesap verecek**" sloganlarıyla postane önüne geldi. Burada yapılan basın açıklamasının ardından eylem sonlandırıldı.

Dersim YDG

Eskişehir

Bu yıl YDG'nin de aralarında bulunduğu kitle Eskişehir Emek ve Demokrasi Güçleri adıyla oluşturulan platformun düzenlediği yürüyüşle ve etkinlikle birlikte alandı. Eylem saat 17.00 de Adalar Migros önünde sloganlar eşliğinde Saat Kulesi'ne kadar devam etti. Eylem boyunca "**Sivas'ı unutmama, unutturma**", "Dün Maraş'ta, bugün Sivas'ta, çözüm faşizme karşı savaşta", "**Faşizme karşı omuz omuza**", "Sivasın hesabı sorulacak" sloganlarını haykırıldı. Yürüyüşün ardından basın açıklaması okundu. Etkinlikte Gültepe Halkevi Semah Ekibi de semahlarıyla yer aldı, türküler söylendi, ağıtlar yakıldı, "Sivas'ı unutmama, unutturma" sloganıyla eylem sonlandırıldı. **Eskişehir YDG**

DENİZLİ 2 Temmuz Madımak şehitlerini anmak amacıyla Denizli’de anma etkinliği düzenlendi. YDG’nin de örgütleyicisi olduğu etkinlik; göçmen ailelerin ve Alevilerin yoğun olarak yaşadığı Pınarkent semtinde yapıldı. Anadolu Aleviliği Dayanışma ve Kültür Derneği ile Tahtacı Kültür Eğitim Kalkınma ve Yardımlaşma Derneği’nin ortak düzenlediği etkinlik semtte ilgiyle karşılandı.

2 Temmuz günü saat 20:30’da başlayan etkinlikte zaman zaman belli sorunlar yaşanmış, özellikle Tahtacı Aleviliği derneği yöneticilerinin Kemalist tavırları gerginliğe sebep olmuştur. Sunum konuşmasında ki “Pir Sultan şehitleri”, Ataol Behramoğlu’nun Cellat şiiri, Partizan’ı terör örgüt olarak görmeleri ve sloganlara karşı çıkılması, hatta İstiklal Marşı’nın okunmasının istenmesi “celladına aşık olma” durumunun ve yılda bir defa da olsa Madımak şehitlerinin anma etkinliklerinin içinin boşaltılmasının geldiği noktayı gösteriyor. Tüm bunla-

rın yanı sıra etkinliğe ADD yönetiminin ve şovenist Kemalist kesimin çağrılması, elimizde olmadan katillerle aynı etkinlikte buluşmamıza sebep olmuştur.

Tüm bu aksiliklere rağmen, YDG’li yoldaşımızın sunumuyla etkinlik saygı duruşuyla başladı. Ve devamında 78’liler Girişimi Sözcüsü Nebi Ebcı ile Yeni Demokrat Gençlik adına bir yoldaşımızın konuşmacı olduğu kısa bir panel sunuldu.

Panelden sonra etkinlik, üniversiteli arkadaşların Madımak’ta katledilen canları anlatan sahne gösterisiyle devam etti. Hasret Gültekin’in annesinin yazdığı mektubun okunmasıyla devam eden anma etkinliği, semah gösterisi ve şiir-türkü dinletisiyle sona erdi.

2 Temmuz Madımak katliamını anma etkinliği; semtte yapılan ilk anma etkinliği olması ve YDG’nin semtte ilk örgütlediği etkinlik olması sebebiyle önemli kazanımlar ve tecrübeler kazandırmıştır.

Denizli YDG

İSTANBUL * 1 Temmuz’da Yenidoğan’da saat 20:00’de Akın Caddesi’nde toplanan kitle sloganlarla Sarıgazi Köprüsü’ne kadar yürüdü. Yol boyunca “Sivas’ı unutma unuturma”, “Sivas’ın katili patron ağa devleti”, “Faşist devlet hesap verecek” sloganları atıldı ve yol trafiğe kapatıldı. Alana gelindikten sonra yapılan basın açıklamasında katliam kınandı. Partizan ve Mücadele Birliği tarafından örgütlenen eylem sloganlarla sona erdi.

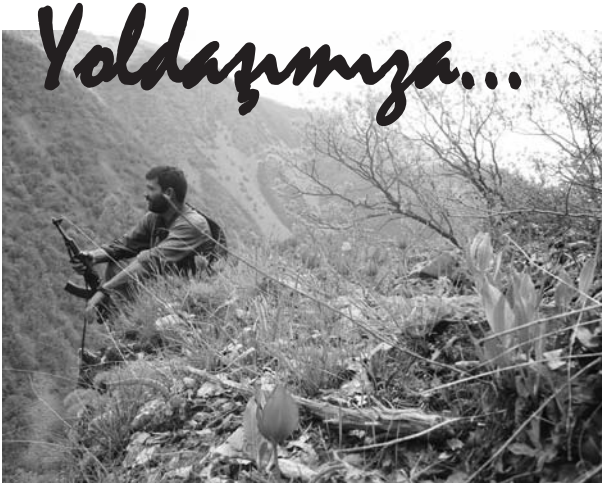
* Sivas katliamının 18. yılında Sarıgazi’de kitlesel yürüyüş gerçekleştirildi. Partizan, Aka-der, DHF, ESP, BDSP, ÖDP, TKP, PSAKD, tarafından örgütlenen yürüyüş kitle-

Vatan ilköğretim Okulu önünde toplanmasıyla başladı. Yürüyüş öncesi Partizan ve DHF kitleleri Ovacık’ta çatışmada şehit düşen Ozan Derman’ın ailesinin evine doğru yürüyüşe geçti. Yurdal Yıldırım ve Mazlum Erençi’nin fotoğraflarının bulunduğu “**Halk savaşçıları ölümsüzdür**” yazılı pankart açan Partizan kitleleri “**Gerillalar ölmez yaşıyor halk savaşı**”, “**Halk savaşçıları ölümsüzdür**” vb. sloganlar attılar. Yapılan saygı duruşu ve atılan sloganların ardından Sivas katliamını lanetlemek için yapılacak olan yürüyüşün toplanma alanına doğru yürüyüşe geçildi.

Eylem sırasında, platform bileşenleri alınan bir karara uymadığı için eylemden ayrılan Partizan kitleleri renkliliği ve disiplini ile Sarıgazi halkı tarafından desteklendi. Yürüyüşte “**2 Temmuz şehitleri ölümsüzdür**” yazılı pankart ve “**Katil Devlet**” yazılı büyük harfler taşıdı.

Yurdal Yıldırım ve Mazlum Erençi’nin fotoğraflarının taşındığı eylemde Demokrasi Caddesi’nde yürüyüşü sonlandıran Partizan kitleleri burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklama öncesi Dersim’de şehit düşen gerillalar için saygı duruşu gerçekleştirildi.

Hiç denk gelmemiş gözlerimiz birbirine. Bakışlarımız buluşmamışlar şu terli coğrafyanın herhangi bir yerinde. Ama baktığımız yer aynı ya, o buluşturmuş yüreklerimizi. Omuzlarımız hep yan yanaymış. Türkülerimiz aynı notaların gizeminde dolaşır, ciğerlerimize aynı inancın nefesi konuk olurmuş.

Başka bir izahı olabilir mi seni yerde kanlar içinde boylu boyunca yatarken gördüğümüzde yüreğimizin yerinden çıkacak kadar öfkeyle, kederle sarmalanmasının? Üzüntüyle gururun bu denli iç içe geçmişliği hangi sıradanlıkla izah edilebilir? Aynı yolun yolculuğu, aynı ekmeğin paydaşlığı, aynı umudun ekiciliği... Yoldaşlık...

Düşman öldü sanıyor ya seni; varsın öyle bilsinler! Kimseleri yanaştırmadan dikkatlice tabutuna yerleştirdik önce seni. Bilmem kaç yerinden kırılmış sağ koluna hayran hayran baktık. Karadeniz'de Dersim'de kaç cellata korku, kaç aydınlığa umut saçtığını düşledik. Tabuta sığdırmak zor oldu seni. Upuzun boyunla, geniş omuzlarınla dağların çocuğu olduğun, savaşarak kartallaştığın anlaşıyordu. Ha bir de esmerliğin! Karadeniz'in, Dersim'in ayazı, ardından sıcaklığı. Kavurucu sıcaklığı... Yıllardır aştığın

patikalar, geçtiğin vadiler...

Aklımızda tüm bunlar dolaşırken omuzlarımıza alıp seni sloganlarla bir arabaya yerleştirdik. Doğup büyüdüğün topraklara, anamızın yanına gitmek için koyulduk yollara. Köyüne ulaştığımızda anamız kapıda karşıladı bizi. Her birimizi tek tek öptü, kokladı. Senin kokunu arayıp durdu. Derin derin çekti soluğunu her sarılışımızda. Sonra buldu kirvem, meraklanma. Hepiniz Yurdalimsınız deyip bağrına bastı bizleri.

Sonra köyünün sularıyla arındırdık seni üzerindeki kandan. Kızıl bir beze sardık. Üzerini karanfillerle süsledik. Daha on dört yaşında iken hayata ağız dolusu gülümseyişlerini saçtığın iki fotoğrafını en önde iki yoldaşın taşıdı. Ardından herkes heybetli heybetli baktığın dağlarda çekilmiş fotoğraflarını kaldırdı göğe doğru. Etrafında çiçekler... Etrafında Dersim dağları. Gözlerinde inanç, gözlerinde umut... Yüzünde haylaz bir gülümseyiş.

Ailenle, köylülerinle toprağa saçtık sonra seni. Yeşerecek yüzlerce tohumdan biridir diye ahdedtik arkandan. Her birimiz bir avuç toprak ile süsledik üzerini. Ölümde de paylaşmak bu olsa gerek, can yoldaşım...

Doğduğun topraklara ektikten sonra umudumuzu, sloganlarla, sözlerle selama durduk sana.

Ardından doğduğun eve gittik. Koşuşturduğun bahçeden papatyalar topladık. Uğruna sevdalandığın ülkenin bir sürü yerine gönderdik böylece güzel kokunu... Dağlardan çektiğin suyu içtik kana kana...

Köylülerinle, akrabalarınla, ananla, anamızla sarılıp sınımsıkı; öfkemizle, onurumuzla bir de her şeye rağmen içimizi acıtan kederimizle kuşanıp, yeni hesaplar ekleyerek hesap defterimize yeniden saflara doğu yola koyulduk.

Aklın buralarda kalmasın, anılarınınla büyüyor kavga! Hiç meraklanma...

TKP/ML TİKKO VE HPG'DEN ORTAK EYLEM

Yoğun operasyonlarla bölgeyi kuşatma altına alan devlet, buna karşın yinede gerillanın eylemlerine engel olamıyor. Gerillalar operasyonlara rağmen düşmana darbe vurmaya sürdürüyor.

Yerel kaynaklardan gelen bilgilere göre, TKP/ML TİKKO ile HPG gerillaları tarafından ortak bir eylem gerçekleştirildi.

23 Haziran günü saat: 23.00 sularında Çemişgezek

ilçe merkezine giren gerillalar, Çemişgezek İlçe Emniyet Müdürlüğü ve polis lojmanlarını hedef aldı. Eylemin ardından gerillaların kayıp vermeden alandan çekildiği öğrenildi.

Hatırlanacağı üzere 17 Mayıs 2011 tarihinde de Aliboğazı vadisinin Çemişgezek çıkışına yapılmak istenen HES inşaatına yönelik bir ortak eylem gerçekleştirmiş ve iş makineleri yakılmıştı. **(Dersim Partizan)**

Ö
Z
G
Ü
RO
K
U
L

GELECEK KAYGISI MI YOKSA GELECEĞİNİ ELİNE ALMA MÜCADELESİ Mİ?

Bataklıktaki çırpınışlarının önemli bir virajını dönen egemenlere cevabımız korkularını büyütme olsun, gelecek kaygısıyla yoğrulan sürecin panzehiri geleceğini eline alma mücadelesi olsun!

Bir eğitim-öğretim yılı daha hanesine yeni saldırıları ekleyerek son buldu. Bu yıl da -üstelik bu kez şifreli kopya skandallarıyla birlikte- eleme sınavları karşımıza dikilmiştir. Süreç egemenlerin de artık içinden çıkamadığı boyutuyla ilerlemeye devam etmektedir. Bir yıl içerisinde bile onlarca çeşit yeni uygulamayla, eleme sınavları kılıftan kılıfa sokulmaktadır. Ancak bir türlü yeni kopya, şifre olaylarının gündeme gelmesi engellenememektedir.

Daha önce de birçok kez üzerine yazı yazdığımız eleme sınavları bütünü, yani eğitim sisteminin bir parçası olarak yeni sömürü şekillerinin adı olmaktadır. Yeni soygunlar lise öğrencilerine, üniversite adaylarına okullardan, dershanelerden, kurslardan adeta kurşun gibi yağmaktadır.

Elemeli sınav sisteminin en büyük dayanağı haline gelen dershaneler ayrı bir sektör olarak sisteme kan taşımaktan başka hiçbir işe yaramamaktadır. “Parası olan okur, olmayan okumaz.” şiarıyla yola çıkan egemenler eğitim alanındaki her “yeni” politikalarında bu şiarı uygun olarak hareket etmektedir. Milyarlarca lira dökmeyen, yani dershaneye gitmeden, hatta özel ders almadan üniversite kazanma devri çoktan kapanmıştır. Daha ortaokul döneminden eleme sınavları başlamaktadır ve dershaneye gidemeyenle gidebilen öğrenci arasında sınır çekilmektedir. Bu sınır ömür boyu devam etmektedir.

Liselerde verilen “eğitimle” bilim arasındaki uçurumun da giderek büyümesiyle beraber liseler sadece yoklamaların alındığı yerler haline getirilmiştir. Ders işlemekse öğretmenin inisiyatifine bırakılmıştır. Orta-öğretim süreci dört yılın sonundaki sınava endekli bir

şekilde, ezberci ‘eğitim’ anlayışıyla ve olabildiğince paralı bir şekilde şekillenmektedir. Anadolu, fen liselerinden, düz liselere, meslek liselerine kadar hiçbir lisede bilimsel hiçbir şey öğretilmemektedir. Mesleki eğitimden bir hayli uzak olan ve daha fazla emek sömürsünden başka hiçbir kapıya çıkmayan meslek liselerinde ise durum bir kez de torba yasayla beraber yeni bir boyut almış, zaten çok düşük olan staj ücretleri

komik denebilecek bir meblağa çekilmek istenmiştir. Seçim sonrası bu konu muhtemelen tekrar gündeme gelecektir.

YGS’deki şifre olaylarıyla beraber bütün bir üniversite adaylarının öfkesi sokağa taşmış, hareketli boyutuyla da bir hayli korkutmuştu egemenleri. Sonrasında ise yoğun “güvenlik önlemleri” altında yapılan LYS’ ler... Trajikomik bir şekilde polisler tarafından üstleri aranan öğrenciler...

Eleme sınavlarının yaratmış olduğu stres ise belki de bu sınavlara son noktayı koyan türdendir. Öyle ki

öğrencilerin sınava hazırlık süresince yaşadığı stresi bir kenara bırakalım -ki bu stresin kaynağı gelecek kaygısından başka bir şey değildir- onlarcasının sınav stresinden kaynaklı intihar ettiği binlercesinin anti-depresan ilaçlar kullandığı bilinen bir gerçektir. Bu yılki YGS sonrasında da yine bir lise öğrencisinin sınavda yaşanan şifre olaylarının arkasından intihar ettiği gündeme gelmişti. Cinayetten başka hiçbir kelimeyle içi doldurulamayacak olan bu olaylar, azımsanamayacak kadar büyük bir sorunu işaret etmektedir.

Özcesi, bozuk düzende sağlam çark olmadığından, eğitim sisteminin de gerçek yüzünü son birkaç aylık süreçte açıkça görmekteyiz. Egemenler, yaşanan son olay-

larda da olduğu gibi, saldırıda hızını kesmemekte, kitlelerin kanayan yarasına tuz basmanın yollarını aramaktadırlar.

Eleme sınavlarının tarihinden bu yana gelen boyutuyla beraber bu yılki boyutu ve kitlelerde yarattığı öfke ise özel bir incelemeyi gerektiriyor. Nitekim sistemden gelen çürük kokularının artık daha belirgin bir şekilde hissedildiği bir süreçte, şifre olaylarının sonrasında, örgütlü bir güce dönüşmemiş olsa da, liseli gençlik güçlü bir karşı koyuş sergilemiştir. Liselilerin duyarlılığı sistemi fazlasıyla korkutmaktadır. Liseliler, örgütlenmeye dair attıkları her adımda sistemin bir başka yüzüyle karşılaşmaktadır. Son olarak gelişen Menemen'deki liseli yoldaşlarımıza yönelik saldırı bu şekilde değerlendirilmelidir. Yoldaşların ailelerine gönderilen mektuplarla, tehditle örgütlenmelerinin önü kesilmeye çalışılmaktadır.

Erdoğan'ın sokağa çıkan liselileri tehdit edip, "Biz de beş-on bin genci alır karşılırlarına koyarız." demesi bo-

şuna değildir. Bu, korkunun açıktan bir ifadesidir.

Bu korku genel seçim sürecinde de sıkça gündeme gelmiştir. Sistem partilerinin dilinden düşürmediği "**Sınavları kaldıracacağız, herkesi üniversiteye yerleştireceğiz.**" vb. şiarların adeta bir kandırmaca olarak soframıza sunulduğu açıktır. İstisnasız bütün sistem partileri mitinglerinde, reklamlarında vb. bütün seçim çalışmalarında liselileri dillerinden düşürmemiş, şifre olaylarına değinmeden geçmemiştir. Her iki kişiden birinin oyunu almakla övünüp duran AKP, bakalım eleme sınavlarını kaldıracak mı?(!) Eleme sınavları eğitim sisteminin bir parçası olduğuna göre AKP eğitim sistemini kaldırıp yerine daha iyisini mi koyacak?(!)

AKP'nin bundan önce hükümette olduğu dönemlere bakılırsa, bundan sonra ne yapacağı da tahmin edilebilir. AKP'nin hükümette olduğu dönemde eğitimde piyasalaşma hızla artmıştır. Aynı şekilde son 10 yılda dershanecilik çok ciddi boyutlarda yaygınlaşmıştır. AKP hükümeti döneminde defalarca kez sınav sistemi değişmiştir. Yine bu dönemde kopya skandalları ile son olarak şifre skandalı gündeme bomba gibi düşmüştür.

Türkiye'deki birçok şehre koşulları oluşturulmadan, eğitim kalitesi büyük şehirlerdeki üniversitelere göre çok düşük üniversiteler açılmış, öğrenci gençliğe sus payı verilmek istenmiştir. Şu şartlarda çok iyi denilen, çok yüksek puanlarla öğrenci alan üniversitelerde, bölümlerde bile mezun olduktan sonra güvenceli, iyi bir iş bulmak ancak bir hayaldir. Yeni açılan üniversitelerin amacı bellidir. "**Yoksulun çocuğu sesini çıkarmasın, 'ara işler' yapsın.**" diye bu üniversiteler açılmıştır. Büyük şehirlerde ise "**Zenginin çocuğu diploma alsın, babası gibi zengin olsun.**" diye özel üniversitelerin sayısı son yıllarda oldukça artmıştır.

AKP eleme sınavlarını kaldırmak şöyle dursun, hükümette olduğu dönemlerdeki uygulamalarını sürdüreceğini, hatta bu saldırıların artacağını tahmin etmek zor değildir.

Her zaman olduğu gibi bu süreçte de yeni saldırılar hız kesmeden devam edecektir. **Bizlerin de payına yine daha fazla sömürü düşecektir. Bataklıkta çırpınışlarının önemli bir virajını dönen egemenlere cevabımız korkularını büyütme olsun, gelecek kaygısıyla yoğrulmuş sürecin panzehiri geleceğini eline alma mücadelesi olsun!**

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Egemenler, düşünen ve sorgulayan beyinlere, hak ve özgürlükleri için mücadele yürütenlere, kısacası devrimci, demokrat ve yurtsever kesime yönelik baskı ve sindirme politikalarında sınır tanımamaya devam ediyor. Bir yanda “ileri demokrasi” naraları atılırken diğer yanda meşru ve haklı protesto hakkını kullananlardan devletin copu, gazı, panzeri esirgenmiyor, ev baskınları, gözaltılar ve tutuklamalarla 12 Eylül AFC’sini aratmayan günler yaşatılıyor. Sokak ortasında Kürt çocukları katlediliyor, sözün özü devlet kendine muhalif olana öfkesini ve tahammülsüzlüğünü kusarken her türlü yöntemi mübah görüyor.

Bu saldırılardan nasibini son olarak Yeni Demokrat Gençlik faaliyetçileri ve YDG dergisi okurları da almıştır. Geçtiğimiz günlerde yoldaşlarımızın ailelerine gerek resmi üniformalı polisler tarafından, gerekse de posta yolu ile tehdit ve “uyarı” içerikli mektuplar ve arkadaşlarımızın katıldığı demokratik eylemlerde çekilen fotoğraflar iletilmiştir. İlk olarak 11.06.2011 tarihinde 3 arkadaşımıza gönderilen mektupların sayısı bugün itibariyle 9’u bulmuştur, yapılan pervasızlık düşünüldüğünde ise bu sayının artacağı aşikârdır.

Gönderilen mektupta yazılanların bir kısmı;

“Çocuğunuz Menemen’deki çeşitli kafelerde yasadışı TİKKO örgütü mensubu olan şahısların önderlik ettiği siyasi içerikli toplantılara katılmaktadır. Bu tür faaliyetleri kontrolsüz olarak, yani ailelerin bilgisi dışında devam etmesi durumunda ileride gözaltı ve tutuklanma gibi üzücü sonuçlar doğuracağını bildiriyor, sizlerin çocuklarınıza sahip çıkmanızı öneriyoruz” şeklindedir. Bu mektuplara iliştilen fotoğraflar ise binlerce öğrencinin alanlara döküldüğü şifreli YGS protestolarından, meşruluğu bizler için tartışmasız olsa da bugün artık resmi anlamda da “kabul gören” 1 Mayıs mitinglerinden çekilmiş fotoğraflardır.

Gönderilen bu mektuplar ile biz YDG’lilere ve elbette ki top yekun devrimci, demokrat ve yurtseverlere gösterilen aba altından sopadır. Ve ne acıdır ki yaşanan durum bizler nezdinde hiç de şaşırtıcı değildir.

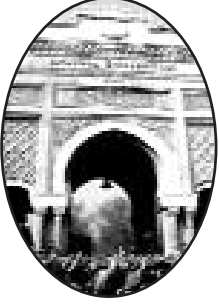
Şaşırtıcı olmaması demokratik haklar çerçevesinde mücadele yürüten yoldaşlarımızın “suçlu” ilan edilmesi ya da edilmeye çalışılmasının ilk olmamasındandır. Şaşırtıcı olmaması ülkemiz başbakanının, bizlere gönderilen mektuplara da “delil” olmuş YGS eylemlerinde bulunan tüm öğrencilere verdiği ayamaz yanıtta, çok değil bundan 1-2 yıl önce 1 Mayıs’larda izlediğimiz, hatta bizzat tanıklık ettiğimiz devlet terörüdür. Şaşırtıcı olmaması geçtiğimiz

günlerde “Hopa eylemleri” gerekçe gösterilerek yapılan ev baskınlarından, gözaltılardandır.

Gönderilen bu mektuplarda dikkat çeken şey ise metinlerin resmi hiçbir imza, kurum ya da şahıs adı ile gönderilmemesidir. Mektuplar bazı yoldaşlarımızın evlerine bizzat resmi üniformalı polisler tarafından iletilseler de yazılı anlamda muhattap belirtilmemesi Gladio tarzı bir çalışmanın kanıtı niteliğindedir. Sorsak belki ne Menemen İlçe Emniyet Müdürlüğü’nün ne de İzmir Emniyet Müdürlüğü’nün bu durumdan haberi yoktur! Ancak arkadaşlarımızın resimlerinin çekildiği eylem öncesi polis tarafından “bu eylemi gerçekleştirseniz ailenize haber veririz” şeklinde tehdit edilmesi bizlere bu çalışmayı kimlerin yürüttüğünü ya da o satırları kimlerin kaleme aldığını ispatlamaktadır. Polisin daha doğrusu bir bütün devletin bu tür kontrgerilla tarzı faaliyetleri de biz devrimcilerin yabancısı değildir. Bugün “iyi niyet” belgesi görünümünde yoldaşlarımızın evlerine yollanan mektupların yerini yarın başka araçların alabileceği, baskı ve sindirme amaçlı farklı yol ve yöntemlerin de denenebileceği kaygısıyla buradan belirtmemiz gerekir ki, her türlü sorumluluk İzmir Emniyet Müdürlüğü’ne ait olacaktır.

Yeni Demokrat Gençlik halk geçliğinin ekonomik, demokratik, akademik ve siyasal tüm sorunlarını gündemine alan ve bu anlamda meşru bulduğu her alanda kendini ifade eden demokratik bir kitle örgütüdür. Bizlere yönelik geliştirilen bu saldırılarla hem YDG faaliyetini engelleme hem de açık seçik YDG’yi terörize etme amacı güdülmüştür. Fakat bizler bu çabayı güdenleri sokak ortasında kemikleri kırılıncaya kadar dövdükleri kadınlardan, meşru eylem alanlarında katlettikleri insanlardan, düşündükçe, konuştukça, sorguladıkça başımızın üzerinde sallanan coptan tanyor, terörü bu tanışıklık ile tanımlıyor, asıl terörist kim diye sormadan da edemiyoruz.

Biraz önce de belirttiğimiz gibi bizlere gösterilen aba altından sopadır, gönderilen mektuplar yarının habercisidir. Fakat gerek YDG’nin yürüttüğü mücadele gerek bir bütün devrimci mücadele on yıllardır denenen her türlü baskı politikasını sonuçsuz bırakmıştır, bırakmaya devam edecektir. Bu saldırıların okları bugün biz YDG’lileri hedef alsada bizler biliyoruz ki asıl hedef bir bütün halk gençliğidir. Ve bizler yine biliyoruz ki gösterilen bu sopa biçare, atılan adımlar nafildir. YDG meşruluğundan aldığı güç ile özgür gelecek mücadelesine her alanda devam edecek, ezilen, sömürülen, geleceği ellerinden alınmaya çalışılan halk gençliğinin sesi soluğu olmak için üzerine düşenleri yapacaktır.

FORUM

Geleceğimizi ve özgürlüğümüzü kazanmak için bize tek yol bırakanlara ilanımız, mücadeleyi devam ettireceğiz

Taleplerimiz belli. Biz parasız ve anadilde eğitim, güvenceli gelecek ve insanca yaşam istiyoruz. Sistem partilerinin ise bunu sağlamayacağını bilincindeyiz. Geleceğimizi ve özgürlüğümüzü kazanmak için bize tek yol bırakanlara ilanımız, mücadeleyi devam ettireceğiz.

MUTLULUĞUN
ŞİFRESİ
CEMAAT
DERSHANESİ

kün değil.

Neler vaat etmediler ki, karşılıksız burslar, akıllı tahtalar, ücretsiz internet, her ile bir üniversite, l ü k s

ANKARA LİSE VE DERSHANE ÖĞRENCİLERİ
PARASIZ
EĞİTİM
ŞİFRESİZ
ÜNİVERSİTE

yurtlar... Bu kadar sanmayın daha neler yok ki pakette; yıllardır üniversiteli gençliğin baş belası YÖK kalkacak, üniversiteler demokratik olacak vs.

Her seçim döneminde oynanan bir tiyatro oyununu daha seyrettik hep birlikte. İçimiz rahatlamadı yani, geleceğe dair umudumuzu yeşertmedi söylenenler. Yaşamlarımızla deneyimlediğimiz bir gerçek ki, gençlik bugün geleceğe güvenle bakmadan, adeta bir geleceksizleştirme içerisinde yaşamını sürdürüyor. İşçi gençlik son çıkan torba yasayla da birlikte, sendikasız ve sigortasız çalıştırılırken bir yandan da günde 10-12 saat çalışma karşılığında düşük ücretlerle sefalet içerisinde yaşamaya bırakılıyor.

Öğrenci gençlik, bilimsel, demokratik ve anadilde eğitim veren üniversite mücadelesinde, her türlü baskı ve zorbalıkla karşılaşılıyor. Gerek her yıl arttırılan harçlar, gerekse de ulaşımın paralı olması, barınma sorunları ve ders araç gereçlerinin masrafları altında öğrenimini devam ettirmek zorunda kalıyor.

Ülkeyi yöneten "karizmatik lider" bu zorluklarla üniversite okuyan gençlere "Her üniversite mezunu iş bulamaz tabi ki!" diyerek bizimle adeta dalga geçiyor.

Öte taraftan da üniversitede okuyan öğrenci sayısının arttığını vurgulayarak ülkedeki her gencin üniversite okuyacağını vaat ediyor. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu diyesiniz

geliyor değil mi? Yani her genç

Üniversiteye gitsin ama bir çoğu iş bulamasın. İşte bizlere sunulan muhteşem gelecek! Ama biz bunu zaten biliyoruz. Eğitim fakültelerinde yıllarca okuyarak ataması yapılmadığı için intihar eden öğretmenlerden, çift diplomalarla sokaklarda işsiz dolaşan gençlerden, yıllarca KPSS sınavlarıyla uğraşan mezun işsizlerden ve daha nicelerinden biliyoruz. Kaldı ki, son yaşanan şifre skandalıyla da üniversite kapılarının hangi gençlere nasıl açıldığını bir kez daha görmüş olduk hep birlikte...

“Paran kadar oku” geleneğinde bir değişiklik yok

Bizlere sundukları bu “ucube” gelecek yetmezmiş gibi egemenler eğitimimizi daha “nitelikli” hale getirmek için özel üniversiteler önündeki engellerin tümünü kaldırmayı planlıyor! Sermayedarların üniversite açmasının koşullarından biri olan vakıf kurmak gereğini de ortadan kaldırmaya hazırlanan sistem “parası olan üniversite açsın” mantığını uyguluyor. Tüm alanlarda uygulanan politika burada da geçerli “ne kadar para o kadar eğitim”

Liseli gençlik hakkını aramak için sokaklara döktüğünde “biz de onların karşısına beş-on bin genci koymasına biliriz” diyerek halk gençliğine “haddini bil!” diyenlerin yanı sıra bol bol emekten, haktan, hukuktan bahsedip YÖK’le birlikte harç paralarını kaldıracaklarını bunun da kaynağını “Biz TÜSİAD ile aramızdaki mesafeyi kapatmak istiyoruz” sözleriyle gösterenler de var. Bugün üniversitelerin piyasaya açılmasını destekleyen, eğitimi adeta para ile alınıp satılır bir meta olarak gören TÜSİAD’tan medet umanların da bütün söylemleri suya düşmüş oluyor.

Yani ister kabadayılıkla, ister hak ve hukukla çıkışlar meydanlara, ister tehdit etsinler, ister vaat etsinler sonuç halk gençliği açısından değişmemekte. Biz yine zor koşullarda okuyacak, harç parasını denkleştirmek için inşaatlarda çalışırken ölecek, okulu bitirip diplomalı işsiz olacağız. Bu sistem, sistem partileri nasıl ifade ederlerse etsinler seçim çalışmalarını boyunca aslında tek söyledikleri: “Geleceğinizi çalmak istiyoruz, bunun için oyunuzu istiyoruz.”

Halk ve halk gençliği aptal değildir

Sendikal hakları elinden alınmış işçi, madenlerde

gömülü kalan madenci; ölümleri kaçınılmaz olan taşeron kurbanları; her yıl Anadolu yollarında koyun sürüsü gibi taşındıkları kamyon kasalarından asfalt kanlarıyla boyayan binlerce mevsimlik köle, durmadan öldürülen kadınlar, katledilen çocuklar; sınavlarına bile güvenemeyen, her fırsatta kolluk kuvvetlerince hırpalanan, gelecekleri çalınan milyonlarca genç... Hiçbiri egemenlerin gündeminde değil. Zaten onlara kalırsa halk da bütün bu saydıklarımızı hiç umursamayan varsa yoksa arada bir bedava makarna-kömür almanın, bedava internet kullanmanın derdinde olan bir tuhaf insan topluluğu.

Aldanmıyoruz, uzlaşmıyoruz, mücadeleye devam ediyoruz!

Gençliği kendilerine ve uyguladıkları politikalara yedeklemek isteyenlerin 12 Haziran öncesi nasıl seçim yarışına girdiklerini, bu bildik ve trajikomik sahneyi hep birlikte bir kez daha gördük.

Gençlik kendileri üzerinden dönen kayıkcı dövuşüne hiçbir zaman ortak olmayacak. Çünkü biz hayatımızı nasıl karartmak istediklerinin farkındayız. Ne aptal ne de körüz. Hayatımızı kabusu çevirmek için geleceğimiz üzerinden yaptıkları planları alenen görüyoruz. Taleplerimiz belli. Biz parasız ve anadilde eğitim, güvenceli gelecek ve insanca yaşam istiyoruz. Sistem partilerinin ise bunu sağlamayacağını bilincindeyiz. Geleceğimiz ve özgürlüğümüzü kazanmak için bize tek yol bırakanlara ilanımız, mücadeleyi devam ettireceğiz.

HEPİMİZ EŞKİYAYIZ!

Senaryosu önceden yazılmış, kötü bir filmi yeniden izler gibiyiz. Yabancı değiliz yani tüm bu yaşananlara. Nedenini de gayet iyi biliyoruz; korku... Ama haksız da sayılmazlar zulüm ve korkunun mimarı egemenlerin “eşkiya”lardan korkmak için çok sebepleri var!

12 Eylül ile birlikte ülke sathında egemenlerin baskı ve sindirme politikalarıyla birlikte devreye soktuğu toplumsal yaşamı yozlaştırma politikalarından Karadeniz bölgesi de fazlaca nasibini aldı.

Hopa'nın adını kirletmek isteyenler fuhuş ve uyuşturucuyla yapısını bozup yozlaştırmaya çalışıyorlar yıllardır. Kaçakçılığın ve kara paranın merkezi haline getirmek için didiniyorlar. Bu politikalar büyük oranda Karadeniz kentlerinde başarılı olsa da, birkaç ilçe ile birlikte Hopa'da da bu zehirli maya egemenlerin istediği gibi tutmamıştır. Şimdilerde de derelerini satmaya kalkıyorlar, halkın geçim

dokusunun hiç uyuşmadığı bu küçük ilçeye niye gelir? Hopalıları onun geleceği alanda değil de kendi alanlarında beklediler bu geliş. Zaten Erdoğan da Hopalıların gelmeyeceğini bilerek il dışından araçlarla getirttiği indirme kıtalara konuştu. Miting Hopa'da, Hopalı alanda değildi. Tüm bunları öngören Erdoğan, Hopa'ya şiddetle, panzerle, copla geldi, arkasından da ölüm bırakıp gitti.

79 yaşındaki emekli öğretmen Metin Lokumcu'nun kalbi gaz bombasına dayanamadı. Ve Lokumcu “devlet dersinde öldürülen*” çocukların yanına gömüldü. Onlarca kişi gözaltına alınarak “ileri demokrasi”den nasibini aldı.

Sonra mı?

Sonra Erdoğan'dan hiç de şaşırtıcı olmayan bir açıklama geldi. Kalbini durdurdukları Metin Lokumcu hakkında “*Bir tanesi de kalp krizi geçirerek ölmüş. Şu anda kimliğini bilmiyorum, üzerinde durmak istemiyorum.*” dedi. İşte Erdoğan'ın seçim vaatleri bunlardı. Gaz bombası, polis copu, işkence, ölüm...

Ölüye saygı duymayandan diriye saygı beklenir mi?

“Eşkiya şehre inmiş”

Zenginlerin, müktedirlerin ölüsünü yumaya teşne başbakan, Metin Lokumcu'nun katledilmesini ise “elinde taş vardı” diye savunmuş, Metin öğretmenin ölümünden bahsederken adını anmaya bile gerek duymamıştır. En meşru haklarını kullanan Hopa halkı için de “eşkiya şehre inmiş” demiştir. Tüm bunları söyleyenlere verilecek tek yanıt var aslında. Halkın üstüne panzeriyle, gazıyla, copuyla gelip ölüm kusanlara taş atmak en meşru haktır. Zulme boyun eğmemekse eşkiyalık, biz hepimiz eşkiya olmakla sadece gurur duyarız...

Hopa'da “Sıkıyönetim”

Metin Lokumcu'nun katledilmesi, sonrasında 13 kişinin tutuklanması, mahkemelerin kendi yasalarını bile hiçe sayan “Erzurum yorumu”, “200 Hopalı dağa çıktı” haberleriyle kentte estirilen gözaltı furçasının günler sonrasında da devam etmesi, gece yarısı ev baskınları, tomalarla, pan-

kaynağı olan çayı özelleştirmek istiyorlar.

Hopa halkı tüm yaşananların/yaşatılanların farkında. Onlar tarihin derinliklerinden gelen rengini yok etmek isteyenlere karşı sessizliğe gömülmeyi reddettiler, memleketlerine ve geleceklerine sahip çıkmak, 31 Mayıs'ta “Başkomiser” Erdoğan'ın mitingini protesto etmek için alanları doldurdular.

“Başkomiser” Erdoğan Hopa'da!

Bilindiği gibi 31 Mayıs günü zatı muhterem Erdoğan, Hopa'ya polis ordularıyla işgale geldi. Binlerce polisi çeşitli kentlerden toplayıp geldi ve kuşattı Hopa'yı. Şimdiye kadar hiç gitmediği ve siyasi tarihi itibarı ile de tarihsel

zerlerle, polis ablukasıyla kentin kuşatılması... Sıkıyönetim günlerini aratmayan bütün bu uygulamaların esas amacı halkın üstünde korku imparatorluğu kurmak. Başarılı olabildiler mi? Yanıtı Hopalılara bırakalım: “Sıkıyönetim uygulamaları kelimenin tam anlamıyla Hopalıların “safları sıklaştırmasını” sağladı. Darbe yıllarında evlatlarına evlerini açan, ekmeklerini paylaşan anneler, şimdi torunlarına bağırılarını açıyordu. “32 dişten çıkan 32 dağ

aşar” nasihati veren nineler, darbe yıllarına ait yaşanmışlıkları anlatıp, lanetler eşliğinde düzen karşıtlığını günceliyordu. Hopa sokaklarında bekleyen polis ise bir korku unsuru olmaktan çok, insanı günaha sokan(!) küfür unsuruna dönüşüyordu.”

“Kadın mıdır kız mıdır bilmem”

Hopa’da estirilen terör rüzgârına tepkiler büyüdükçe, başbakanın ve polisin öfkesi daha da arttı.

Ankara’da Hopa olaylarını protesto etmek için düzenlenen eylemde Dilşat Aktaş “ileri demokrasinin” en güzel örneklerinden olan “orantılı polis” şiddetiyle karşılaştı. Kalça kemiği kırılan, ağır şekilde yaralanan Aktaş’ı sokakta yarı baygın bıraktı onu döven polisler. Aktaş’a uygulanan polis şiddetini başbakan her zamanki erkek egemen, faşizan üslubuyla destekledi. “Kız mıdır kadın mı bilmem.” diyerek kendince “namusunu” sorguladığı düşmanını “kadınlığıyla” ezmeye çalıştı. Öyle ya, nasıl bir kadın “yüce TC devletinin şanlı polisine” kafa tutabilir ki!

Hopa’daki son gelişmeler; Halk fişleniyor!

Memleketin açılımlar mühendisi, “başdemokrati” Erdoğan ve ekürileri Hopa halkının “burnunu sürtmeye” kararlı görünüyor. Hopa Cumhuriyet Başsavcılığı’nın, basın yayın organlarına gönderdiği bir yazı olayların durulmayacağı gösteriyor.

Hopa Cumhuriyet Başsavcılığı Hazırlık Bürosu’nun Cumhuriyet Savcısı **Nihat Hırka** imzasıyla tüm basın yayın kuruluşlarına gönderilen yazıda, “**Cumhuriyet Başsavcılığımızca yürütülmekte olan soruşturmaya**

Metin Lokumcu’nun katledilmesi, sonrasında 13 kişinin tutuklanması, mahkemelerin kendi yasalarını bile hiçe sayan “Erzurum yorumu”, “200 Hopalı dağa çıktı” haberleriyle kentte estirilen gözaltı furiasının günler sonrasında da devam etmesi, gece yarısı ev baskınları, tomalarla, panzerlerle, polis ablukasıyla kentin kuşatılması... Sıkıyönetim günlerini aratmayan bütün bu uygulamaların esas amacı halkın üstünde korku imparatorluğu kurmak.

esas olmak üzere; 31.05.2011 tarihinde meydana gelen, kamuoyunda ‘Hopa Olayları’ olarak da bilinen, **Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın gerçekleştirdiği miting öncesi, esnası ve sonrasında meydana gelen olaylar ile bu olaylarda rahatsızlanarak hayatını kaybeden Metin Lokumcu’nun, 01.06.2011 günü düzenlenen cenaze törenine ilişkin yayımlanmış ya da yayımlanmamış tüm görüntü ve fotoğraflarının - boyutları nedeniyle tercihen dijital ortamda (CD veya DVD)- Cumhuriyet Başsavcılığımıza gönderilmesi rica olunur”** deniyor.

Senaryosu önceden yazılmış, kötü bir filmi yeniden izler gibiyiz. Yabancı değiliz yani tüm bu yaşananlara. Nedenini de gayet iyi biliyoruz; korku... Ama haksız da sayılmazlar zulüm ve korkunun mimarı egemenlerin “eşkıya”lardan korkmak için çok sebepleri var!

* Ece Ayhan’ın Meçhul Öğrenci Anıtı şiirine atıfla... “Buraya bakın, burada, bu kara mermerin altında/Bir tenefüs daha yaşasaydı,/Tabiattan tahtaya kalkacak bir çocuk gömülmüştür/Devlet dersinde öldürülmüştür.”

Faşizmin katlettiği yüz binlerce insandan biriydim. Mücadele ederken ölmenin gururuyla söylüyorum sana da: Diren! İnsanca bir yaşam için diren! Ölümü küçült ve mücadele et. Doğana, havana, suyuna, halkına, bana sahip çıkmak için...

MEKTUP

Sevgili Genç Kardeşim;

Belki bir öğrencim olarak okuyorsun bu mektubu, belki betonlaşan bu ülkede toprağa, ağaca, suya hasret kalarak yaşamaya mahkûm bırakılan yoksul çocuklardan, gençlerden birisin. Belki yaşayacak, oyunlar oynayacak bir köyü varken köyü yakılan, köyünden uzak diyarlara sürülen bir Kürt gencisindir. Belki benim gibi hayatını mücadeleye adayan, zorbaya ve sömürüye karşı haykıran bir devrimcisindir. Belki de eline tutuşturulan bu mektubu okuyup kim olduğumu anlamaya çalışan birisindir.

Ben öğretmedim. Güzel, temiz çocukları eğitip insanca yaşamaları için mücadele ettim. Onlara yaşamı, yaşamayı anlatmaya çalıştım ve hayatımı buna adadım. İnsanca yaşamaya çalışmanın zorluklarını ve insanca yaşamının önemini vurguladım sürekli. **Talan edilen doğanın, suyun, toprağın karşısında dik durmalarını istedim. Haksızlığa karşı mücadele etmeleri için uğraştım bunca yıl.**

Emekli olduktan sonra memleketime, Hopa'ya gittim ve orada yaşadım. Hopa'nın havasını, suyunu, yaylalarını biliyorsundur belki. Hopa'nın insanları da havası, suyu gibi yaşar burada. Satılmaya çalışılan su gibi direnir ve gürül gürül akar buranın insanları. Tıpkı bu coğrafyanın her yerinde mücadele eden, direnenler gibi yaşar yani.

Hayatımı haksızlığa karşı mücadele etmeye adadığımı söylemişim ya, çocukluğumu geçirdiğim, toprağına yüzümü sürdüğüm memleketimde yapılan haksızlığa nasıl boyun eğebilirdim peki? Nasıl özgürce yaşayan suyumun satılmasına izin verirdim? Nasıl rant uğruna talan edilen yerleri görmezden gelebilirdim? Ben çocuklarıma böyle öğretmemiştim.

Memleketime geldiğimde ciddi bir değişikliğin olduğunu fark etmişim. Eskiden koştuğumuz, oyunlar oynadığımız toprağımız gitgide yıpranmakta, beton halini almaktaydı. Ve ben nefes alamaz hale gelmişim. Kalbim de rahatsızdı zaten. Her yerde baraj inşaatlarını gördüm. İnsanlar tedirgin ve telaşlıydı. Derelerimizin yatağında akmadığını görmek acıttı içimi. Daha fazla yerimizde duramazdık ve alanlara çıktık.

Artvin'de yapılacak olan HES'lere karşı haykırdım sokaklarda. Dostlarımla, yoldaşlarımla kol kola girdim ve zulme karşı direndim. Ülkenin her yerinde katliamların, baskıların, cinayetlerin olduğunu biliyordum da, "Su Haktır, Satılamaz!" diye haykırdığım için katledileceğimi nereden bilebilirdim ki? **Beni gaz bombalarıyla katledenlere öncesinde haykırmıştım da. "Sizin çocuklarınızı okutmayacağım!"** demişim. Çünkü o da benim gibi bu zalim sistemden maaşını alıyordu ve o da benim gibi "insan" olmalıydı. Ve bir kez daha anladım ki beni gaz bombalarıyla katledenler, insanlara azgınca vurular insan değildi. Çünkü onlar yüzyıllardan bu güne devam eden faşist rejimin en "sadık" koruyucularıydılar.

Benim ne demek istediğimi nereden anlayabilirlerdi ki? "Yeter!" dedim, "Bıktırdınız!" dedim. Onlarsa gitgide azgınlaştılar. Memlekete daha fazla oy kazanmak için gelen bir faşisti, başbakanı koruma "kaygısıyla" benim yüzüme bakacak cesaretleri olmadığı için saldırdılar. **Katlettiler beni.**

Pişman olmadım. Çünkü ben insandım. Doğasına sahip çıkan bir insandım. Hele ki katledilişimin ardından Hopa halkının beni bağrına bastığını görünce çok da mutlu oldum. Bir kez daha halkım ve doğam için mücadele etmenin gururuyla tebessüm ettim onlara.

Faşizmin katlettiği yüz binlerce insandan biriydim. Mücadele ederken ölmenin gururuyla söylüyorum sana da: Diren! İnsanca bir yaşam için diren! Ölümü küçült ve mücadele et. Doğana, havana, suyuna, halkına, bana sahip çıkmak için...

“ÖRGÜTLENMEKTEN VE MÜCADELE ETMEKTEN BAŞKA ŞANSIMIZ KALMADI”

Kampana Deri’de yine bilindik hikâyeyle karşı karşıyayız. Yine taşeronlaştırma, yine sendikasıztırma, yine işten atma...

Hikâyemiz Tuzla Organize Sanayi Bölgesi’ndeki **Kampana Deri Fabrikası**’nda 2 kadın işçinin işten atılmasıyla başlıyor. Her zamanki gibi bahane hazır; “Kadın işçilerde daraltmaya gidilecek.” Fabrikada çalışan 43 işçiden sadece 5’i kadın. Üstelik 2 kadın işçinin işten atıldığı gün olan 21 Mart’tan bir gün önce, patron fabrikaya bir kadın işçi almış.

İşten atılmalarından sonra, 2 kadın işçi bu haksız işten atılmayı kabul etmeyerek direnişe geçiyor. Ardından haksız yere işten atılan ve dışarıda direnen arkadaşlarına destek olmak için iş yavaşlatan 4 işçi daha işten atılıyor. **Atılan işçi sayısı 15’i bulmuş durumda.**

Patronun derdinin kadın işçilerin sayını azaltmakla hiçbir ilgisinin olmadığı kısa zamanda ayan beyan ortaya çıkıyor. **Maksat öcü gibi korktukları sendikayı fabrikaya sokmamak**, böylece istedikleri gibi işçilerin haklarını gasp etmek, kötü çalışma koşullarını, taşeron eliyle rahatça dayatmak. İşçilerin de anlattığı gibi bu direniş süreci daha önceye dayanıyor. Bilindiği gibi deri sektörü zaten çok zor bir alan. İşçilerin sağlığını fazlasıyla tehdit eden çalışma koşulları mevcut. Bunun üstüne bir de Kampana Deri’nin patronunun icatları eklenince çalışma koşulları işçiler için dayanılmaz hale geliyor. İşçilere çoğu zaman tuvalete gitmek, çalışırken kendi aralarında sohbet etmek bile yasaklanıyor. İşçilere sabun, içme suyu, çay molası bile çok görülmüyor. Çok kötü olan çalışma koşullarının değişmesi noktasında işçiler belli başlı kazanımlar elde ediyorlar. Ancak iş sendikası olmaya gelince patron artık tahammül

“edemiyor”.

Atılan kadın işçilerden biri olan **Dilek Göl** “Biz sendikalı olduğumuz için işten atıldığımızın farkındayız.” diyerek bu durumu belirtiyor. Sendikanın da belirttiği gibi 42 çalışan arkadaşın çoğunun sendikaya üye olmasıyla birlikte sendika yetki başvurusu yapıyor. Sendikanın Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na yetki başvurusunda bulunmasının akabinde patronun işçileri işten atmaya başlaması tesadüf olmasa gerek. **Çoğunluğu sağlamış olmasına rağmen sendikanın yani**

Deri-İş’in fabrikaya girişi baskı ve tehditle engellenmek isteniyor. Kampana patronunun sendikayı engellemek için kullandığı yöntemlerden birisi de işçilerin

deri iş kolu kapsamında çalışmadığını iddia etmek. Patron işçilerin temizlik ve atık işçileri olduğu için Deri-İş Sendikası'na üye olamayacaklarına dair tutanak tutturmuş, ancak Deri-İş Sendikası iş yerine getirdiği hakime durumu tespit ettirmiş.

Patron bir taraftan sendika girmesin diye türlü uğraşlar verirken, taşeronun fabrikadaki varlığının devam etmesi için de türlü çabalar gösteriyor. Anlaşılan o ki, işin diğer bir tarafında yine taşeronlaştırma saldırısı var. Üstelik sıklıkla karşılaştığımız gibi taşeronlaştırma yasadışı bir şekilde iş yerine girmiş durumda. Taşeron şirketin iş yerindeki işin sadece bir bölümünü, belli koşullar altında yapması gerekirken, Kampana derideki taşeron şirket işin tamamını yapıyor. "Asıl iş veren" dedikleri Kampana'nın sahibi bu yasadışı taşeronlaştırmaya sığınarak, "işçileri sadece taşeron şirketin işten çıkardığını iddia ederek sorumluluktan kurtulmaya çalışıyor. Taşeronlaştırmanın sendikasız, güvencesiz işçi çalıştırmanın önünü tamamen açtığını çok iyi bilen Kampana işçileri taşeron şirket bünyesinde çalışmak istemediklerini, Kampana'nın sendikalı işçisi olarak işe geri dönmek istediklerini belirtiyorlar.

İşçilerin kazanmasının tek yolunun birleşmek ve direnmek olduğunu çok iyi bilen patron direnişi kırmak için hemen her gün türlü türlü icraatlarda bulunuyor. Direnişin başladığı günden bugüne taşeron şirketin patronu fabrikada çalışmaya devam etsin ya da etmesin tüm sendikalı işçilere türlü türlü saldırılar da bulunuyor. Bu saldırıların bir örneği 26 Mart'ta yaşanıyor. Direnişi kırmak için iş yerine taşeron işçi getiren patronu direnişçi işçiler protesto ediyor. "Sen misin protesto eden"; taşeron hazırlıklı bir şekilde, sopalarla, çeşitli saldırı aletleriyle gelmiş zaten. İşçilerin üzerine saldırıyor, araçlarını sürüyorlar.

Kadın işçiler ilk işten atılanlar, en çok hakları gasp edilenler olarak Kampana direnişinde de en önde yerlerini çoktan almışlar. Deri-İş kolunda çalışma koşulları zor, ancak kadınlar için bu zorluk çok daha fazla. Kadınlara en zor işler yaptırılıyor. Kötü çalışma koşulları kadınların sağlığını çok ciddi boyutlarda etkiliyor. **Nusran Dinçer** bu durumu şu sözleriyle dile getiriyor; "Hiçbir anayasal hakkımızı kullanamıyoruz. Kadın haklarına dair hiçbir şey yok."

Direnmek de deri işçisi kadınlar için bir hayli zor. Atarkecil bakış açısı, hemen engel olmak için karşılarına çıkıyor. Örneğin direnişteki kadın işçilerden birisinin eşi, direnişe gitmemesi için kendisini bıçakla tehdit etmiş ama o yine de direnişi bırakmamış. Kampana direnişinin kadın işçileri yaklaşık 100 gündür hem patrona hem de kocalarına, abilerine... karşı kararlılıkla direniyorlar.

Uzun bir aradan sonra Tuzla Organize Sanayi'nin de sessizliğini bozan, taşeron ve sendikasızlaştırmaya karşı devam eden Kampana direnişi, hepimizin direnişidir. Kampana direnişindeki işçiler hepimizin insanca yaşaması ve güvenli bir geleceğe sahip olabilmesi için mücadele veriyor. Direnişçi işçiler halk gençliğini göreve çağırıyor. **Direnişte olan işçilerden Turgay Üstündağ'ın da dediği gibi "İnsanca yaşam için örgütlenmek ve mücadele etmekten başka bir şansımız kalmadı."**

UFUK

GÜÇLÜ BİR GENÇLİK HAREKETİ İÇİN DAHA VERİMLİ VE NİTELİKLİ BİR YAZ SÜRECİ

Geride bıraktığımız öğretim süreci içerisinde halk gençliğinin geleceğini etkileyen birçok gelişme yaşandı. 6 Kasım, Dolmabahçe eylemlilikleriyle başlayan sürece bizde YDG olarak 5. Konferansımızdan aldığımız coşku, heyecan ve güçle müdahil olmaya çalıştık. Egemenlerin emperyalist projelerle, şifrelerle geleceği karartılan öğrenci gençlik bu süreçte de birçok baskı ve saldırıya maruz kaldı. İşsizlik ve geleceksizliğin had safhada olduğu bu süreçte bizde 5. konferansımızda aldığımız karar doğrultusunda işsizlik ve geleceksizliğe karşı örgütlenme çağrısı yapan bir kampanya sürecine girdik. Birçok olumluluk ve olumsuzluğu beraberinde barındıran kampanya sürecinde

geleceğin gençlik olduğunu ve güçlü olduğunu; bu gücü örgütlü bir güce dönüştürerek geleceğimizi çalmak isteyen egemenlere ve onların emperyalist projelerine karşı güçlü bir karşı koyuşa dönüştürmemiz gerektiğini vurguladık. Bu sürecin sonunda bizimde sürekli tekrarladığımız büyük bir devrimci potansiyel taşıyan liseliler şifre eylemliliklerinde kendiliğinden alanlara çıkan binlerce kişiyle bunu kanıtlar nitelikte ve geleceklerini çalmaya çalışan egemenlerin korkularını büyütmedirler. Durum öğrenciler cephesinde böyleken birçok alanda direnişe geçen işçilerin sesi yankılanıyordu. **DESA, ONTEX, Kampana, Buca Belediye işçileri, Konak Belediye işçileri, PTT işçileri** ve daha birçok lokal direniş başlamıştır. Taşeronlaştırmanın bu kadar yaygınlaştığı bu süreçte taşerona karşı sendika hakkı için mücadele eden işçilerin sesi yankılandı her taraftan. **Yükselen sınıf mücadelesi içerisinde yerini alan öğrenciler, işçiler sendikal hakları için örgütlenme hakları için alanları doldurdular.** İşçi sınıfının mücadele günü 1 Mayıs da uzun mücadele ve direnişlerle işçilerin, devrimcilerin canı pahasına kazanılan Taksim binlerce işçiyi bir araya getirmiştir. Yerelerde de 1 Mayıs'ta kendiliğinden bir araya gelen öğrenciler ve işçiler öne çıkmıştır. Geride bıraktığımız sürecin en önemli gündemlerinden biri de elbette genel seçimlerdi. Bağımsız adayları desteklememiz Kürt halk gençliğine yakınlaşmamıza vesile

İşçi çalışmaları işçi sınıfının örgütlenme çalışmalarına katılmamız, geçmiş direniş deneyimlerini öğrenmemiz açısından önemlidir. İşçi çalışmaları hali hazırda devam eden ve başlayacak olan şanlı işçi direnişlerinde daha deneyimli ve hazırlıklı karşılamamızı sağlayacaktır elbette. Öğrenci gençliğin dayandığı küçük burjuva zaafardan kurtulmamızı sınıfa yaklaşmamızı kolaylaştıracaktır.

oldu. Bağımsız adayların veto edilmesiyle ilerleyen süreçte Kürdistan'ın dört bir yanında serhıldanlar baş göstermiştir. Kürt halkı bu süreçte şehit düşen evlatlarını sınırda karşılamıştır. Katıldığımız bütün eylem ve etkinliklerdeki duruşumuz onlarla ilişkilerimizin gelişmesini sağladı. Böylesine hareketli bir sürecin sonunda yaz sürecine girmemiz bu hareketliliği sürdürmemiz açısından çok önemli bir noktadadır. Faaliyet yürüttüğümüz alanların çoğunlukla üniversiteler ve belli oranlarda liseler olmasından kaynaklı yaz sürecini daha farklı alanlarda daha nitelikli ve verimli bir şekilde geçirmek sürecimizin en önemli ihtiyacıdır. Bu yüzden süreklileştirmeye çalıştığımız köy çalışmaları ve işçi çalışmaları çok önemli bir noktada durmaktadır. **Köy çalışmaları ve işçi çalışmaları yaz çalışmalarımızın önemli iki ayağıdır.** Köy çalışmaları; yoğun çalışma koşullarında çeşitli zaaflarımızın farkına varmamıza, çeşitli zaaflarımızı gidermemize, birbirimizi ve örgütümüzü daha yakından tanımamıza vesile olması açısından çok önemlidir. Çoğumuz öğrenci kökenli olduğumuz için köy çalışmaları bizim açımızdan çok büyük avantajdır aynı zamanda. Köylü kitlelerin ve gençliğin yaşamlarına dahil olabilmek, çelişkilerini birebir gözlemlene fırsatı bulmak, kitle çalışması ve bütün bunların yanında yoğun eğitim çalışmalarlarıyla birlikte ideolojik-politik seviyemizin yükseltilmesi için yaz sürecinde bulunmaz bir çalışmadır. **Eğitim çalışmalarında kitlenin ve bizim gündemimizdeki çeşitli konuların kolektif bir şekilde tartışılması eğitim çalış-**

malarının bir başka olumluluğudur. Aynı zamanda tartışma ihtiyacımız olan bazı konuları kolektif ve pratik içerisinde tartışmamız kavramamızı kolaylaştıracak ve tartışmaları daha nitelikli kılacaktır. Yaz çalışmalarımızın diğer önemli yanı ise işçi çalışmalarıdır. **İşçi çalışmaları işçi sınıfının örgütlenme çalışmalarına katılmamız, geçmiş direniş deneyimlerini öğrenmemiz açısından önemlidir. İşçi çalışmaları hali hazırda devam eden ve başlayacak olan şanlı işçi direnişlerinde daha deneyimli ve hazırlıklı karşılamamızı sağlayacaktır elbette. Öğrenci gençliğin dayandığı küçük burjuva zaafardan kurtulmamızı sınıfa yaklaşmamızı kolaylaştıracaktır.**

Egemenlerin devrimci, demokrat, ilerici kısacası kendisine muhalif herkese bu denli tahammülsüz ve saldırgan olduğu bu süreçte her türlü baskı ve saldırı aracını kullanıyor. O kadar aymazlaşmışlardır ki en meşru haklarımızı kullanmamız bile cop, gaz, ev baskınları ve gözaltılılarla sonuçlanabiliyor. Kürt çocukları sokak ortasında katledilmeye devam ediyor. Kısacası devlet örgütlenmemizin, haklarımız için mücadele etmemizin önüne geçmek için bütün argümanlarıyla saldırılarına hız kesmeden devam ediyor.

Süreç bu kadar hızlı ilerlerken halk gençliğini demokratik halk devrimine kanalize etmek; örgütlü, güçlü bir gençlik hareketi yaratmak nitelikli ve verimli bir yaz süreciyle mümkün olacaktır. Halka ve devrime hizmet etmek için yaz sürecinde bir adım öne çıkalım.

GENÇ KADIN

"AHLAKINIZLA" BİRLİKTE GİDECEĞİNİZ TEK YER TARİHİN ÇÖPLÜĞÜ... TADINI ÇIKARIN!

İçinden geçtiğimiz süreçte egemenlerin korkularının artık histeriye dönüştüğünü görebiliyoruz. Her şeyden ve her şeyden korkuyorlar. Elleriyle ilmik ilmik ördükleri düzen boyunlarına dolanmak üzere. Korkan ve köşeye sıkışan her canlı gibi saldırıyorlar. Saldırıları gün geçtikçe azgımlaşıyor, çirkinleşiyor. Çünkü korkuları büyüyor. Saldırdıkça açık veriyorlar, dengelerini yitiriyorlar. Beklememiz gereken kontrollerini iyice kaybedecekleri nokta ki bu da çok uzak görünmüyor.

Kinimiz bilincimizi berraklaştırmasa acıyabiliriz belki onlara. Toplumsal muhalefetin toparlanma sürecine girdiği, işçi, gençlik ve kadın hareketlerinin arttığı, Kürt ulusal mücadelesinin iyiden iyiye gücünü gösterdiği şu günlerde artık egemenlerin üzerinde yürüyeceği ip oldukça incelmıştır ve sarsılmaları an meselesidir.

Böylesi zamanların egemenlere getirdiği ise: Tahammülsüzlük ve dizginlenmemiş saldırganlık.

Böylesi zamanlarda maskeler düşer ve altındaki çirkinlikler, çürümüşlükler bir bir ortaya dökülür.

...

Her toplumsal formasyon, egemenliği ele geçiren her sınıf kendi değerlerini yaratır, kendi ideolojisini hakim kılar. Söz konusu kadınsa eğer, her sistemin çizdiği bir kadın portresi vardır ve bu kadın en "işe yarayacağı yerde" konumlandırılmıştır.

Burjuva feodal bir toplum kadının kamusal alandaki varlığına tahammül edemez; ancak bu durumu itinayla perdeler. Ailenin merkezine alır gerekirse, gerekirse ikiyüzlü bir biçimde "erdemli kadın" methiyeleri düzer. "Din" der, "ahlak" der, "namus" der ve kadını zincir altında tutar. İçten içe bilmektedir çünkü: **Kadın uyandı-ğında bir ülke uyanacak; kadın ayaklandığında bir ülke kurtulacak!**

Örneklerini yaşadık, yaşamaya devam ediyoruz.

...

Hopa'da çıkan olaylara yönelik Ankara'da gerçekleştirilen protestolar sırasında polis panzerinin üzerine çıkarken görüntülenen Halkevleri MYK üyesi Dilşat Aktaş, eylemin ardından sivil polislerin ve çevik kuvvet ekiple-

rinin sert müdahalesiyle hastanelik oldu.

Kalça kemiğinde kırıklar bulunduğu belirlenen Aktaş ile ilgili olarak başbakanın "Kız mıdır kadın mı bilemem." sözlerini sarf etmesi çok doğal olarak kamuoyunda tepkiyle karşılandı.

Erdoğan cephesinden bu, "genç kadının iffetini sorgulayarak onu rencide etme ve bu şekilde haddini bildirme" amacı taşıyordu belki. Ancak bu sözler aslında bir ülkenin başbakanı nezdinde tezahür etmiştir ve egemenlerin ahlaklarını değil ahlaksızlıklarını gözler önüne sermiştir.

Cinsel sömürünün en kristalize olmuş hallerinden biridir bu. Düşünün ki bir başbakan cinsel kimliğin ne olduğundan, nasıl kazanıldığından bihaber oluşunu pervasızca ortaya dökabiliyor, üstelik hiç yüzü kızarmadan kendince "iffetini" sorguladığı hasmını "kadınlığıyla" ezmeye çalışıyor. Çünkü kendisi şok içinde; bir kadının TC'nin polisiyle adeta dalga geçişi karşısında tahammülsüzdür.

...

Erdoğan cinsiyetçi tavrını bir başka sefer de -Avrupa Parlamentosu Dersim Konferansı'na katılarak Dersim Katliamı ile ilgili konuşma yapan- Nuray Mert'e yönelik cevabında göstermiştir. Erdoğan'a göre **"sırf kadın olduğu için zaten Nuray Mert bu muameleyi hak etmektedir"**. Ancak görünen o ki Nuray Mert'in

konuşmaları da başbakanın canını çok sıkmıştır.

Nuray Mert 1935 katliamı öncesi bölgede yol yapımına hız verilmesi ile bugün bölgede yürütülen yol yapım faaliyetleri arasındaki paralellığe dikkat çekmek istemiştir. Sözlerine de “Benzetmek gibi olmasın, bugün de durum aynı şekildedir demek istemiyorum.” şeklinde başlamıştır. Bu sözlerine karşılık Erdoğan’dan **“Güya bayansın, Cizre’de yüzleri yakılan Kürt çocuklarını görmezden gelip, PKK’nın, BDP’nin sırtını neden böyle sıvazlıyorsunuz?”** şeklinde cinsiyetçi bir cevap almıştır.

“Değil mi ama ‘bayan’ san ‘bayan’lığını bileceksin. Senin politik bir duruşun olamaz; ancak ve ancak yaşanan trajediler karşısında gözyaşı dökme özgürlüğün vardır. Yumuşak huylu ve tatlı dilli olmak senin işindir. Siyaset, erkeklere ait bir savaş alanı ve onlar nasıl istersek o şekilde hareket etmek zorundasın!” – Başbakanın dilinin ucuna kadar geleni biz söyleyelim istedik, iyilik olsun diye(!).

...

Erdoğan’ın icraatları bunlarla sınırlı değil, cinsiyetçi icraatlar da Erdoğan’la sınırlı değil. Geçtiğimiz günlerde baş müzakereci ve devlet bakanı Egemen Bağış da başbakana benzer bir bomba patlamış bulunuyor. Yine bir kadın söz konusudur ve yine siyasete dair konuşmuştur. Hedef tahtasında bu kez bir ödül töreninde konuşma yapan **Müjde Ar** vardır.

Müjde Ar törende “Dün gece bir rüya gördüm. Aysel (Müjde Ar’ın annesi) bana cennetten seslendi. Orada hiç siyasetçi yoktu.” diye bir konuşma yapmıştır. Egemen Bağış ise kendi kirlenmiş zihniyetini ortaya bu derece açık dökmek pahasına Müjde Ar’a karşı saldırıya geçmiştir. Saldırı elbette yine kadınlığa yönelmiş, pervasız bakan “Müjde hanıma hayırlı rüyalar temenni ediyorum. O bizim gençlerimizin rüyalarında her zaman olmuştur.” diyerek kendi rüyalarını, kadın düşmanlığını ve ahlaksızlığını ortaya sermiştir.

...

Hatırlarsanız AKP’li Rize Belediye Başkanı Halil Barkıcı geçtiğimiz yıl yaptığı açıklama ile gündeme oturmuştu: “Güne doğu’da ikinci eş yaygın. Bu bizim kültürümüzde vardır. Bu bölgelerden evlilik ve hısımlıkları artırarak, devletin de teşvikiyle sorunların aza ineceğine ve çözüleceğine inanıyorum.” Belediye Başkanı yıllardır süren savaşın çözümünü hısımlık yerine hısımlıkla formüle ederek ikinci eşlerin, Kürtlerden ‘alınmasının’ sorunu çözeceğini öne sürmüştü.

Diyarbakır Ticaret Odası Başkanı Galip Ensarioğlu ise

güya ona tepki olarak, paralel bakış açısı ile cevap verdi: “Kürt sorunu çözülecekse onlar bize iki kız versin biz onlara bir kız verelim.”

Tayyip Erdoğan’ın son dönem gündeme gelen cinsiyetçi saldırıları Rize Belediye Başkanı’nın ve Ensarioğlu’nun sözlerini bizlere bir kez daha anımsatmıştır. Bu proje karşısında tüyleri diken diken olmayanınız var mı acaba? Hayır, bu sözlerin üzerine ciddiyetle birkaç kelam etmek mümkün olmuyor, şaka gibi; ama kötü kurgulanmış, mide bulandıran, yer yer de trajik bir şaka gibi. Nerden tutsak da başlasak bir an bilemedik. Çok eşlilik fantezisinin mahkûm edilmesiyle mi, kadınların en kaba şekliyle metalaştırılması, savaşın ganimeti kılınmasıyla mı, yoksa Ensarioğlu’nun “Bir Kürt kadını iki Türk kadını eder.” “hesaplamasıyla” mı?

Açık ki bu kimseler için kadın ile ağlarında bağlı bulunan koyun arasında pek az fark var. Ve ne acı ki bu fark da geceleri koyunlara sarılıp uyuyamamalarından ileri geliyor.

...

Egemenlere savurduğumuz her taşın ardından utanmazca saldırıların hedefi olurken, kendi “kadınlığımızla” ezilmek istenirken, şiddetin en ağırına maruz bırakılırken, cinsel bir objeden fazlası olduğumuz kabul edilmezken önümüzde duran tek bir seçenek var: ataerkil düzenle var gücümüzle savaşmak! Kimliğimizin bu düzenin çarkları arasında yok olup gitmemesi için savaşmak! Bu, bir tercihin ötesinde, bir zorunluluk.

Ezilenlerin saflarında iki kat ezilen kadınlar, egemenlerle savaşında da en önde yer alacaktır. Ve egemenler bilmelidirler ki tarihin çöplüğünden başka gidebilecekleri bir yer kalmamıştır.

KADININ GERÇEK TEMSİLİYETİNİN YOLU MÜCADELEDEN GEÇİYOR

Her seçim öncesi olduğu gibi geçtiğimiz ay gerçekleşen genel seçim öncesi de belli kesimler tarafından, kadınlar için siyasal eşitlik ve kadınların temsil hakkı yönlü birçok tartışma yürütüldü. Kadınların siyasal alanda kendinilerini daha fazla ifade etmeleri için kampanyalar başlatıldı, 550 koltuğu olan meclise “275 kadın” girmesi gerektiği, kadının iradesinin bu alanda böyle sağlanabileceği bolca dillendirildi. Sonuç olarak ise meclise bir önceki döneme göre yüzde 6 daha fazla kadın girdi, oran yüzde 8.8’den yüzde 14.18’e yükseldi.

Kadının bırakalım mecliste “kendi iradesini” sağlamasını, hayatın diğer birçok alanında adını duyuramadığını, birey olarak kendini var edemediğini daha doğrusu var etmesinin önündeki engelleri düşünürsek, seçim sonrası baktığımız bu tablo hiç şaşırtıcı gelmeyecektir. Yürütülen tartışmalar ise bütün “iyi niyetiyle” beraber ne yazık ki ayakları havada kalacaktır.

İyi niyeti yukarıda olduğu gibi turnak içersinde belirtmemiz gerekmektedir çünkü, bu tartışmaların karşılığı emekçi kadınlarda olmakta, iyi niyet bizlerde yaşam bulmaktadır. Sistem partilerinin seçim öncesi icraatlarına baktığımızda çılgın projeler, işçi ve emekçilere on yıllardır söylenen boş vaatler ve yalanlar, kaset skandalları ve benzerlerinin olduğu bir manzara görünmektedir ve bu manzarada kadının adı, rengi yoktur. Emekçi kadınlar seçim deklarasyonlarında en son “akla gelenler” olmakta, nasıl akla geldiği ise birçok yeni tartışmaya yol açmaktadır. Kadının eve hapsolmuşluğunu “en az üç çocuk doğurun” nutukları atarak besleyen, bizlere iş ve sosyal güvence adına hiç bir adım atma-

yan, esnek çalışma sistemi ile emeğimizi daha fazla sömüren, kölelik koşullarına her gün daha fazla mahkum eden, kadın katliamlarını, tacizi, tecavüzü görmezden gelen düzen partilerinin kadını unutmaması da, emekçi kadınları oy toplama adına kullanması da doğası gereğidir.

Evet, geride bıraktığımız seçimlerde “kadınların temsil oranı” geçtiğimiz döneme göre biraz da olsa artmıştır. Alternatif olabilecek, kadınların eşitlik ve özgürlük taleplerini dile getirebilecek vekilleri ayrı bir yerde tutarak meclise baktığımızda, artan

ve az da olsa olumlu olarak eğrilen bu temsil oranı bizler açısından olumlu bir yerde durmamakta, durumu değiştirmemektedir.

Çünkü sorun emekçi kadınların temsiliyeti sorunudur. Bir önceki paragrafta belirttiğimiz erkek egemen, kadını hiçe sayan ve her fırsatta saldıran anlayıştan beslenenlerin orada kimi, ne şekilde temsil edeceği aşikârdır. Tecavüzünün mağdur ettiği kadın ile evlenmesi halinde cezasız kalabileceğini savunan, kadınlara pozitif ayrımcılık getiren yasayı reddeden ve benzeri birçok icraatın altına bizzat imzasını atan “kadından sorumlu kadın bakanlar” ya da vekiller hala hafızamızdadır. **Çok değil daha geçtiğimiz ay içersinde Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanlığı yerini Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığına bıraktı** ve kadın-erkek eşitliğini sağlamakla görevli Kadın Statüsü Genel Müdürlüğü’nün de yine bu bakanlık altında konumlandırılmasına karar verildi. Pratikte belki hiçbir değişikliğe neden olmayacaksa da yaşanan durum kadının adına bile tahammülü olmayan zihniyeti yansıtmaması açısından önemli bir yerde durmaktadır.

Biz kadınlar elbette ki evde, okulda, işyerinde, sokakta ya da mecliste kısacası yaşamın olduğu her alanda kendimizi ifade etmek için mücadele etmeli, irademizi koyabilmeliyiz. Bu yönlü atılacak en ufak adım muhakkak değerli olacaktır. Ancak esas değerli ve önemli olan bu güne kadar biz kadınları sosyal ya da siyasal alanda yaşamın dışına iten, yok sayan anlayışa karşı top yekûn bir mücadele yürütmektir. Mutlak eşitliğin ve özgürlüğün kapısını aralamamız bu yoldan geçmektedir.

Çemişgezek şehitleri TKP/ML militanları tarafından anıldı

Elimize e-posta yoluyla geçen bir haberi paylaşıyoruz.

TKP/ML militanları Çemişgezek'te ölümsüleşen TİKKO gerillası Yurdal Yıldırım ve HPG gerillası Mazlum Erenci'yi eylemlerle andı. Ölümsüzlüğe uğurlanan halk savaşçılarının destansı direnişini kuşanan militanlar şehitlerimizin kanının yerde, silahının toprakta bırakılmayacağını bir kez daha ilan etti.

TKP/ML militanları Maltepe Gülsuyu mahallesinde yaygın şekilde yazılama eylemi yaparak şehitlerimizi andı. "TİKKO-HPG-HKO gerillaları ölümsüzdür", "TİKKO gerillaları ölümsüzdür", "Dersim'de düşene döğüşene bir selam", "Halk savaşçıları ölümsüzdür", "Yurdal Yıldırım ölümsüzdür" sloganları yaygın bir

şekilde TKP/ML TİKKO imzası atılarak yapılmıştır. Ayrıca parti, ordu ve komsomol imzaları atılmıştır.

Yazılama eyleminin ardında 7 Temmuz günü TKP/ML militanları Çemişgezek şehitlerini korsan bir gösteriyle andı. "TİKKO-HPG Gerillaları ölümsüzdür" TKP/ML TMLGB imzalı pankartı Okul durağına asan militanlar yolu molotoflarla keserek araç geçişini engellemişlerdir. "Yurdal Yıldırım ölümsüzdür" sloganlarını parti ve ordu sloganları eşliğinde atarak eylemi kayıp vermeden sonlandıran militanlar yaptıkları eylemlerle halkı gerillayı sahiplenmeye çağırmışlardır. Asılan pankartın gece saatlerinde düşman güçleri tarafından indirildiği gözlenmiştir.

KAYPAKKAYA VE BEŞLER ANILDI!

Komünist önder **İbrahim Kaypakkaya** ve 2 Şubat'ta Dersim'de şehit düşen **Sefagül Kesgin**, Derya Aras, **Fatma Acar**, Gülizar Özkan ve **Nurşen Aslan** 22 Mayıs Pazar günü Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik tarafından örgütlenen piknikle anıldı.

"Umudu toprağa düşenlerimizle büyütüyoruz!" şiarıyla örgütlediğimiz pikniğimiz düşman tarafından engellenmeye çalışılmasına ve belli eksikliklerine rağmen olumlu geçti. Anmadan yaklaşık 10 gün önce alanımızı belirlemiş ve yerimizi ayırtmıştık. Ancak pikniğimize saatler kala piknik alanı sahibi bizi aramış, jandarmanın kendisine "Siyasi bir örgüt gelecek. Onları buraya almayacaksınız; bu yasak birşey, gelip bizden izin alsınlar..." dediğini belirtmiştir. Pikniğimizi engellemeye çalışan jandarmanın bu tavrı faşizmin komünist önderden ne kadar korktuğunun açık göstergesidir.

Anma komünist önder İbrahim Kaypakkaya ve beş kızıl karanfil şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından bir yoldaşımız beşlerle ilgili bir sunum gerçekleştirdi. Arkasından 5 kadın yoldaşımız beşler için şiir dinlentisi sundular. Şiir dinlentisinin ardından liseli yoldaşlarımız müzik dinlentisi verdiler. Pikniğimize Emek ve Demokrasi Bloğu İzmir 2. Bölge bağımsız milletvekili adayı **Erdal Avcı** da katıldı. Avcı, İbrahim Kaypakkaya ile ilgili ve seçimlere dair bir konuşma yaparak anma etkinliğimizi selamladı.

Anma programının 2. bölümünde ise Kaypakkaya yoldaşın sınıf arkadaşı bir dostumuz sunum yaptı. Daha sonra YDG'li bir yoldaşımız kaypakkaya ile ilgili bir konuşma yaptı. Programımız bir yoldaşımızın söylediği türkülerle, marşlarla ve çekilen halaylarla sürdü. Son olarak Partizan temsilcisinin "Beşlerin şehit düşmesinin savaşın sürdüğünün bir göstergesi olduğunu, Önder Yoldaşın ve Beşlerin bizi savaşa çağırdığını." belirtmesiyle piknik son buldu.

İzmir YDG

SİVAS'TA UÇURTMALARLA TUTSAKLAR SELAMLANDI

22-23 Haziran tarihlerinde Sivas Seyrantepe Ma-

halletti'nde, "**Devrimci tutsaklara özgürlük!**" şiarıyla uçurtma etkinliği düzenlendi. Etkinliği Cumhuriyet Üniversitesi Özgür Düşünce Kulübü olarak yaptık. Etkinliğimize mahalle halkı da ilgi gösterdi. Uçurtmalarımızla gökyüzünü kucaklayıp, devrimci tutsaklara gönderdik.

Sivas YDG

Denge Ciwane

Jİ BO AZADİ Û AŞİTİ YÊ ŞER, ŞER, ŞER!!!

Kürt sorununda politik açıdan önemli bir dönemeç olan 12 Haziran Genel Seçimlerinin ardından “gelişen” ya da tıkanan sürece bakıldığı zaman devlet ve haklar ikileminde önemli gelişmeler ile karşı karşıyayız. Genel seçimler süreci taraflar açısından oldukça önemli bir süreç olarak değerlendirilirken; beklentilerin de daha fazla net ifade edildiği ve aynı zamanda

politik anlamda
kamplaşmanın
da ciddi bir dü-
zeye ulaştığı
bir süreç
olmuş-

tur.

Bir yandan egemen güçlerin içinde bulunduğu ve bugünlerde etkisini artırarak Yunanistan, İspanya ve Portekiz gibi ülkelerde devam etmekte olan kapitalizmin krizi; diğer yandan Ortadoğu’da (Tunus, Mısır, Ürdün, Bahreyn) başlıyarak Kuzey Afrika’ya “sıçrayan” ve dünyanın gözünü çevirdiği isyan dalgası tekrardan Ortadoğu’da yükselmiş ve yanı başımızdaki Suriye’de büyük bir yangına dönüşmüştür.

Gelişen isyan dalgaları hiç şüphe yok ki; egemenlere sonlarını hatırlatacak olan korkuyu hissettirirken, ezilenlerin ise umudunu büyüttüştür.

Ortadoğu’da yaşanan bu isyan dalgaları emperyalizm açısından; kontrol altında tutulması gereken ve tekrardan “yeniden” dizayn edilmesi gereken bir süreç olarak işlemektedir. Bu süreçte de emperyalizmin Türkiye’ye yüklediği misyon, daha fazla uşaklık temelinde “işbirliğidir”. Ortadoğu’ya “Türkiye modeli” olarak pazarlanan “yeni” model emperyalizmin beklentileri ve çıkarları doğrultusunda yapılandırılması düşünülen yeni pazarlardır. Hemen hemen hepsinin diktatörlüklerle yönetildiği bu ülkelerde İslamiyet’in etkisi, TC’nin emperyalizmin çıkarlarını savunmadaki başarısı ve daha birçok faktörden kaynaklıdır ki; TC’nin bu süreçte oynadığı rolün önemi artmıştır. TC’nin Ortadoğu’nun “yenilenmesi” konusunda biçilen misyonunun artması Türkiye’deki iç dengelerin önemini de arttırmış durumda. İç dengeleri belirleme konusunda Kürt Sorunu başta gelmektedir. Kürt sorunu aslında tek başına iç politikanın belirlenmesi hususunda değil; dış politikanın belirlenmesi konusunda da öncelikli gündemdir. TC’nin İran-Suriye-Irak Merkezi Yönetimi- Kürdistan Federal Bölgesi-ABD ve AB ile olan ilişkilerinde gündem maddelerinin başında Kürt Sorunu ve Kürt Ulusal Hareketinin tasfiyesi politikaları pazarlık konusu yapılmaktadır. Bölge devletleriyle geliştirilen yakınlık TC’nin tasfiye politikalarından bağımsız değildir elbette. Diplomatik anlamda Kürt Ulusal Hareketinin zayıflatılması -deyim yerindeyse kuşatma altına alınması- ve ardından geliştirilecek bir bütün imha operasyonlarının askeri ve siyasi alanda gerçekleştirilmesi TC’nin arzuladığı bir süreçtir. **TC, imhanın cila çekilmiş hali olan tasfiye politikalarına esas anlamda askeri operasyonlar ile sonuç alamayacağını gördüğü zaman yönelmiş oldu** (ancak hiçbir zaman askeri operasyonlardan da vazgeçmedi tabi). Hatırlanacağı gibi 2009 Yerel Seçimler sürecinde diplomatik anlamda saldırılar

üst boyuta ulaştırılmaya çalışılmış ve yerel seçimlerden elde edilecek olan sonuca göre Irak Kürdistanı'nda bir "Kürt Konferansı" gerçekleştirilmesi düşünülüyordu. Ancak DTP'nin yerel seçim başarısı, yapılacak o konferansın ertelenmesine dahası iptal edilmesine sebep olmuştu. 2009 Yerel seçimleri üzerinden henüz iki hafta geçmişken ve hükümetin Kürt sorununda olumlu adım atması beklenirken adına KCK denilen siyasi operasyon dalgası başlatılmış oldu. Parti yöneticilerinden tutalım da belediye başkanlarına, İHD çalışanlarından tutalım da STK çalışanlarına kadar geniş bir yelpazede siyasi tutuklamalar gerçekleştirildi. Devlet Kürt halkından aldığı siyasi yenilginin faturasını Kürt siyasetçilerine kesmekten bir an bile geri durmamış ve hemen dalga dalga operasyonlar gerçekleştirmişti. **Yeni devletin ve sözcülerinin aldığı her yenilgi Kürt halkına karşı girişilen yeni saldırılar olmuştur.**

Bugün açısından genel seçimler sürecinde egemenlerin ve sözcüsü durumunda olan AKP'nin gerçekleştirdiği bütün saldırılara karşı Kürt Hareketi'nin kazandığı başarı da siyasi alandaki yeni saldırıların habercisi pozisyonundaydı. Herkesin beklentisinin üzerinde 36 milletvekili çıkararak Bağımsız Adaylar Kürt sorununun Kürt halkı için daha güçlü bir zeminde tartışılması anlamına gelmektedir. Ancak YSK eliyle gerçekleştirilen yeni bir saldırı dalgası dengelerin tekrardan **"değişmesine"** sebep olmuştur.

Bugün açısından YSK'nın Hatip Dicle kararı devletin Kürt sorununu hangi minvalde ele alacağını göstermesi açısından göstergelerden sadece bir tanesidir. Bir tane-sidir diyoruz; çünkü seçim sürecinde de artarak devam eden askeri operasyonlar, yaşanan gerilla kayıpları (ki iki aylık süreç içerisinde yaklaşık 40 gerilla şehit düşmüştür), siyasi anlamda katlanarak devam eden tutuklamalar, gözaltılar, saldırılar, gençlerin katledilmesi ve devlet cephesinden Kürt sorununa dair değişmeyen faşizan dil zaten sürecin göstergeleridir. Dicle'nin vekilliğinin düşürülmesi ve tutuklu vekillerin serbest bırakılmaması en açık haliyle bir mesajdır. Devlet tarafından Kürt Hareketine, Kürt halkına ve demokrasi güçlerine gönderilen inkârda ısrar mesajı doğru okunup serhıldanlara dönüşmedikçe çok açıktır ki süreç bizler açısından bir kazanıma dönüşmeyeceği gibi yaşanan kayıplar da artarak devam edecektir.

Kürt sorununun geldiği aşama açısından madalyonun öteki yüzüne bakacak olursak; Kürt Hareketi tarafından beklenen tarih olan 15 Haziran açıklamaları beklenen yönde olmadığı gibi politik anlamda da beklentileri karşılamaktan uzak olmuştur. **Seçim öncesinde yaşanan**

gerilla kayıplarına ve maruz kalınan saldırılara karşı elde tutulan ve çok fazla beklentinin yüklenildiği süreç olan 15 Haziran hayal kırıklığına dönüşerek bir ay sonrasına ertelenmiştir. Kürt Ulusal Hareketinin sürekli bir şekilde eylemsizlik kararını uzatması durumu elbette yeni değildir. Dolayısıyla eylemsizlik kararının tekrardan uzatılması bizler açısından yeni bir durum değildir. Devlet'in 15 Haziran'a kadar olumlu bir adım atmaması durumunda **"Devrimci Halk Savaşı Stratejisi"** denilen orta yoğunluklu savaş düzeyine geçileceğini ifade eden Ulusal Hareket şu sıralar yine beklemekte. Devlet ve Öcalan görüşmelerinden çıkan sonuca göre hareket edeceğini zaten defalarca kez deklare etmiş durumda. Ancak tuhaf olan şudur ki; ulusal hareketin savaşı şiddetlendirmesini ve "kopuş'un" gerçekleşmesini sağlamaya yönelik bütün beklentiler boşa çıkmak durumundadır. Bu durum elbette ki Ulusal Hareketin örgütsel gücü ya da başarısı ile alakalı değildir. Bu sebebi Ulusal Hareketin ideolojik anlamda şekillendiği yeni paradigmasında aramak gerekmektedir. Ulusal Hareketin bugünkü paradigması Demokratik Özerklik temelinde, Demokratik Konfederalizme doğru evrilmektir. Dolayısıyla farklı beklentiler içerisine giren bütün yaklaşımlar mevcut haliyle yanılmak durumundadır. Ulusal Hareket sorunu devlet ile diyalog zemininde çözme iddiasındadır. Yer yer askeri anlamda vuruşlar yaşansa da bu diyalog zemininde daha güçlü olabilmek içindir.

Merakla tartışılan bir diğer konu ise YSK kararından sonra güçlü bir muhalefetin oluşup oluşmadığıdır? Elbette ki gerçekleşen protesto eylemleri saldırıyı karşılayabilmekten uzak kalmıştır. Bunun nedenleri arasında ise hem var olan süreçten beklentilerin fazla olması olarak değerlendirilebiliriz hem de zaman anlamında sürecin henüz geç kalınmadığına dair ortaya çıkan görüşlerdir.

Devlet eliyle Kürt halkının iradesini yok saymaya yönelik gerçekleştirilen her saldırı Kürt halkı içerisinde büyüyerek artmakta olan öfkeyi daha fazla açığa çıkarmaya zorlamaktadır. Sürecin altından kalabilmek ve sınıf hareketinin güçlenerek çıkması ise tamamen bizlerin elindedir. Seçim sürecinde çalışma yürütebildiğimiz alanlarda Kürt halkının isteklerini, mücadeleye olan onurlu bağlılıklarına yakından tanık olduk. Ancak şunu da çok iyi gördük ki, daha kat etmemiz gereken çok yol var. Kürdistan'da örgütlenmek ve Kürt halkıyla ilişkilenmek onları tanımak ve yanlarında yer almakla mümkündür. Omuz omuza mücadele yürüttüğümüz her direniş mevzisi yarınımızı daha güçlü kılacaktır.

KOLEKTİFİN SESİ

GÜN ŞEHİTLERİMİZİN İZİNDEN BUZLARI KIRA KIRA ZAFERE YÜRÜMENİN GÜNÜDÜR!

Eşit ve özgür yarınların ancak ve ancak ezen sınıflara karşı gerçekleştirilebilecek bir devrimle kazanılabileceğini de, devrim mücadelemizin zafere ulaşmasının kaçınılmaz yolunu da bizlere bizzat yaşamın kendisi öğretmektedir. Haklı olanın, ezilenin kazanımı için, zulüm perdesini yırtmak amansız ve direngen bir savaşım olmadan mümkün değildir. **Amansız ve direngen mücadele yüce bir amaçla temellenmekte, bu mücadeleye atılanlar başka hiçbir şeyle kıyaslanmayacak kadar büyük ve önemli bir değeri; geleceği inşa etmektedirler.**

Mücadelemiz yüce bir amaç uğrunadır, bugünden yarına çeşit çeşit güzellikler açığa çıkartmaktadır. Daha şimdiden yeni insanın yaratılması çabası başlatılmış, çirkinliklerle dolu çürüyen sisteme inat alternatif bir yaşam alanı oluşturulabilmiştir. Bu zincirlerle ayakta duran düzene rağmen özgürleşme sürecimize adım atacağımız, gerçek özgürlüğü daha bugünden yakalayabileceğimiz tek yer devrimci mücadeledir.

Özgürleşmek, özgürleştirmek, yarının inşacılarından olmak sadece yüce bir davaya girmek anlamına gelme-

mektedir. Tek yanlılık doğanın kanununa aykırıdır. Yolumuz türlü türlü

güzelliklerle doludur ancak zorludur, engebeldir. Bu zorluklar göze alınmadan verilecek bir savaşım zafere odaklı değildir. Kavgamız çeşit çeşit bedellerin üzerinden ilerlemekte, kazanımlar kadar kayıplar da var olmakta ve savaşımı etkilemektedir. Egemenlerin kendi varlıklarını korumak için başkaldıranlara, halka, devrimcilere saldırması doğası gereği kaçınılmazdır. Tersinden alırsak ezilenlere bunca eziyeti reva gören, emeğini gasp ettiği işçilerin, emekçilerin alinteriyle, çocuk, yaşlı demeden katledilen halkın kanıyla varlığını sürdüren, kendisine baş kaldıran nice halk evlatlarına işkence eden, halk evlatlarını F tipi tabutluklara kapatan, canlarımızın, yoldaşlarımızın, dostlarımızın canına kast eden egemenlere karşı; ağır bedeller ödeme pahasına amansız bir kavgaya girişmek de kaçınılmazdır. Bedelin, kaybın en çok görünür olduğu, yarattığı sonuçlar itibarıyla bizi en çok etkilediği durumların başında yoldaşlarımızın, devrimci, demokrat, yurtsever dostlarımızın şehit düşmesi gelmektedir.

Her yoldaşımız, her devrimci, her yurtsever devrim ve demokrasi mücadelesine azımsanmayacak katkı sun-

makta, eşi benzeri olmayan bir fedakârlıkla büyük emek göstermektedir. Düzenin şartlandırmalarına inat sadece kendisi için değil bütün bir halk için, bütün ezilenler için, yüce bir dava uğruna mücadeleye atılabilmek devrimcileri değerli kılmaktadır. Hele de mücadeledeki ısrarını, isyanı kuşanmışlığını canını vererek ortaya koyanların yeri ve önemi elbette başka olacaktır. **Devrim mücadelesinde ne olursa olsun bedelleri göze almak, bedellere göğüs germek anlamlıdır; ancak canını vermek bu konuda en üst noktaya tekabül etmektedir.**

Şehitlerimiz bu bakış açısıyla ele alınmayı, ödedikleri bedele uygun olarak en üst seviyede değer verilmeyi ve anılmayı kayıtsız koşulsuz hak et-

mektedirler. Şehit düşen yoldaşlarımıza en üst seviyede değer vermenin yegâne yolu ile yoldaşlarımızın şehit düşme gerekçeleri birbirine kopmaz bağlarla bağlanmıştır. Can bedeli mücadele yürüten yoldaşlarımızın örgüte, davaya, nihai zafere, gözlerini kırpmadan canlarını verecek kadar inanmalarının, bağlanmalarının başat nedenlerinden biri de bu haklı davanın sürdürücülerine, yani geride kalan yoldaşlarına, yani bizlere güvenmeleridir. Bu güveni boşa çıkarmama sorumluluğu ağır ancak önemli ve anlamlı bir sorumluluk olarak ilk toprağa düşen canımızdan bugüne sırtımıza yüklenmiş durumdadır. **İlk toprağa düşen canımızla birlikte artık geri dönülemeyecek bir yola girilmiştir.** Davamızın haklılığı ve meşruluğu, zaferimizin kaçınılmazlığı yanında şehitlerimizin varlığı da mücadelemizi sürdürme, zaferi hızlandırmak için çabalama gerekçemizdir.

Devrim ve komünizm şehitlerinin ölümsüzlüğü sadece bir slogan değildir. Şehitlerin ardından mücadeleyi sürdüren her devrimci şahadete ulaşan yoldaşını kendi bünyesinde, mücadele pratiğiyle, ideolojik duruşuyla yeniden diriltecektir. Nitekim bugüne kadar böyle olmuştur. Dökülen oluk oluk kana, kaybettiğimiz nice cana rağmen mücadele sürmüştür, geride kalanlar bayrağı devralarak ilerleyebilmiştir. Şehitlerimizin izi, anıları sonsuza kadar silinmeyecektir ancak; şehitlerimizin yerini çoğalarak doldurup zafere ulaşarak, uğruna can verilen davayı, halkımızın davasını sonuçlandırarak şehitlerimize olan borcumuz nihai olarak ödenmiş olacaktır.

Şehitlerimizi kendi bünyemizde yaşatma, onların güvenlerini boşa çıkarmama sorumluluğunun en somut görünüşü mücadele pratiği içerisindeki görev olgusu ve gelişme seviyemizdir. Şehitlerimiz için de mücadeleyi büyütmek her bir devrimcinin gelişimini hızlandırmasını, devamına sunduğu katkıyı ideolojik, politik ve pratik olarak arttırmasını zorunlu kılmaktadır. **Şehitlerimizin yerini doldurmak bulduğumuz her alanda daha fazla ve daha zorlu görevler üstlenmeksizin, görevlerimizi itinayla yerine getirmeksizin mümkün olmayacaktır.**

Bu noktada şehitlerimizin yerini doldurmak, onların bizlere yüklediği sorumluluğun hakkını vermenin açığa çıkardığı bir başka zorunluluk da şehitlerimizden öğrenmekle ilgilidir. Her şehidimiz, ne

kadar yıl mücadelede olduğunun bir önemi olmaksızın, birçok deneyim biriktirmiştir. Şehitlerimizin şahadetleri kadar, şahadetlerinden önce ya da sonra şehitlerimizle ilgili yaşadıkları sürece dair öğrendiklerimiz de mücadelemize ışık tutmaktadır. Bu ışığı yeterince özümsemek geride kalan devrimcilerin çabasına bağlıdır. Şehit düşen yoldaşlarımız değerli varlıklardır, ancak insanüstü değillerdir. Her şey gibi şehitlerimizi de olumlulukları ve olumsuzluklarıyla değerlendirmek, olumluluklarını örnek alarak büyütmek, olumsuzluklarını ise nedenleri ve sonuçlarıyla kavrayarak dersler çıkarmak şehitlerimizin halefi olmamız için gereklidir.

Bizler nasıl ki şehitlerimize canlarını ortaya koyarken güven verdiksek, onlar da bizlere yaşamlarıyla olduğu gibi şahadetleriyle de büyük bir güven vermektedir. Haklılığımız, ideolojimiz, örgütümüz, politikalarımız, halkımız bize güven vermektedir ve vermelidir. Ancak devrim davasına olan inancımızı ayakta tutan unsurlardan birisi de şehitlerimizin varlığıdır. Nasıl ki yeni yoldaşların örgütlenmesi ya da bir işçi direnişinin başlaması ya da gerillanın kurşun olup düşmanın üstüne yağması mücadelenin sürdüğünün, zafere yaklaştığımızın işareti oluyorsa şehitlerimizin varlığı da aynı şeyin işareti olmaktadır. **Yaşam gibi ölüm de bir gerçekliktir ve geçmişten bugüne devrim için şehit düşen yüzlerce insanın var olması mücadele denilen olgunun ne kadar gerçek olduğunu, bu olgunun bütün gerçekliğiyle devam ettiğini göstermektedir.** Yaşamı tüm hücreleriyle hissetme onuruna erişmiş, yepyeni bir yaşamı yaratmak için emek harcayacak kadar yaşama sevdalı insanların, devrimcilerin kendisinin, sevdiklerinin, yoldaşlarının ölümünü istemesi elbette düşünülemez. Ancak kazanacağımız günlere kadar, devrim mücade-

lesinin doğasından kaynaklı şehitlerimizin olması kaçınıl-

mazdır ve bu kaçınılmazlık şehitlerimizi geleceğimizin, zaferimizin teminatı haline getirmektedir.

Geleceğimizin, zaferimizin teminatı olan şehitlerimizi en üst düzeyde sahiplenmenin bir yanında da elbette hesap sormak durmaktadır. Elbette her örgütlülük kendi mücadele tarzına uygun alarak bunu gerçekleştirir. Ancak örgütlülüğün çalışma tarzından bağımsız olarak her devrimci her şahadetin ardından hesap sormaya da kilitlenmelidir. Yoldaşları kendi mücadele pratiğimizde yaşatmak, yeni görevler üstlenmek, bir adım öne çıkmak aynı zamanda şehidimizin öcünü almak demektir. Ancak bu yeterli değildir. Mücadele ederken şehit düşen her yoldaşımız bünyemizde açılan büyük bir yaradır. Yaralanan bünyemizin ilacı düşmana zarar vermek, canımızı acıtan, hem de çok ama çok acıtan, düşmanın canını acıtmaktır. Devrimciler, devrimci örgütlenmelerin kendi misyonu çerçevesinde, çeşitli yol ve yöntemlerle öfkelerini kusmasından daha meşru, canımızın gitmesinden daha öte bir şey yoktur. Bu meşruluğu kavramak yetmez, bu meşruluk zorunluluğa işaret etmektedir. Şehitlerimizin kanının yerde kalmasının, düşmana zarar vermenin bir zorunluluk olduğunun kavranması ve bu zorunluluğun hayata uygulanması gerekmektedir. “Arabalarına da mı tüküremiyoruz!” söylemi mesele şehitler olunca daha yakıcı hale gelmektedir.

Gün Şehitlerimizin Günüdür!

Şehitlerimiz acımızdır, yaramızdır ancak mücadelemizin doğasındandır, kaçınılmazdır. Şehitlerimiz onurumuzdur, kazanacağımıza olan inancımızdır ve düşmana karşı kinimizdir. Şehitlerimiz öğretmenimizdir, rehberimizdir, ışığımızdır, yeni görevlerdir ve artan, ağırlaşan sorumluluklardır.

Gençliğin güneş güllü Kara Kızı; Dersim dağlarının güneşe sevdalı çiğdem çiçeği Çiğdem Yılmaz (Kinem) ve hain pusulara aman vermeyen dağ fırtınası, Munzur gibi coşkun, Munzur gibi temiz yürekli Ferdi Karacan (Munzur) yoldaşlar geçtiğimiz yaz 29 Haziran gecesi düşmanın teslimiyet çağrılarını kurşunlarla cevap vererek şehit düşmüşlerdir.

Devrim ve komünizm mücadelesinin 5 kızıl meşalesi, kadının kurtuluşu davasının 5 kızıl gülü de tarihe not düşerek güneşe gömülenlerden olmuşlardır. Proletarya partisinin kadın önderi, tasfiyeciliğe sıkılan kurşun **Sefagül Kesgin** (Eylem) yoldaş başta olmak üzere askerleşmenin, komutanlaşmanın, direngenliğin en ön saftaki temsilcisi **Nurşen Arslan** (Emel), Çukurova’dan Dersim’e uzanan kızılığımız, serhıldan öfkesiyle yanan

Newroz ateşi **Fatma Acar** (Dilek), zindanlarda, emekçi semtlerde ve nihayetinde Dersim dağlarında açan direnç çiçeğimiz **Gülizar Özkan** (Özlem), şehirlerde patlayan bomba, dağlarda kızgınlaşan namlu, mücadelede ısrarın adı **Derya Aras** (Sevda) 2 Şubat günü barınağın göçmesi sonucu yan yana, omuz omuza toprağa düşen 5 yoldaşımızın kaybı bünyemizde derin yaralar açmıştır. 5 kadın yoldaşımız mücadelenin en çetin alanında, yeni bir sürecin ilk ve öncü emektarları olmuşlardır.

Karadeniz’den Munzurlara taşan coşkun ırmağımız, genç yürekli, emektar gerilla, dağların oğlu **Yurdal Yıldırım** (Muharrem) yoldaş da toprağa düşen canlarımızdan olmuştur. **Çiğdem** ve **Ferdi** yoldaşların şahadetinden tam bir yıl sonra hain bir pusuda katledilen Yurdal yoldaş da, omuz omuza şehit düştüğü Kürt özgürlük mücadelesinin yiğit savaşçısı **Hewal Mazlum** (Yılmaz)’la birlikte tarihe not düşenlerden olmuştur.

Yaşamda ve mücadelede yeni yoldaşların ağırlıkta olduğu gençlik örgütümüz özellikle son bir yılda toprağa düşen canlarımızla birlikte şahadetlerin bizlere yüklediği sorumluluğu çok daha yakıcı bir biçimde hissetmiştir. Sadece dün değil, bugünde ve elbette yarında da varlığını sürdüreceği olan şehitlerimize yakışır bir mücadele vermek için daha fazla ilerlemek, eksikliklerimize karşı daha acımasız olmak önümüzdeki süreç için zorunludur.

Gün kanımızın aktığı, canlarımızın toprağa düştüğü gündür. Gün hain pusuların, katliamların günüdür. Gün direniş günüdür, isyan günüdür, şehitlerimizin günüdür; İbrahim’in, Ali Haydar’ın, Meral’in, Çiğdem’in ve Ferdi’nin, Sefgül’ün, Nurşen’in, Derya’nın, Gülizar’ın, Fatma’nın ve Yurdal’ın günüdür. Gün şehitlerimizin ayaklar izlerinden, buzları kıra kıra zafere yürümenin günüdür.

Dergimizi sahiplenelim!

Bugünkü gerçeklik içerisinde devrimci gençlik esas olarak kitlelerden kopuk, onların sorunlarına tam olarak inemeyen ve halk gençliğine yabancılaşmış bir durum içerisinde. Ve bu gerçekliğin bir parçasını da biz oluşturmaktayız. Bu durumun objektif ve sübjektif nedenleri olabildiğince çeşitlendirilebilir. Fakat harcı kitleler olan bir mücadelenin kitlelere rağmen sürdürülmesi, özellikle de başarıya ulaşması mümkün değildir.

Yukarıda değindiğimiz gerçeklik devrimci safalarda “ayrı” problemleri doğurmaktadır. Kitlelerden kopukluk niteliksel ve niceliksel güçsüzlüğü, gündemlere yeterli ve etkili müdahale edemeyi, egemenlerin çeşitli saldırılarına karşı yeterli direnci örememeyi de beraberinde getirmektedir. Bu durum örgütümüzün hedefleri ve taleplerinin yaşam bulmasının önünde en ciddi engeldir. Nedir hedeflerimiz? Yeni demokrasinin ülke topraklarında yaşam bulması, ezilen, yoksul, emekçi halkımızın yaşam standartlarında köklü değişikliklerin olması, bizlerin güvenceli, özgür bir geleceğe kavuşmamız ve daha niceleri taleplerimiz arasında yer alıyor. Programımızdaki taleplerin birinin dahi yaşam bulması içinse yüksek düzeyde bir mücadele hattının oturtulması gerektiği açıktır.

Yüksek bir mücadele hattından kastımız ajitasyon/propaganda çalışmalarımızın politik niteliğinin yükseltilmesi, kapsamının genişletilmesi ve en geniş kitleye ulaşmasıdır. **Bu noktada düşüncelerimizin derli toplu ifadesi olan dergimiz önemli bir yerde durmaktadır.**

Nedir dergimizin önemi?

Genel olarak devrimci yayınların ikili bir önemi vardır. Biri en geniş kitlenin -bizim açımızdan halk gençliğinin- politikalarımız etrafında bir araya gelmesi ve onların örgütlenmesi açısından, diğeri kendi eğitimimiz için önemlidir.

Dergimiz alanlarımız arasında deneyim aktarımı sağlama açısından oldukça avantajlıdır. Bir alanın başka bir alanın faaliyetinden öğrenmesi bir bütün olarak örgütümüzü geliştirecektir. Öte yandan dergiye yazı yazmak kendimizle birlikte örgütümüzü geliştiren bir yerde durmaktadır.

İkincisi kitlelerin örgütlenmesi meselesidir. Kuşkusuz kitleleri örgütlemenin çok çeşitli araç ve yön-

temleri vardır. Yayın da bunlardan birisidir ve işlevli kullanıldığında oldukça etkilidir. Politikalarımızı kitlelere taşıdığımızda, başka bir deyişle yayınımları kitlelerle buluşturduğumuzda onlarla nasıl bağ kurduğumuza dair sayısız örnek vardır. **Burada da yayınımların dağıtımını önemli bir yerde durmaktadır.**

Daha önce dergimizde konuyla ilgili yazılar yazmıştık. Ne demiştik; yazdıklarımız ne kadar güzel de olsa, ne kadar doğru tespitlerde de bulunsak, eğer **düşüncelerimiz kitleye ulaşmıyorsa bunun pratik olarak pek bir değeri yoktur.**

Yayınımların beslenmesi, dağıtılması ve her alanda sahiplenilmesini sağlama, önemli bir örgütlenme çalışması olarak da algılanmalıdır. Hem yazılarla, hem maddi olarak hem de dağıtım ağını geliştirerek dergiyi sahiplenmek, yeni örgütlenmeler yaratmak, var olan örgütlenmelerimizi geliştirmek anlamına da gelmektedir.

Bugün her yoldaşımız **“dergi dağıtımlarını nasıl artırabiliriz”, “dergiyi daha nitelikli ve çekici bir hale nasıl getirebiliriz”, “dergimizi kitlelerle buluşturmak için neler yapabiliriz”** üzerine düşünmeli, ancak bunu yaparken kendisini meselenin dışında tutmamalıdır. **Unutmayalım, yaşadığımız tüm sorunlar bizlerindir ve onları aşacak temel güç bizleriz.**

YURDAL VE MAZLUM YAŞAYACAK; DÖRT BİR YANDA SERHILDAN ÇAĞLAYACAK!

Elimize e-posta yoluyla ulaşan mesajı güncel haber değeri taşıdığı için yayınlıyoruz.

29 Haziran'da kana kesildi gece. Dağların direngen isyan çiçekleri; TİKKO gerillaları, Çiğdem ve Ferdimiz teslim ol çağrılarına kurşunlarla cevap verip düşmüştü toprağa. Bitti sanmasın düşman dedik, savaşımız sürecektir dedik; sürdü. 2 Şubat günü 5 yiğidimizi, 5 gülümüzü, 5 TİKKO savaşçısını gömdük günüşe. Hesap soracağız diyerek, 5'lerimizin anıları ve şahadetleriyle yolumuzu aydınlatacağız diyerek devam ettik savaşmaya. Halkımız, şehitlerimiz ve 5'lerimiz için savaşmaya koyulmuştuk. Savaş sürer de ölümsüzleşenler biter mi? Bitmedi işte. Yine yaralar bağladı yüreklerimizi, yine yandı ciğerlerimiz. Yine bir halk savaşçısı göçtü güneş ülkesine.

Yine bir 29 Haziran gecesi yer gök inledi gerillanın kurşun sesleriyle. Dağlar hep bir olup ayaklandılar. Munzur çağıladı, Karadeniz dalgalandı. TİKKO savaşçısı, Yurdal yoldaş (Muharrem) savaşıyordu. Dağların oğlu Muharrem, Karadeniz'den Munzurlara esen rüzgar savaşıyordu. Halk için, zafer için, Çiğdem için Ferdi için ve 5 dağ çiçeğimiz; Sefa (Eylem), Nurşen(Emel), Derya (Sevda), Gülizar (Özlem) ve Fatma (Dilek) için savaşıyordu.

Yalnız değildi Muharremimiz; yanında gencecik, coşkun yüreğiyle Hewal Mazlum (Yılmaz Pılığ) savaşıyordu. Karadeniz'den Munzurlara elinde silahıyla yürüyen Muharrem, çocuk demeden atıldığı zindanlardan Dersim dağlarına uzanan HPG gerillası Yılmaz Pılığ'le yan yanaydı, omuz omuzaydı şimdi. Önce öteki yüreğimizi, yoldaşımızı kana buladı katiller. Sonra Hewal Mazlum'u yaraladılar, ama durur mu Hewal Mazlum, bir daha meydan okudu düşmana, patlattı bombayı.

Bundan tam 2 gün önce yine kanla sulanmıştı Dersim toprakları. 27 Haziran günü de namlular kızgındı, namlular coşkundu. Bu kez de 3 devrimci art arda savurmuştu kurşunları düşmanın üstüne. 3 MKP gerillası Abidin Demir, İsmail Perktaş, Ozan Derman aydınlık yarınlar için son kez şiarlarını haykırarak düştüler toprağa.

Şehitlerimiz acılarımız, yürek yaralarımız, onurumuz, gücümüz, ışığımız, isyana durma sebebimizdir. Dersim topraklarını sulayan şehitlerimizin, canlarımızın kanıdır. Bugün savaşmaya daha fazla gerekçemiz vardır.

Küçük yaşlarda devrimci mücadeleyle tanışan ve savaşın en sıcak alanına gencecik yaşında koşan Yurdal yoldaşımız bize çok değerli bir miras bırakarak son nefesini vermiştir. İbrahim'den bugüne gelen tüm şehitlerimizin ve en nihayetinde 5'lerimizin savaş çağrısına kulak veren, savaşmadaki, direnmedeki ısrarını sürdüren Yurdal Yıldırım(Muharrem) yoldaşımız da yolumuzda hiçbir zaman sönmeyecek bir ışık olmuştur. Bu ışıklı yolun sonundaki zafer kapılarını açmanın, şehitlerimizin kanını yerde bırakmamanın yolu savaşımızı amansızca sürdürmekten, isyan ateşini daha fazla harlamaktan geçmektedir. Çiğdem ve Ferdi'nin ardından 5'lerimiz, uzun yıllardır gerilla savaşının içinde olan Yurdal yoldaşımız; aldığımız yara her yönden büyüktür. Ancak Partimiz aldığımız bu yaralarla daha da fazla güçlenecek, kaybı kazanıma dönüştürecektir. Burada genç militanlara; Komsomolumuza büyük görevler düşmektedir. Bu görevlere en iyi şekilde soyunmaktan başka bir olasılık yoktur.

Egemenler azgınca saldırılarıyla, askeri ve siyasi operasyonlarla, geleceğimizi her gün biraz daha ellerimizden çekip alarak bizlere tek bir yol bırakmaktadır. Bu zulüm ve sömürü düzeninde, bu halkın, halkın yiğit evlatlarının kanıyla beslenen düzende tek yol savaşmak, devrim için savaşmaktır.

Şimdi hesap sorma zamanıdır, şimdi genç yüreklerimizi kinle bilemenin zamanıdır, şimdi Parti için, devrim için savaşmanın zamanıdır.

Bir kez daha ilan ediyoruz; Yurdal Yıldırım yoldaşımızın bedenine saplanan kurşunlar geri dönecek, faşizmi can evinden vuracaktır. Kürt Özgürlük Mücadelesinin sıraneferi Hewal Mazlum elbette bomba olup faşizmin beyninde patlayacaktır. Elbet yoldaşlarımızın, halkımızın yiğit evlatlarının kanını alanlar, kendi kanlarının denizinde boğulacaklardır.

Yurdal Yıldırım Ölümsüzdür!

Hewal Mazlum Erenci Ölümsüzdür!

Abidin Demir, İsmail Perktaş, Ozan Derman Ölümsüzdür!

Yaşasın Partimiz TKP/ML, Önderliğindeki TİKKO, TMLGB!

**Temmuz 2011
TMLGB-MK**

Neden ile Çözüm Arasındaki Diyalektik Bağ

Sorunun nedeni bir bütün olarak bizim pratiğimizse çözümü de bu pratiği şekillendirmek, düzeltmektir. Bu bilinç ile devrimci teoriyi, pratiğimiz ile bütünleştirmek, amacımıza uygun olarak yaşam kültürümüzü şekillendirmek gerekmektedir.

Devrimleşme süreci, hâkim olan sınıf ideolojisi eksenli olarak barındırdığımız birçok zaaf ve eksikliğin çetrefilleştiği zorlu bir yürüyüşse; yürüyüşümüzün devamı ve başarısı bizi amacımıza ulaştıracak doğru bir rehberden geçmektedir. Bu sürecin zorluğu, devrimleşme ve devrim yolunun baş aktörü olan rehberimiz Marksizm-Leninizm-Maoizm dünya görüşünün önemini bilmek değil; bu olguyu kavrayarak, uygulamak olmaktadır.

Mücadele içerisinde hepimizin yaşadığı sıkıntılar olmuştur, olması da mutlaktır. Burada belirleyici olan sıkıntı yaşamak, sıkıntının niteliği ya da kaynağı değil; sıkıntıları çözmek, süreci bir adım ileri taşımak için ta-kındığımız tavır, çözmeye yönelik müdahalelerimiz olacaktır. Müdahalesizliğimiz ya da yerinde ve doğru olmayan müdahalelerimiz çözümü değil sorunu güçlendirecek bir yerde duracaktır. Öyleyse aşmamız gereken ilk zorluk sistemin derinleştirdiği pasifliği aşarak duruma müdahale etme özelliği kazanmak ve geliştirmekken, diğer aşama ise; müdahalelerimizin niteliğini artıracak olan devrimci bilgiyi öğrenmektir.

Mücadeleye katılmamız sistemle bağlarımızı birden koparan bir yerde durmamaktadır. Dolayısıyla sistemin özümsettiği, bireycilik, disiplinsizlik, pasiflik, özgüvensizlik gibi birçok zaafı, öğrenci kökenli küçük burjuva karakterli olmamızdan kaynaklı daha derin yaşamaktayız. Peki, çelişkilerimiz bu kadar derinken biz, kuşandığımız ya da kuşanmamız gereken silahımızı ne kadar kullanabiliyoruz? Silahımızın ucu sistemin bir parçası olarak kök salmış zaafımıza mı doğruluyor yoksa mücadelemize mi! Bunu belirleyen yaşadığımız sıkıntıların mücadelemizi ve devrimleşme sürecimizi nasıl etkilediğidir!

Çelişki yasası gereği var olduğumuz her alanda zıtların savaşımı, baskın gelme mücadelesi olacaktır. Örgütlülüğe karşı örgütsüzlük, devrimci disipline karşı disiplinsizlik, kolektivizme karşı kendiliğindencilik gibi birçok olgu karşıtıyla birlikte savaşım içerisinde olacaktır. Fakat hangisinin baskın geleceğini belirleyen yine

bizim pratiğimizdir. Sıkıntılara karşı teslim bayrağı çekerek köşemizde yakıncak, dış faktörleri mi suçlayacağız yoksa mücadelenin öznesi olarak kendimizi görerek bu sıkıntının devrimci bir temelde çözümü için mi uğraşacağız! Devrimci tavır, öncelikle yaşanan sorunu doğru tespit etme, temelinde yatan nedenleri gün yüzüne çıkarma ve çözüme yoğunlaşma olacaktır.

Birçoğumuz örgütlülük ile ilgili belli çelişkiler yaşayıp çözüm üretemediğimizden kaynaklı örgütü ve örgütlülüğü hissetmemeye varan sonuçlar yaşamışızdır. Peki, bu neyin sonucudur? Bazı yoldaşlar sorunu dışarıda arar bir tarzda örgütteki eksikliklerin arkasına gizlenerek açıklamış, yer yer tepkiselleşerek çözümü mücadeleyi bırakmaktan tartışmışlardır. Devrimci bilgi ve pratik olmaksızın bu tavır gayet anlaşılırdır. **Çünkü sorunu tespit etme, doğru müdahale tarzı, politik ve ideolojik gelişimimizle, sorunu çözmeye ise bilginin pratikle buluşması ile olacaktır.** Doğal olmayan nokta ise devrimleşme iddiası olan bizlerin soruna yaklaşımda gösterdiği bu ilkel tavır, zayıf duruştur. Yakınmak yerine samimi olarak şu soruyu sormak gerekiyor; sıkıntıların kaynağı eksikliklerimizse, biz bu eksiklikleri gidermek adına ne yaptık? Öncelikle örgütlülüğün temeli olan kolektivizmi işletebildik mi? Devrimci bilgidен bahsediyorsak, eğitim çalışmalarını yapmadan teorik-politik gelişimimizi ne düzeyde, nasıl sağlayacağız, toplantılarımızı düzenli yapmadıkça kolektifi ve çalışmanın sürekliliğini nasıl yaşatacağız? Girdiğimiz pratiğin öğreticiliği ne düzeyde olacaktır ya da eleştiri özeleştirici toplantıları yapmadan gelişim ve alandaki yoldaşlar arasında yaşanan sorunlar nasıl çözülecek, devrimci yaşam kültürü nasıl oturtulacaktır?

Açıktır ki kolektifin nefes almadığı yerlerde kendiliğindencilik ve şefçilik gelişecektir. Bu eksen de girilen pratikler iş olmaktan öteye geçmeyecektir. Çünkü bir pratiğe devrimci niteliğini katan, o pratiğin hizmet ettiği devrim iddiasına uygun bir şekilleniş içerisinde, örgütlü bir emeğin ürünü olmasıdır.

**Örgütü,
örgütlülüğü
hissetme buna
uygun bir pratik
şekilleniş ile
mümkündür.
Dolayısı ile
faaliyette, yaşam
pratiğimizde boy
gösteren burjuva
özellikler, onlarla
mücadele ederek
aştığımız oranda
bizi ileriye taşır.**

Emeğin örgütlenemediği yerlerde pratiksizlik veya kendiliğinden bir hareket gerçekleşir ki bu da öğretici olmaktan çok uzaktır. Bazı alanlarda filizlenen şefçi anlayış bu eksikliğin bir sonucu olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu alanlarda dolayısı ile demokrasi varlığını hissettiremeyecek kadar cılız kalmaya mahkûmdur. Böyle bir örgütsüzlük içerisinde sıkıntılar, eksiklikler dolayısıyla örgütlülüğün zayıflaması ardından uzaklaşılması ortaya çıkan yegane sonuçtur.

Diğer bir nokta kolektiften öğrenme, kolektif gelişim esastır deyip; eğitim çalışmalarının boşlanması bilginin bireyselleşmesinden başka bir şey değildir. Örgütlülüğün karşısına koyduğumuz bireysellik ise iddialarımızı ne oranda karşılayacak bizi ne oranda ileri taşıyacaktır. Devrimci pratik ile devrimci bilginin diyalektiği olmaksızın devrimci mücadeleden ne oranda bahsedilecektir. **Bilgi pratik ile başlar, pratik yoluyla teori düzeyine ulaşır ve ardından yine pratiğe dönmek zorundadır. Bilginin aktif görevi, yalnız algı bilgisinden, rasyonel bilgiye sıçramasında görülmez aynı zamanda –ve daha önemli olarak- rasyonel bilgiden devrimci pratiğe sıçramasında görülür.**(Devrimci Eğitim ve Çalışma Üzerine) Bu diyalektiği kuran bilginin ve pratiğin örgütlenmesi ise açıktır ki; eğitim çalışmaları ve toplantıların, kolektif ile olan diyalektiğinin kavranarak hayata geçirilmesinden geçmektedir.

Devrimcileşme sürecini salt eylemsellik ve teorik-politik bilgi birikimi olarak değerlendirmek, yaşam kültüründen soyutlamak, yüzeysel ve eksik bir anlayıştır. Zira devrimci pratiği belirleyen yaşam kültürümüz olmaktadır ve devrimci bilgi bir bütün yaşamın her alanına uygulandığı ölçüde kavranacaktır. Sorumluluk, disiplin gibi faaliyetin düzenini ve verimini belirleyen özellikler yaşamımızı özelde günümüzü ne kadar planladığımız ile yakından alakalıdır.

Düşünelim ki sabah saat on, on bir de ya da düzenli bir saat olmaksızın uyanan bir devrimci gününü nasıl, ne oranda planlayabilir? Düzensiz bir yaşam tarzı faaliyetin düzenini de belirleyecek bir yerde durur ve haliyle bir bütün olarak devrimci pratiği aksatır. Bu aksamalar ve eksiklikler koyduğumuz hedefler ile aramıza bir set çekecektir. Bu ise bizi umutsuzluğa, güvensizliğe sürükleyen bir etken olacaktır. Teorik-politik bilgi birikimi açısından oldukça iyi olan fakat yaşam kültürü açısından küçük burjuva özelliklerin ağır bastığı bir yoldaş düşünelim. Mütevazilikten uzak, lüks alışkanlıkları olan bir kişi emeğin değerini ne oranda içselleştirebilir ya da var olanı ne oranda koruyabilir ki! Yaşam pratiğimiz, yaşam tarzımızı, kaygılarımızı, amacımızı şekillendiriyorsa hedeflerimize uygun şekillenmiş, kendi yaşamımızı buna uygun olarak şekillendirmekten geçmektedir. Savunduğumuz, mücadelesini verdiğimiz ile yaşamımız arasındaki çelişkiler, zıtlıklar bizi mücadeleden geriletken, koparan bir yerde durur. Haliyle bu tür bir yaşam pratiği bizi mücadelemize, örgütlülüğe yabancılaştırır, örgütlülüğü hissetmemize neden olur.

Örgütü, örgütlülüğü hissetme buna uygun bir pratik şekilleniş ile mümkündür. Dolayısı ile faaliyette, yaşam pratiğimizde boy gösteren burjuva özellikler, onlarla mücadele ederek aştığımız oranda bizi ileriye taşır. Diğer türlü mücadele ile olan çelişkilerimizi güçlendirir. Hemen hepimizin yaşadığı örgütlülüğü hissetmeme gibi sonuçlar bu çelişkilerin ürünüdür. Dolayısı ile çözüm yöntemi de ortadadır. Sorunun nedeni bir bütün olarak bizim pratiğimizize çözümlü de bu pratiği şekillendirmek, düzeltmektir. Bu bilinç ile devrimci teoriyi, pratiğimiz ile bütünleştirmek, amacımıza uygun olarak yaşam kültürümüzü şekillendirmek gerekmektedir.

“GÜVENLİ KULLANIM” MI? “FAŞİST DEVLET SANSÜRÜ” MÜ?

Türkiye'nin adı sansürcüler listesinde Çin, İran, Kuzey Kore, Suudi Arabistan gibi ülkelerle birlikte anılıyor. Türkiye'de internet kullanıcılarında yoğun bir artışın yaşanması ile birlikte, devletin internetteki sansürleme saldırıları da gündeme geldi. Türkiye'de internetin sansürü 2001'deki RTÜK Kanunu ve Basın Kanunu ile başladı ve bugün 5651 kod adlı “devlet sansürü”ne kadar geldi.

Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurulu(BTK) “**Güvenli İnternet**” yönetmeliği yayınladı ve yönetmelik 22 Ağustos'ta uygulanmaya başlıyor. Bu yönetmelik tüm internet abonelerini içeriği BTK tarafından belirlenen 4 profille sınırlayacak, internet üzerinde kapsamlı bir izleme ve sansür yapısı kuruyor. Profiller;

Standart: Şu anda yaşadığımız kısıtlamalar geçerli olacak

Çocuk: BTK tarafından belirlenen liste dışına çıkmak mümkün olmayacak

Aile: Mevcut kısıtlamalara ek, BTK tarafından getirilen kısıtlamalar dahil olacak.

Yurt İçi: BTK'nın doğal olarak zararsız bulduğu içerikle sınırlı.

BTK'nın çok muğlak bu yönetmeliği, son günlerde ortaya çıkan “yasak kelimeler”, mevcut internet yasaklarının gittikçe artması geniş kitlelerde bir endişe ortaya çıkardı. Ayrıca bu uygulamaya dahil hiçbir raporun kamuoyuna açıklanmaması, Çin'deki gibi bir ‘**devlet sansürü**’ gerçekliğini gözler önüne seriyor.

Aslında “devlet sansürü” dediğimiz; düşünce, ifade, iletişim, basın, haber alma ve bilgi edinme hak ve özgürlüklerini ihlal eden faşist devlet terörünün internetteki uzantısıdır. Sansürü sadece devletler uygulamaz, bunu şirketler, yayın organları üniversiteler gibi kurumlar da uygulayabilir. Ama devlet sansürü, istisnasız her vatandaş etkilediği için sansürün en ciddi boyutudur.

İnternetteki yayıncılığın önemli farkı anlık etkileşime izin vermesi dolayısıyla, yayınların birer sosyal forum, tartışma ortamı niteliği kazanarak söylemin etki alanını

genişletmesidir. Twitter, Facebook, gibi sosyal topluluk ağları, Youtube gibi sosyal paylaşım alanları, aynı zamanda alternatif haber kanalı gibi çalışıyor. Durum böyle olunca hakim sınıfların saldırılarının hedeflerinde duran da bu oluyor ve filtreleme olarak karşımıza çıkardıkları “**devlet sansürü**”ne maruz kalıyoruz.

Türkiye'nin adı sansürcüler listesinde Çin, İran, Kuzey Kore, Suudi Arabistan gibi ülkelerle birlikte anılıyor. Türkiye'de internet kullanıcılarında yoğun bir artışın yaşanması ile birlikte, devletin internetteki sansürleme saldırıları da gündeme geldi. Türkiye'de internetin sansürü 2001'deki RTÜK Kanunu ve Basın Kanunu ile başladı ve bugün 5651 kod adlı “**devlet sansürü**”ne kadar geldi.

Sonuç ortada; Türkiye'de sansürlenilen 6000'e yakın web sitesi, paylaşım sitesi, haber kanalı... çok tanıdığımız 2008'den bu yana yasaklı olan dev paylaşım sitesi Youtube sansürün diğer hali olarak gözümüzün önüne geliyor. Bu sansürlenilen sitelerin insanları ahlaki çöküşe, bölücülüğe, suça ittiğinden, vs bahsediliyor ve bu sansürlemelerin demokrasi, özgürlük, refah, ekonomide büyüme için yapıldı dile getiriliyor. Ama biz biliyoruz ki bu sansürlemeler ezilen Türkiye halkının öfkesinin dışı vurumundan korkulduğundan yapılıyor hakim sınıflar tarafından.

Yani anlaşılın devlet internete yönelik ciddi bir tehdit algısı geliştirdi. Devlet internete yasaklı bir zihniyetle yaklaşıyor, tehdit olarak gördüğü bilgi akışını tamamen denetimi altına almaya çalışıyor. Bu denklemde toplum geçici olarak kaybedendir, ama asıl kaybedenler halkın öfkesi sonucu kaybedecek olan egemenler olacak.

3 MKP/HKO GERİLLASI ÖLÜMSÜZLÜĞE UĞURLANDI!

27 Haziran günü Ovacık'ın Burnak Köyü'nde düşükleri pusu sonucu şehit düşen MKP/HKO gerillaları Ozan Derman, İsmail Perктаş ve Abidin Demir Dersim'de görkemli bir şekilde uğurlandı.

28 Haziran günü Malatya Adli Tıp'a gönderilen cenazeler 29 Haziran'da Dersim Merkez'den güçlü bir katılımıla aileler ile birlikte teslim alındı. Daha sonra cenazeler Dersim Merkez Cemevi'ne getirildi. Burada

sloganlarla ve marşlarla karşılandı.

30 Haziran günü Merkez Cemevi'nde, şehit düşen gerillalar için anma etkinliği düzenlenip, defnedilmek üzere köylere götürüldü.

Abidin Demir, İsmail Perктаş ve Ozan Derman son yolculuklarına kitlesel bir katılım ve öfke dolu sloganlarla uğurlandı.

Şehit düşen MKP gerillaları anıldı!

27 Haziran gecesi Dersim'in Ovacık ilçesi Burnak köyü kırsalında hain bir pusuda ölümsüzleşen MKP/HKO gerillası **İsmail Perктаş, Ozan Derman ve Abidin Demir** Gazi Mahallesi'nde yapılan kitlesel bir yürüyüş ile anıldı. Yeni Demokrasi Aileleri Birliği tarafından gerçekleştirilen eyleme Halk Cephesi, Alinteri, BDSP, ESP, BDP ve Partizan da destek verdi. 3 MKP militanın fotoğraflarının bulunduğu "**Halk savaşçıları ölümsüzdür**" yazılı pankart açan kitle, Gazi Cemevine doğru yürüyüşe geçti. Eylemde "**Halk savaşçıları ölümsüzdür**", "**Gerillalar ölmez yaşasın halk savaşı**" vb. sloganlar atıldı. Eylemde Partizan da 30 Haziran gecesi Çemişkezek'te şehit düşen TİKKO gerillası Yurdal Yıldırım ve HPG militanı Mazlum Erenci'nin fotoğraflarını taşıdı.

Yürüyüş sırasında TKP/ML militanları ve MKP militanları ayrı olarak eylem gerçekleştirdi. "TKP/ML militanları TİKKO gerillaları ölümsüzdür", "Beşler yaşıyor TİKKO savaşıyor" şeklinde yazılılamaları yaparken "**Ya-**

şasın partimiz TKP/ML halk ordusu TİKKO TMLGB", "**Halk ordusu TİKKO katillerin peşinde**" sloganları ile yürüyüş gerçekleştirdi.

Yürüyüşün ardından burada YDAB adına bir açıklama gerçekleştirildi.

Anmanın bitimiyle birlikte MKP militanları tarafından korsan gösteri gerçekleştirildi. Yol üzerine barikat kuran militanlar "**Yaşasın partimiz MKP, Partimiz MKP katillerin peşinde**" vb. sloganlar atarak barikatları ateşe verdiler. Militanlar daha sonra Polis barikatına doğru yürüyüşe geçti. Gerçekleşen eyleme TKP/ML ve PKK militanları da katıldı. Yol üzerinde bulunan Akbank vb. bankaların ATM'leri taşlanarak buralara yazılılamalar yapıldı. Polis ise gazlı su ve gaz bombaları ile saldırıya geçti. Polisin hazırlıksız yakalandığı eylem polisin geri çekilmesi ile son buldu.

Eylemin ardından iki kişi polisler tarafından gözaltına alındı.

SİVAS KATLIAMINI UNUTMA, UNUTTURMA!

Çok iyi bilindiği gibi tarih, özsel karakteristikleri itibarıyla sınıf savaşları ve sınıflar arası mücadeleden ibarettir. Bu bilimsel gerçekliğe uygun olarak tarihsel dönemler içindeki temel çelişkilere daha doğru bir ifadeyle üretim ilişkilerine ve üretici güçlere bağlı olarak tarih dediğimiz kavramsal gerçeklik ortaya çıkmaktadır. Tarih hepimizin bildiği üzere ezenle ezilenin mücadelesidir. Bu mücadele içinde efendilerine isyan eden köle Spartacüsler, ağalara, beylere isyan eden nice yiğit halk kahramanları ezilenlerin bağrından çıkmıştır.

18 yıl önce Sivas'ta yaşanan Madımak Katliamı da bu bilimsel gerçeklik üzerinden değerlendirmek gerekir. Katliamı anlayabilmek ve sınıfsal anlamda tutarlı bir bakış açısını ortaya koymak için önce olanın ne olduğunu devrimci bakış açısıyla ele almak gerekir. Bu öyle bir gerçekliktir ki, elinizi uzatsanız yanacakmış gibi hissedersiniz. İşte bu zulüm düzeninin katliamcı özünün yakıcı gerçekliğindedir. Hakim sınıflar bu gerçekliği medyasıyla, yasalarıyla ve türlü zor aygıtlarıyla unutturmaya çalışmaktadır. Bunun içindir ki utançlarının canlı vesikasını "**Bilim ve Kültür Merkezi**" adıyla değiştirerek ezilenlerin tarihini yok etmeye, diri belleğini öldürmeye uğraşmaktadır. Ancak yine tarih gösteriyor ki zulme isyan bayrağı açan Spartacüsler unutulmadığı gibi "**Bilim ve Kültür Merkezi**" adıyla açılan ucube bir bina da Türk hakim sınıflarının katliamcı yüzüne maske olmayacaktır.

Ne kadar maskelenmek istense de biz bu devletin katliamcı yüzünü bizzat onun kanlı tarihinden biliyoruz. Türk devletinin zaman zaman sözcüleri aracılığıyla dilendirdikleri ironik bir gerçek vardır. Türk devletinin sözcüleri "biz bu vatani kan dökerek kazandık bu bayrağa rengini kan verdi." demektedirler. Evet bu faşist devlet kan ile kuruldu ancak onların söylediği biçimde olmadı. Bu bayrak rengini 1915 soykırımındaki Erme-

niler, 38 Dersim'indeki Kürtler, 6-7 Eylülde Hristiyan azınlıklar, Çorumda, Maraş'ta, Sivas'ta ve Gazi'de katledilen emekçi halkların kanı üzerinden almıştır.

Her türlü toplumsal muhalefeti baskı, zor ve imha yoluyla bastırmak bu ceberut devletin tabiatı gereğidir. Bu devlet var olduğu sürece katliamlar da var olmaya devam edecektir.

Osmanlı'dan günümüze faşizm açısından Sivas'ın özel bir önemi vardır. Kendi düzeninin devamını isteyen Osmanlı Sivas'ta sayısız alevi katliamlarına imza atmıştır. Bu önem Kemalistler tarafından da bilinmektedir. Buncandır ki M.Kemal Sivas kongresini yapmıştır. Yani faşist Kemalist diktatörlüğün temelleri burada atılmıştır. Devrimcilerin "Sivas faşizmin kalesidir." tespiti burada anlam kazanmaktadır. Faşist Kemalist diktatörlük ken-

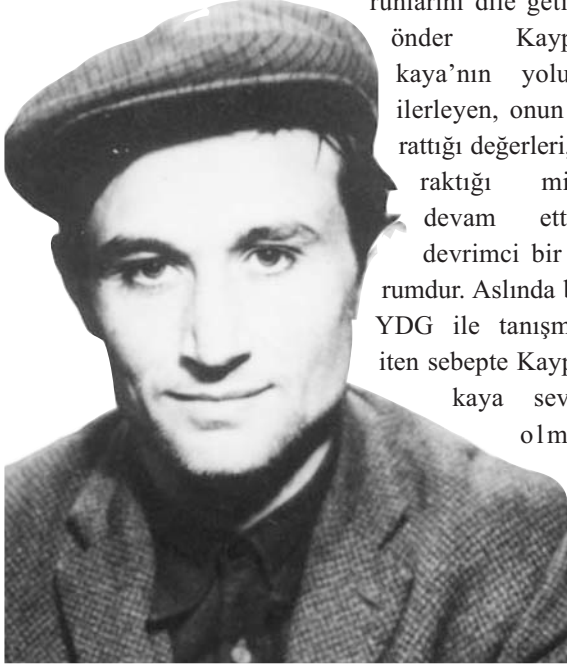
disine "kale" bellediği bir alanda en küçük demokratik hak eylemine bile hoyratça saldırmaktadır. Bunun için Pir Sultan Şenliklerini kana bulamakta, aydınları, demokratları, ve ilericileri diri diri yakmaktan çekinmemektedir. Bu katliamın gerisindeki esas nedenler 80 AFC'sinden sonra gelişen neo-liberal saldırılara karşı tekrar ayağa kalkan emekçilerin; 89 Bahar Eylemlikleri,

Madencilerin Ankara yürüyüşü gibi büyük eylem ve grevlerin yanında ekonomik krizle çıkmaza giren egemenlerin can havliyle, köşeye sıkışmış yaralı bir aslan gibi saldırması ve bu çıkmazdan kaçış noktası arama gereğindedir. Bu katliamın Sivas'ta gerçekleşmesinin nedeni ise daha önce söylediğimiz gibi buranın kale olarak görülmesindedir.

Bugün Türk hakim sınıflarının devleti en küçük demokratik hakkımızı korumak için yaptığımız eylemlere, Hopa'da, Kürt illerinde, Ankara'da, İstanbul'da azgınca saldırmaktadır. Medyasıyla "Madımak Yangınının arkasında 4 PKK'li var" diyerek ezilen alevi halkımız ile Kürt ulusunun örgütlü gücü arasında düşmanlık yaratmaya çalışmasındandır.

SİVAS YDG

Bugünün adıdır Kaypakkaya...

Yeni Demokrat Gençlik; halkın, halk gençliğinin sorunlarını dile getiren, önder Kaypakkaya'nın yolunda ilerleyen, onun yarattığı değerleri, bıraktığı mirası devam ettiren devrimci bir kurumdur. Aslında beni YDG ile tanışmaya iten sebepte Kaypakkaya sevgisi olmuş-

tur. Yaşadığımız coğrafyada halkımıza borçlu olduğumuzu düşünüyorum. Halk olabilmenin, birlik olabilmenin, bunu devam ettirebilmenin bizlere büyük sorumluluklar yüklediğini düşünüyorum. Geçmiş tarihimizde bu yol için canını feda eden insanlar bize ışık olmuştur. Onlar bize bir miras bırakmıştır. Biz de bu mirası bizden sonra geleceklere bırakabilmek için örgütlenmeliyiz, örgütlemeliyiz, savaşmalıyız! İbrahim Kaypakkaya ve diğerlerinin yolunda ilerleyebilmek için. İbrahim Kaypakkaya ışıktır, güneştir, karanlığa ışık tutan bir meşaledir. İbrahim Kaypakkaya bugünün adıdır. Yaşamının adı, direnmenin adı, savaşmanın adı... Bulgar komünistlerden Nicola Vaptsarov bir şiirinde şöyle diyordu: "Kurşuna dizilsek de halkım yine de sevdiğini." Kurşuna dizilsek de, işkencede katledilsek de, yakılsak da biz bu halkı seviyoruz. Elbet bir gün biz kazanacağız örgütlü gücümüzle. Halk devrimini gerçekleştireceğiz. Halk olma onurunu yaşayacağız bu topraklarda Önder İbrahim'in ve diğerlerinin izinde.

İzmir'den bir Liseli

Karınca ile ağacın öyküsü...

Sıcak yaz günleri geride kalmış, ağaç yaprakları kurumuştu. Yuvasının önüne düşen yapraklara dalmıştı gözleri. Yazın yoğun tempoyla çalışmış, kışın evinde rahat yaşamanın hayalini kurmaktaydı karınca. Aniden bir sesle bölündü hayalleri. Gelen sese yöneldiğinde yuvasının üstündeki kocaman ayağı gördü. Bir anda yuvası, hayalleri, emeği ve her şeyi bir adımla yok olmuştu. İnsanoğluna lanet ediyordu. Bu soğuk günde evsiz ve aç kalmıştı. Bu çalışkan (nihayetinde emekçi hayvan) canlı yılmamıştı. Doğrudu ve işe barınacak bir yer bulmayla başladı. Günler günleri sürüklemekteydi ve kış şartları da yavaş yavaş kendisini göstermeye başlamıştı. Kendine bir yer bulma telaşı daha da artmıştı. Umudu da tükenmeye başlamış, son bir ümitle yollara düşmüştü. Yürürken ağaca rastlamış ve durumu anlatmıştı. Ağaç yuvasını karıncaya açabileceğini söylemişti. Ancak bir şartı vardı. "Bundan böyle tüm kötü durumlarda dahi yalnız bırakmayacağız birbirimizi. Birbirimiz için ölümü göze alacağız. Yani kirve olacağız. Ben seni bırakmayacağım,

sende beni" der. Karınca da hiç tereddütsüz onaylar. Kirve olmuşlardı karınca ile ağaç.

Zaman geçmekteydi. İlkbahar, yaz, sonbahar ve bir kış daha kapıya dayanmıştı.

İnsanoğlu kışlık odun kesmekteydi. Ve bir kez daha karıncayı bulmuştu. Karınca kirvesinin kesilişine tanık olmuştu. Kirvesinin lime lime edilmiş haliyle sobanın yolunu tutmuştu. Kirvesinden ayrılmaz asla. Ateşe atılırken kirvesine daha bir sıkı sarılır. Ateşe birlikte giderler. Ateşten gelen sesler halen kulaklarımızı çınlatmakta ve yüreklere seslenmektedir.

Ve ağaç ile karıncanın öğrencisi oluruz. Karıncayla ağaç bizlere yoldaşı, kirvesi uğruna kendinden vazgeçmeyi göstermiştir. Gerekirse tereddütsüz ateşe birlikte gitmeyi. Birlikte yaşayıp, birlikte ölmeyi. Kendisini feda edip, can vermeyi.

*Gerçek hayatta da bu böyledir. Karınca yuva kurduğu ağaçtan ayrılmaz. Ateşe ağaçla birlikte giderler.

Pertek 'ten bir YDG'li

FESTİVAL DOSYASI**11. MUNZUR KÜLTÜR ve DOĞA FESTİVALİ'NDE BULUŞALIM!**

“Hatırlıyorum da bin bir emeklerle yapmıştı dedem o evi. Bende yardım ederdim dedeme, çeşmeden suları hep ben getirirdim. Ama bir gün yeşil adamlar geldi ve evimizi yıktılar. Hoşlarına gitmemişti her hal, ya da “O HAL”...

“Hatırlıyorum da bin bir emeklerle yapmıştı dedem o evi. Bende yardım ederdim dedeme, çeşmeden suları hep ben getirirdim. Ama bir gün yeşil adamlar geldi ve evimizi yıktılar. Hoşlarına gitmemişti her hal, ya da “O HAL”...

Kimi zaman minik çocuklarımız, kimi zaman da yaşlı ninelerimiz anlattı bize hep böyle hikâyeleri. Bütün anlatılan hikâyelerin sonu aynı bitiyordu. Yakılan-yıkılan evler, boşaltılan köyler, işkence, sürgün ve ölüm... Yıllar geçtikçe senaryolar da değişti tabi. Ama değişen sadece senaryolardı, çünkü hikâyelerin sonları hala aynıydı.

Tarihin her sayfasında kuşatma altındadır Dersim. Osmanlı Sultanı 2. Mahmut Mısır Seferi'nden hemen sonra doğuya, Dersim'e asker gönderir. Amaç, 1515 yılından başlayarak, o döneme kadar (yaklaşık 300 yılı aşkın bir süre) kısmi özerklik yapısını korumaya çalışan Dersim'i her bakımdan merkeze tabi kılmaktır. Yine 1936'da Büyük Millet Meclisi'nde vekillere seslenen Mustafa Kemal; **“İç işlerimizde en mühim bir safha varsa, o da Dersim meselesidir. Dahilde bulunan iş bu yarayı, bu korkunç çirbanı, ortadan temizleyip koparmak ve kökünden kesmek işi, her ne pahasına olursa olsun yapılmalı.”** dedi. Yapıldı ve Dersim kanla bastırılmaya çalışıldı.

Bugün ise bu tür saldırılar aralıksız devam etmektedir. Değişen sadece şekildir. Toprağımızı

insan-

sızlaştırmak ve gençlerimizi yozlaştırmak için pervasızca süregelen politikalar, yıllardır dozajı artırılarak günümüze kadar gelmiştir.

Önce doğamızı mahvettiler; Bin bir renkle açan çiçeklerimizi dallarından koparıp, ormanlarımızı ateşe verdiler. Sonra topraklarımızı “siyanürle altın ayırıştırma” adı altında zehirlediler. Coşkunca akan Munzur'umuza bentler ördüler. Hiçbir ekonomik geliri olmayan ve sadece doğayı insansızlaştırmak için yapılan barajlar, Dersimlilerin inancına, kültürüne ve doğasına karşı saldırıdan başka hiçbir şey değildir.

Daha sonra insanlarımızı yok etmeye çalıştılar. Korumculuk adı altında insanlarımızı katledip, kardeşi kardeşe vurdurttular. Her köyümüzün üstüne birer karakol diktirerek bizleri geçmişteki gibi tedirgin etmek istediler. Geçmişte bizlerde derin acılar bırakan karakollarla, bizleri tekrardan o günlere geri götürmeyi hedeflemekteler. Dersim'de temel geçim kaynağımızın hayvancılık olmasına karşın, yaylalarımız askeriye tarafından yasaklanmaktadır.

Yine sistemin getirmeye çalıştığı tecavüz kültürü bugün Dersim'de daha fazla boy göstermiş durumdadır. Bugün taciz, tecavüz ve kadın cinayetlerinin arttığı bir dönem içerisindeyiz. Gençlerimizi yoz kültürün o bataklıkına atıp, ajanlaştırmaya çalışıyorlar. Madde bağımlılığı ve birahaneler üzerinden yayılmaya çalışılan yoz kültürün gençlerimiz üzerindeki etkisi oldukça ağır olmuştur. Adli vakaların yoğunlaştığı bu süreçte, birahanelerin ve madde bağımlılığının etkisi oldukça fazladır. Gençliğin dinamik, atak ve sorgulayıcı yanından korkan egemenler gençlerin kişiliğinin içini boşaltarak, yozlaştırıp dejenere etme çabasından hiçbir zaman vazgeçmemekteler. Bizler bunu bilince çıkararak sistemin dayattığı yoz kültüre karşı halk kültürünü kuşanacağız.

Tüm saldırılara karşı barikat olmak için 11. Munzur Kültür ve Doğa Festivali'nde buluşalım...

Dersim YDG

FESTİVAL DOSYASI**Dersim’de kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz ve kadın cinayetleri**

Bilindiği gibi kadınlar tüm toplumlarda yüzyıllardır ezilenin ezileni, sömürülenin sömürüleni olarak yer almıştır. Bu sömürü çarkı o kadar sistemli ve meşru bir hal almıştır ki, artık bu sömürüye maruz kalan kadınlar bile tepki göstermemekte, bu zihniyetle mücadele etmemektedir. Özellikle bu ezilmişlik Kürt kadınları üzerinde bir kat daha artmaktadır. Kadınlar hem sınıfsal hem de cinsel olarak sömürülmektedir; fakat Kürt kadınları olarak biz sınıfsal, cinsel sömürünün yanında ulusal olarak da sömürüye maruz kalmaktayız. Devlet kadına yönelik baskının en sistemlisini Kürt kadınları üzerinde uygulamaktadır. Bir ulusu, o ulusun kimliğini yok etmenin en etkili yolu olarak gördükleri ve uyguladıkları yöntem olan yozlaşma da, asimilasyon politikaları da en fazla kadınlar üzerinden uygulamaktadır. Çünkü bir kültürün yaratıcıları ve onu yaşatanların esasta kadınlar olduğunu bilmektedirler. Dersim de bahsettiğimiz bu politikaların bu biçimiyle uygulandığı yerlerden biridir. Kürt nüfusunun yoğun olarak yaşadığı Dersim’de de sistem tüm kirli yüzünü çok açık bir şekilde göstermektedir. Son dönemde Dersim’de yaşanan olaylar bunun en açık kanıtıdır.

9 Haziran 2010’da zihinsel engelli 14 yaşındaki çocuğa tecavüz girişiminde bulunurken Dersim halkı tarafından yakalanan, AKP Ovacık İlçe Eski Başkanı **Rıza Çolak** kaçarak jandarmaya sığınmıştır. Rıza Çolak hakkında Dersim Ağır Ceza Mahkemesi’nde “Cinsel İstismar” suçundan dava açılmıştır. Davada Çolak “İstihbaratçıydım, örgüt komplosuna uğradım, vatanımı seviyorum.” demiş ve sistemin Dersim üzerine oynadığı yok etme politikalarının en açık örneğini gözler önüne sermiştir. Bu yaşanan olaya biraz daha objektif olarak baktığımızda devletin Dersim’e, Dersimli kadınlara özel olarak yöneldiğini görebiliriz. Okullarımıza ajan olarak giren ve devletle işbirliği içinde bulunan öğretmenler, korucular ve Rıza Çolak gibi faşist işbirlikçiler... Her birinin hedefi feodal bağların daha sıkı bir şekilde örüldüğü Dersim gibi yerlerde kadınlar üzerinden de baskıyı arttırmaktır. Devletin bu yönelimlerinin daha net bir şekilde anlaşılması için sanırız daha fazla bilgiye ve söylenecek söze gerek yoktur çünkü işbirlikçi faşist Rıza Çolak bu dava sürecinde “iyi hali” gerekçe gösterilerek serbest bırakılmıştır.

Dersim üzerinde devletin onayıyla devreye giren uygulamalar bununla kalmamıştır. Taciz vakalarının bir yenisini ise Dersim’in Pertek ilçesinde, Anadolu Lisesi pansiyonunda kalan 17 yaşındaki genç kadın öğrenciyi öğretmen tarafından cinsel tacizde bulunulmasıdır. Nöbetçi kadın öğretmen tarafından durum fark edilmiş, okul idaresine bildirilmiş ve tacizde bulunan öğretmen açığa alınmıştır.

Biz kadınların bu yaşanan olaylara bakıp, buna sessiz kalmaması sesini duyurması gerekiyor. Çünkü bizler biliyoruz ki bizi öldüren, taciz eden, şiddet uygulayan bu sistemin kendisi ve onun zihniyetiyle yetişmiş ataerkil anlayışı bağrında taşıyan toplumun bütünüdür. Devlet tacizci öğretmeni sadece açığa almakla, faşist Rıza Çolak’ı “iyi halden” serbest bırakmakla kadına yönelik saldırıların çözümünde yer almayacağını göstermiştir. Egemenler her türlü davranışlarıyla bu durumu, kadına yönelik saldırıları meşrulaştırmakta, teşvik etmekte ve bu saldırıların bizzat uygulayıcısı olmaktadır.

Yine evinin odunluğunda öldürülen **Dilber**’in ve polis memuru nişanlısı tarafından öldürülen üniversite öğrencisi **Tuğba**’nın davalarının sonuçlandırılmaması ve suçlulara hak ettikleri cezaların verilmemesi sistemin ve onun mahkemelerinin ataerkil zihniyetle nasıl bütünleştiklerini gösteriyor. Sistem polisiyle, askeriyle, mahkemeleriyle ve toplumun tamamına aşıldığı ataerkil zihniyetiyle kadın sorununu çözemeyeceğini, aksine asıl sürdürücüsü olacağını gösteriyor. Bizler de sistemin bu kirli yüzünü ve politikalarını gören ve bir an önce son bulması için mücadele eden kadınlar olarak Dersim’de sistemin bu yok etme politikalarını boşa çıkarmalı, bir adım öne çıkmalı, mücadele etmeliyiz. Çünkü bizler direniş, isyan, başkaldırı tarihine sarılarak geleceğin yaratılacağını biliyoruz. Kurtuluşumuzun bu faşist devlet tarafından gelemeyeceğini; aksine bu politikalara karşı mücadele etmekle, haklarımızı aramakla, alanlara çıkmakla geleceğini biliyoruz.

Dersim’de devlet tarafından çok açık bir şekilde ve örgütlü olarak uygulanan bu cinsiyetçi politikalara karşı, bizler de örgütlü karşı duruş sergilemeli ve geçmişten bugüne sönmeyen isyan ateşimizi harlamalı ve yaymalıyız. Kurtuluşumuz isyanla, başkaldırıyla ve sistemin karşısında durmakla gelecektir.

FESTİVAL DOSYASI**Siyanürle Altın Ayırıştırma**

Siyanür, hidrosiyanik olarak bilinen ölümcül bir maddedir. Toprağa ve suya geçtiği zaman yok olmaz. Ayrıca topraktan sebzelere ve meyvelere de geçer. Siyanür insan sağlığı için ciddi bir tehdittir. Solunması veya başka şekillerde vücuda nüfuz etmesiyle zehirlenmeye yol açabilir. Beyni, akciğerleri ve kalbi hızlı bir şekilde zehirler. Özellikle Kaz Dağları'nda başlayan siyanürle altın ayırıştırıcılığı hızla yayılmış ve sıra Dersim'e de gelmiştir. Gözünü daha fazla para bürümüş emperyalistler "altın ayırıştırıcılığı" maskesi altında Dersim halkının sağlığını ve yaşam alanını hiçe sayıyorlar. Munzur florası ve faunasında yetişen birçok bitki, balık, kuş ve diğer canlı

türleri yok olacaktır. Özellikle Dersim merkeze bağlı Sin Köyü ve Ovacığın Kızılviran Köyleri arasındaki bölgede siyanürle altın ayırıştırma doğayı tahrip edici bir şekilde hala sürmektedir. Kâr elde etmek uğruna Dersimlilerin sağlığını hiçe sayan egemenler, hiçbir gerekli önlemi dahi almıyorlar. Ama biz biliyoruz ki, bunlar sadece Dersim insanını, yeni göçlere zorlamayı, halkı sindirmeyi-sömürmeyi ve coğrafyayı insansızlaştırmayı hedeflemektedir. Dersim'i bir maden ve enerji bölgesi haline getirmeye çalışıyorlar. *Dersim'in siyasi duruşundan rahatsız olan egemenler, siyanürle altın ayırıştırma sadece finansal kâr elde etmek için değil, aynı zamanda bölgeyi insansızlaştırmak için uygulamaya sokmuşlardır.*

Barajlar ve HES'ler

Dersim'i barajlarla boğma politikası, belki de bizde en derin acı bırakan ve bizi yaralayan saldırdır. Hiçbir ekonomik geliri olmayan ve sadece bölgeyi insansızlaş-

tırmayı hedef alan barajlar ve HES'ler, Dersim'in tarihine, kültürel dokusuna, inancına ve doğasına karşı yapılan saldırıdan başka hiçbir anlam içermemektedir. Öyle ki Dersim'de yapılan ve yapılmak istenen barajların toplam ürettiği enerji, Keban Barajı'nın sadece %12'sine tekabül ediyor. Yapılmak istenen 18 baraj ve HES'le bölgenin ekolojik dengesi bozulacak, verimli toprak arazileri yok olacak, göçler artacak ve dolayısıyla bölge insansızlaştırılacaktır. Yapılacak olan barajların doğurduğu sonuçları şöyle sıralayabiliriz;

- Dersim birinci derece deprem kuşağının geçtiği alan içerisindedir. Hem Munzur hem de Pülümür vadisine yapılacak olan barajlar büyük su kütlelerinin toplanmasına sebep olacak ve bu durum fay hatlarına baskı yaparak depremi tetikleyecektir.

- Barajlarla tam 84 köy sular altında kalacaktır.

- Munzur Dağları sadece Türkiye'de değil, Dünya'da da önemli bitki alanlarından birisidir. 1500'ün üzerinde bitki çeşidini barındıran Munzur Dağları florasındaki 227 bitki çeşidi sadece Türkiye florasında, 43 bitki çeşidi ise sadece Munzur Dağları'nda bulunmaktadır.

- Baraj çalışmalarında kullanılacak olan dinamitler nedeniyle heyelanlar meydana gelecektir.

- Barajlar iklim değişikliklerine ve yağış düzeninin bozulmasına yol açacaktır.

- Tarihi ve kültürel mirasların yok olmasına neden olacaktır.

- Topraktaki tuzlanmadan kaynaklı toprak kalitesi düşerek, tarım ürünlerindeki verim azalacak ve bitkilerde çeşitli hastalıklar görülecektir.

- Akarsu bütünlüğü bozulacak, yer altı ve yer üstü şekilleri değişecektir.

- Barajlarda yeterli oranda arındırma ve temizleme çalışması yapılmadığı için barajlar çöp gölüne dönüşüp, hastalıkları beraberinde getirecektir.

Görüldüğü üzere yapılan ve yapılacak olan barajlar felaketten başka hiçbir şey getirmeyecektir. Kendi hukuklarını dahi çiğnemekten çekinmeyen egemenler, özellikle gerilla mücadelesinin devam ettiği alanlarda insanları tecrit ederek gerillanın varlık koşulunu ortadan kaldırmayı hedeflemektedir. Geçmişten beri muhalif kimliğini koruyan Dersim'i, yok edecek her saldırıyı mubah gören egemenler, insanlıklarını bir kenara bırakıp kirli siyasetleriyle Dersim'i yok etmeyi hedefliyorlar.

FESTİVAL DOSYASI**DERSİM'E SEFER OLUR, AMA ZAFER OLMAZ...**

Yıllardan beri, anlatmakla bitiremeyeceğimiz saldırılara maruz kalmıştır Dersim. Bugün bu saldırılar katbekat büyüyerek Dersim'in üzerinde kara bir bulut olarak duruyor. Gerek insanlarımızı çekmeye çalıştıkları yoz kültürün bataklığı, gerekse de doğamıza karşı yapılan acımasız saldırıların amacı bellidir. Siyasi hedefler! Egemenler emellerine insanlarımızı katletmekle ulaşamayınca, bugün de coğrafyamızı katletmekle amaçlarına ulaşmayı hedefliyorlar. Sistemin bu saldırı politikalarını 11.Munzur Kültür ve Doğa Festivali vesilesiyle sizlerle paylaşmak istedik.

Koruculuk

Koruculuk 1985 yılında Türkiye'de uygulamaya sokulmuştur. Korucular Türkiye Kürdistan'ı başta olmak üzere birçok yerde katliam gerçekleştirmiştir. En son Mar-din'in Mazıdağı ilçesinde meydana gelen katliam hâla hafızalarımızdadır. Faşist TC devletinin "kiralık katil" uygulamasının bir diğer adresi de Dersim'dir. Dersim halkının büyük bir kesimi devletin faşist uygulamalarına rağmen değerlerinden vazgeçmemiştir. En son Valiliğin

başlattığı "Nazımiye'de 100 Korucu" kampanyası halk tarafından öfkeyle karşılanmış ve halk sokağa dökülmüştü. Koruculuk uygulamasının yaygın olduğu diğer ilçe ise Pülümür'dür. Geçtiğimiz Mayıs ayında Pülümür'de 7 HPG'linin katledildiği operasyona tam 30 korucu katılmıştı.

"Güvenlik" Bölgeleri

Sözde güvenliğimiz için askeri güvenlik bölgesi ilan edilen alanlara, sivil insanların girişleri yasaklanıyor. Memnu mıntıka, sıkıyönetim bölgesi, geçici güvenlik bölgesi gibi hukuksuz yasaklar listesi aslen aynı, fakat sadece isimleri farklıdır. Geçici güvenlik bölgesi adı altında uygulanan bu yaptırımlar yine en çok Dersim insanını etkiliyor. Temel geçim kaynağı hayvancılık olan Dersimlilerin yaylaları bir bir yasaklanıyor. Köylülerin hayvanlarını otlatmaları ve kışlık ihtiyaçlarını karşılamaları büyük oranda sınırlandırılmış oluyor. Ayrıca bölgedeki sürü sahiplerinin çadırları böyle bir uygulama olmamasına rağmen asker ve helikopterlerin hedefi olmuş, çok sayıda insan yaşamını yitirmiş ve hayvanlar telef olmuştur. **DERSİM YDG**

ZORUNLU DİN DERSİNE HAYIR!

Ülkemizdeki egemen zihniyet kendi inkâr ve imha yöntemlerini bir kez daha ve çok yakıcı bir şekilde Aleviler üzerinden hissettirmektedir. Bilindiği gibi devletin yanında olmayan, onun gibi düşünmeyen hiç kimse kendi düşüncelerini açıklayamamakta, inançlarını istediği gibi yaşayamamaktadır. Devletin yürüttüğü asimilasyon politikaları Alevi gençler üzerinde Sünnileştirme- Türkleştirme olarak kendini göstermektedir. Anayasada "**din ve inanç hürriyeti**" olarak geçen bu madde, görünüşte kulağa ne kadar hoş gelse de devamında kendi rengini bu madde ifade ediyor. Ve ardından ibadet ve törenlerin "**genel ahlak ve kamu düzeni**"nin korunması amacıyla sınırlandırabileceğini ekliyor. **Aslında bahsedilen bu ahlak ve düzenin devletin kendi sınırları olduğunu görmek çok zor olmasa gerek.** Bu sınırların dışındaki dinler ise ezilen inançlar oluyor. Ve ezilen inanca mensup olanlar; özellikle de öğrenciler okullarda Alevi kimlikleriyle zorunlu olarak din dersi görüyorlar ve Sünniliğe, Müslümanlığa dair her şeyi "zorunlu" bir şekilde öğreniyorlar. Son süreçte yaşanan karşı duruşlar, eylemler ve bilin-

çlenmeye yönelik atılan adımlar sonrasında öğrenci velilerinin zorunlu din derslerinden muaf olma amaçlı davaları da duyarlılık ve demokratik talepler karşısındaki sahiplenmenin bir göstergesidir.

Devrimciler olarak bizlerin Alevi olduğumuzu, Kürt olduğumuzu, işçi, köylü, öğrenci, kadın olduğumuzu unutmamalı ve bu yönlü hak arama mücadelesi verilen her adımın uygulayıcısı ve yaratıcısı olmalıyız. Çünkü faşist devlet imha, inkâr ve asimilasyon politikalarını sistemleştirip halkımız üzerinde uyguladıkça, çelişkileri artan ve derinleşen halk tepkilerini daha çok dillendirecek ve daha çok karşı çıkacaktır. Devlet ise bu durumda kendince daha "güzel" söylemler içine girecek "Alevi açılım"larıyla, "kardeşlikle" bu tepkiselliği pasifize etmeye çalışacaktır. Bunların samimiyetsizliğini ve yok etme, sindirme politikalarını gören bizler de her şekilde Alevi kitlelerinin bu tepkilerini en çok ve ilk dillendirenler olmalıyız. Verdiğimiz sistemli ve örgütlü mücadele ile kazanacağımızı unutmamalıyız.

Dersim YDG

FESTİVAL DOSYASI**ANADİLDE EĞİTİM HAKTIR! MÜCADELEMİZLE KAZANACAĞIZ!**

Çok açık bir şekilde bilinen bir şey vardır ki; bir yerde baskı, zulüm, katliam varsa orda başkaldırı, direniş, isyan, kavga doğar. Anadilde eğitim gibi meşruluğu tartışmasız kabul edilmesi gereken bu hak, ancak mücadele edilerek kazanılacaktır.

Bir ulusu yok etmenin birçok yolu vardır. Sistem bunu sürekli olarak, farklı araçlarla ve farklı şekillerde uygulamaktadır. Kıyım, katliam, sürgün ve ardından bir daha geri dönüşü sağlamayacak şekilde bir yok ediş; asimilasyon ve inkâr politikaları. Bir ulusun geleneğini, kültürünü yaşatması ve anlatması için en çok kullandığı aracı yok etme yani "anadil" hakkını elinden alma. Anadil bireyin kendini anlatması, anlaması, tanınması, düşünmesi ve tüm bu düşüncelerini ifade etmek için kullandığı araçtır. Bir birey eğer anadili yasaklandığı için kendi diliyle konuşup düşünemiyorsa o kişi "ötekileştirilmiştir" artık. Bu durumda olan bir insan ise ne gelecek nesillere kültürünü aktarabilir ne de kendini anlatabilir. Örnek olarak; İlkokula yeni başlayan bir Kürt çocuğu, anne karnından o güne kadarki süreçte kendi dilini konuşmuş, onunla doğmuş, büyümüştür. Kendi diliyle düşünmüştür en önemlisi. Fakat emperyalist-kapitalist sistem sömürü zihniyeti altında bulunan Türkiye gibi ülkelerde bireylerin artık düşünmemeleri için baskılar, saldırılar ilk bu yaşlarda başlar. Hele ki bu insan Kürt'se ve anadiliyle düşünüyorsa, iş o insan için daha farklı boyut alır. Asimilasyon, imha, inkâr, soykırım ve katliam derken faşist devlet o kadar azgınlaşır ki; ortada kendi diliyle yani kendisi olarak ya da "öteki" bir birey olarak düşünebilecek birileri kalmaz.

Bunu da ülkemiz özgülünde baktığımız zaman Kürt ulusuna yönelik imha, inkâr ve asimilasyon saldırılarının değişen boyutlarıyla görebiliriz. Bu saldırıları her alanda azgınca gerçekleştirmekte ve her geçen gün saldırılara yenisini eklemektedirler. Bir yandan gerillaya dönük operasyonları, kırsalda karakol sayısını arttırıp, orman yangınlarının "güvenlik" gerekçesiyle arttırılması, yayla yasaklarının başlatılması; kısacası OHAL zamanlarını aratmayan uygulamaların olması. Öte yandan açılım adı altında Kürt siyasetçilerin, aydınların, yöneticilerin kısacası Kürt ulusuna yönelik nasıl bir poli-

tika izlediklerini göstermişlerdir. Çıkarıldıkları mahkemelerde anadillerinde savunma yapma istekleri engellenmiş ve "tek dil, tek millet, tek" bayrak anlayışıyla hareket eden egemenler "Tek Dil" vurgusunu kendilerince güçlendirmek için Kürtçeyi bilinmeyen dil olarak ilan etmişlerdir. Bu anlayışla hareket eden egemenler evlerimize, mahallelerimize kısacası hayatımızın her noktasına girerek bizleri asimile etmeye çalışmaktadır. Okullarımıza, üniversitelerimize yani bir bütün olarak yaşam alanlarımızda anadilde eğitim hakkımızı elimizden almaktadır.

Türkiye'nin bu konuya dair süreci kısaca şöyle tanımlanabilir. Anadilde eğitim almak, konuşmak ve anadili geliştirmek gibi temel hakların bulunduğu anlaşmaları imzalamamış ya da çekimser kalmıştır. Çekimserliğinin yanında faşist-ırkçı politikalarını daha pervasızca uygulamıştır. Fakat görülmesi gereken bir sonuç vardır ki o da devlet azgınlaştıkça Kürt halkı da Serhıldanlarla onlara cevap vermektedir. **Çok açık bir şekilde bilinen bir şey vardır ki; bir yerde baskı, zulüm, katliam varsa orda başkaldırı, direniş, isyan, kavga doğar.** Anadilde eğitim gibi meşruluğu tartışmasız kabul edilmesi gereken bu hak, ancak mücadele edilerek kazanılacaktır. Devrimciler olarak bizler biliyoruz ki gelecek ellerimizdedir ve zafer örgütlü mücadeleyle gelecektir. Egemenler ise tarihin çöplüğündeki yerlerini alacaklardır.

Dersim YDG

KIZIL KARANFİLLERE**“ONLARI TEK TEK ANLATACAĞIZ”**

Sabahın ilk ışıkları ile uyandı, yatağına sığmayan bir dev gibi hareketlendi şehir. Gecekondularından, rutubetli soğuk evlerden bir gün önceki yorgunluğunu daha tam üzerlerinden atmadan hayatı yeniden üretmenin yoluna düştü kadın ve erkek emekçiler.

Nereden çıktığı belli olmayan kara bulutlar gökyüzünü kapladı. Kulakları sağır eden bir gürleme ile şimşek çaktı. Ardından karnı deşilmişçesine gökyüzünden yağmur boşaldı. Caddenin iki yanından yürümekte olan kimileri seyretti, kimileri buldukları ilk saçak altına geçti, kimileri el birliği ile taksi çevirdi.

Çatının altında biri kız, biri erkek iki çocukla duran ihtiyar kadının yanına davetsiz misafir gibi sokuldum. Kız olanın ayağındaki çizme patlamıştı. Başını omuzları arasına çekmiş, ürkek ve titrekti. Erkek olanın üzerinde ince, sarı bir tişört vardı. İhtiyar kadının üzerinde allı, yeşilli, sarılı renklerin hakim olduğu entari vardı. Boyu ince uzun, bakışları sertti. Bakışlarında Kürt kadınının mücadeleci duruşu egemendi. Gözlerimi onlardan ayırdım, saatime baktım. Çok az bir vaktim kalmıştı. Yağmur hızından pek fazla bir şey kaybetmemişti. Daha fazla oyalanmadan yola koyuldum.

Yağmurun altında göreceğim yoldaşı düşündüm. Gözaltılarının, kayıpların yoğun yaşandığı dönemde kaç kez gözaltına alındı, kaç kez tehdit edildi. Hiçbirisinde geri adım atmadı, taviz vermedi, mücadeleye ısrarla sarıldı. Partiye, devrime sadakatle bağlandı. Hapis yattı, çıktı, Partinin yanında nefes aldı hep. Görev istedi, görev yaptı, şimdi yine geldi...

Buluşma yerine geldim ama onu göremedim. Bir tur attım, dönüşte onu gördüm. Üstünde lacivert bir mont vardı. Adımları hızlı ve sertti. Omuzlarına dökülen siyah uzun saçları ıslaktı.

Buluştuğumuzda çok fazla şey konuşmadık, birçok şeyi bir sonraki buluşmaya bıraktık. Zeytin karası gözleri ışıltılı, yüreği coşkulu bu kara kız bende hep kadınların yazgılarını nasıl ellerine aldıkları, değişimi nasıl yarattıkları düşüncesi oluşturmuş, hayranlık duygusu uyandırmıştır.

Çünkü kadın yoldaşlarım bir yandan proletaryanın, diğer yandan kadınların gerçek kurtuluşlarının halk savaşı yoluyla sağlanılacağını görmüş, bu uğurda mücadele etmiş,

SEVDA**DİLEK****ÖZLEM****EMEL**

Onların değerlerini yüksekte tutacak, yeni değerlerle taçlandıracağız. Yaşamımızda ve mücadelemizde yer eden bu yoldaşlarımızı tek tek halkımıza anlatacağız, mücadelemizde yaşatacağız.

çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçi halkımıza ve partimize paha biçilmez değerler sunmuşlardır.

Sefagül, ölümsüzleşen yoldaşlarından devraldığı bayrağı merkez komite üyesi olarak daha büyük bir sorumlulukla yükseklere çekti, onların mirasını en iyi şekilde sahiplendi, değerlerine yeni değer kattı, çıtayı biraz daha yükseltti.

Onun feda ruhu, davaya bağlılığı, tutkusu, ezilen, sömürülen emekçi halk yığınlarının kurtuluş davasına hizmet etti. O kendisinden öncekilerin de yarım bıraktıkları görevleri yüklenerek hayatını devrimci proletarya için verimli hale getirdi.

Yoldaş, üstün bir enerjiye, engin bir duruşa, çabaya, fedakârlığa ve sadeliğe sahipti. Bu nitelikler halkı anlama, onun yaratıcı gücüne inanma ve kendisini devrimci faaliyete verme gibi hayranlık uyandıran, saygı duyulan meziyetlerle donatmış, şekillendirmişti.

Bu meziyet ve donanımlı yapı Sefagül'ü terk etmedi! Bu sa- yede gerek hapisane gerek dışarı yaşamı ile kendisini geliştiren, devrimci mücadeleye hazırlayan Sefagül yoldaş, reformist, revizyonist anlayışlardan uzak durdu. Devrimci çalışmanın önemini gördü. MLM'nin dolayısıyla onun uygulayıcısı, savunucusu ve özgüle uyarlayıcısı İbrahim yoldaşın görüşlerini benimsedi; onun, dolayısıyla Parti'nin halk savaşı güzergahına bağlandı ve mücadelenin sıcak alanlarında sorumluluk yüklenerek saf tuttu.

Gelişen ve giderek kiteselleşen Kürt ulusal hareketinin müthiş bir saldırı altında olduğunu da gördü ve sınıf mücadelesini harlandırmak, Kürt ulusal mücadelesi ile dayanışma amacıyla desteklemek, doğru yolda

ilerlemesini sağlama için gerilla savaşında görevler üstlendi.

Çeşitli ulus ve milliyetlerden emekçi halkımızın gerçek kurtuluşu için mücadelenin ön saflarında savaşa katıldı. Bugün onu tanıyan hiç kimse emeğini, çabasını, devrim olan bağlılığını, fedakârlığını inkâr edemez.

Sefagül yoldaşın kaybı partimiz ve devrimimiz için kayıptır. O parti ve devrim için yoğun bir emek sarf etmiştir. İnanıldığı davaya kendisini vermiş, proletaryanın bu son kavgasını esas almış, ama bunun içinde kadının ikinci sınıf insan muamelesi görmesi, cinsel ulusal baskıya maruz kalması, aşağılanması vb. durumuna son verilmesini de idrak etmiş, gerçek kurtuluşun kadın erkek omuz omuza verilecek demokratik devrim yoluyla elde edilebileceğine inanmış, tüm benliği ile bu savaşa katılmıştır.

O devrim gibi özel ve önemli bir görevi üstlendi. Bu görevi erteleyemezdi. Zira O, sınıf mücadelesinde ne yazık ki yitirdiklerimizin de olacağını bilmekteydi ve yitirdiklerimizin paha biçilmez değerde olduklarını da bilmekteydi. Ama yitirdiklerimizin bırakmak zorunda kaldıkları görevleri yerine getirecekler devam ettirecek ve devrim böyle gerçekleşecektir.

Sefagül yoldaşın yaşamı ve Derya, Nurşen, Gülizar ve Fatma yoldaşların yaşamları ve pratikleri bizim için paha biçilmez değerdedir. Onların değerlerini yüksekte tutacak, yeni değerlerle taçlandıracağız. Yaşamımızda ve mücadelemizde yer eden bu yoldaşlarımızı tek tek halkımıza anlatacağız, mücadelemizde yaşatacağız.

(Bir yoldaş)

ELLERİ KÜÇÜK, YÜREK VE

KIZIL KARANFİLLERE

İNANÇLARI BÜYÜK İNSANLARA: BEŞLERE...

Sınıf savaşımının en zorlu, en keskin, en çatışmalı geçtiği alandır gerilla. Bu alanda üç ağır ve zorlu temel savaş biçimi yaşanır. Sınıf düşmanlarına, doğaya ve savaşçının kendisine yönelik savaş biçiminde yengi ve yenilgi, kırılma ve sıçrama, gerileme ve ilerleme, saldırı ve savunmanın çeşitli biçimleri ve türleri yaşanır. Savaş alanı, aynı zamanda materyalist diyalektiğin ve bilgi teorisinin kavranıp uygulanmasında en fazla dikkat, özen ve duyarlılığın gösterilmesi gerektiği alandır. Hiçbir mücadele alanında bu kadar çok zengin görüngüler, içerik ve biçimler olamaz. Keza hiçbir mücadele alanında en küçük bir dikkatsizlik, duyarsızlık, öngörüsüzlük bu kadar ağır ve büyük kayıplara ve imhalarla yol açmaz.

Doğanın, insanın, sınıf düşmanlarının var oluş ve gelişim yasalarında benzer yanlar ve ortak noktalar olduğu gibi ayrılıkları, farklılıkları ve kendine ait belli bir özgünlükleri de vardır. Devrimci savaşçı bir yandan doğanın zorlukları ve düşmanın saldırganlığı ve kıyıcılığı hakkında algılarını her an, her gün sürekli bir şekilde artı-

rıp çoğaltarak belli bir kavrayış düzeyine gelmeye çalışırken aynı zamanda düşman gerçekliği, hareketi hakkında da sürekli bir şekilde algılarını artırıp bilgilerini çoğaltmaya çalışır. Doğa ve düşman hakkında algılama-kavrama-bilgilenme sürekli ve sınırsız ise devrimci savaşçı kendi gerçekliğini anlama, kavrama, keşfetmede ortaya koyduğu çaba ve emekte sürekli ve sonsuzdur. Düşmanla, doğayla savaştığı ve karşı karşıya geldiği kadar kendi gerçekliğiyle de sürekli bir şekilde karşı karşıya gelir. Devrimci savaşçı kendi içinde taşıdığı fiziki ve düşünsel gerilik, yetersizlik, zayıflıklara karşı sürekli mücadele ederek, sınıf düşmanlarına ve doğaya karşı savaşımını güçlendirebilir. Kendi içinde taşıdığı düşmanı, bilinçsizlik, gerilik, yetersizlik, zayıflıklara karşı savaşmadan dışındaki düşmana ve zorluklara karşı savaşamaz. Bundandır ki gerilla, mücadele alanında kendisiyle yürüttüğü savaşa daha fazla zaman ayırmak, hızla gelişip güçlenmek, dayanıklı hale gelmek zorundadır ki düşmana ve zorluklara karşı etkin ve aktif hale gelebilsin.

Devrimci savaşçı bir yandan doğanın görünen ve görünmeyen, bilinen ve bilinmeyen örtüsünü, dokusunu keşfetmeye, anlamaya, kavramaya çalışırken arazi-doğa hakkındaki bilgi ve birikimini sürekli bir şekilde artırırken bilinmeyen, görünmeyen, fark edilmeyen, beklenilmeyen yanlarının olabileceğini öngörmek, hesaplamak, düşünmek zorundadır. Düşünme ve bilgilendirme için en fazla kafa yorulup emek verilmesi gereken alandır, gerilla alanı. Savaş alanında başta insan, düşman ve doğa olmak üzere bu üç gerçekliğe ait her duruş, hareket ve kıpırdanışa karşı ciddi, dikkatli, hassas yaklaşım zorundadır. Hiç bir şeye yüzeysel, üstünkörü, ciddiyetsiz yaklaşamaz. Yaklaşımında gösterilecek bilim ve gerçek dışı her tutum imha, yok olma ve tasfiyeyle sonuçlanır. Bütün bunlardan ki, yok etmek için yok olmamak, imha etmek için imha olmamak, alt etmek için alt edilmemek zorunluluğuyla bunun bilinç ve sorumluluğuyla hareket edilmek zorundadır. Başka bir mücadele alanı bilimden uzak bazı yaklaşımları, yüzeysellik, üstünkörü, tek yanlılık, dikkatsizliği, hata diyebileceğimiz bazı pratikleri belli ölçüde kaldıracaktır. Ancak savaş alanı hiçbir zaman, hiçbir şekilde bu hataları kaldırmaz. **Doğa, düşman ve dinamik insan gerçekliğine bilim dışı elbise giydirilemez. Anında parçalayıp, söküp atar.**

Bir şey hakkında fikir ve bilgi sahibi olmak için ya onun içinde, ona yakın, onunla temas halinde olmak lazım. Ya da içinde olan, onunla yakın temas halinde olanların fikir ve bilgilerine başvurmak lazım. Başka türlü fikir ve bilgi edinme yöntemi olmaz. Olursa, bu yol subjektivizm dediğimiz bilim dışı kapıya götürür. Dersim’de göçük altında kalan yoldaşların mücadele ve ölüm gerçekliğini savaş alanında hiç bulunmayan ya da kısa süreli de olsa orada bulunmayan, bir biçimiyle de olsa savaş alanıyla bir bağı ve ilişkisi olmayanlar ya da bu gerçekliğe sahip olanların fikir ve bilgilerine başvurmayanlar, savaş gerçekliğini algılayamaz ve kavrayamaz.

Devrimin keskin kılıçları kadın gerillalarımızın kaybı bizlere savaş gerçekliğini, sorunlarını, zorluklarını, kadın yoldaşların geldiği öncü ve önderlik düzeylerini ve savaşta oynadıkları rolü yalın ve dolaysız bir şekilde anlatmaktadır. Tarihimizde ve savaş sürecimizde **beşler** birçok ilke imza attılar. İlk kez bu kadar nicel sayıda kadın yoldaşımız siyasal-askeri önderlik düzeyine geldiler. Öncülük-önderlik düzeyinin en önemli özneleri oldular. Gerilla güçlerinin varlık ve

gelişim omurgası oldular.

Devrimin beş keskin kılıcı sürecimizin en zor ve en sınırlı döneminde **“varız-var olacağız”** sloganı ile savaş alanında yerlerini aldılar. Sadece kadının ezilmesine, hiçleştirilip, kimiksizleştirilmesine karşı Partizan duruşu olmadılar. Aynı zamanda her türden tasfiyeciliğin, kavga ve savaş kaçınılığının, kaygı ve korkuların da karşısında korkusuzca dimdik durdular. Zorluklardan yılmayan, militan kadın yanıtı oldular.

Görev ve sorumluluk almada, öne çıkıp zorlukları üstlenmede, kendine ait olan her şeyden vazgeçip özgürlüğün ve kavganın içinde olmada örnek oldular. Savaşın özneleri, öncüleri olmada yaşanan yalpalama ve korkular karşısına bilinç ve bedenleriyle çıktılar. Savaş alanında en zor ve en ağır görevleri üstlenerek, bizlere **nerede olmamız, nasıl durmamız, ne yapmamız ve nasıl yapmamız gerektiğini canları ve kanlarıyla öğretiler.** Öğretilen her devrimci derste onların parçalanmış bedenlerinden fışkıran kan damlaları vardır. Bundandır ki gerilla alanında yazılan her ilke, her yasa, ortaya konan her savaş ölçüsünde sayısız devrim şehidinin kanı vardır. Bundandır ki kanla yazılı tarih unutulmaz.

Beşler her türden edilgenliğe, pasifliğe, iradesizliğe karşı militan öncü duruşumuzun kadın rengi oldular. Politik-askeri alanda öncüleşmenin ve önderleşmenin militan kadın adları oldular. **Beşler** düşmana saldırının, korku salmanın, halka umut ve cesaretin gerilla kodları oldular. Yaşam ve duruşlarıyla cesaret ve kararlılıklarıyla, partiye ve halka olan büyük bağlılıklarıyla başta Dersim halkı olmak üzere emekçi halkımıza Partizan kadın örnekleri oldular.

Onlara bakarak yürünecek yolun nasıl hangi biçimde yürünmesini nasıl ve hangi biçimde savaşılması gerektiğini öğreneceğiz. Hedef ve amaçlarımızı kanlarıyla bir kez daha yazan yoldaşlarımızı, onur abidelerimizi, keskin kılıçlarımızı asla unutmayacağız. Yürek ve bilinçlerimizin en ak sayfalarına onların onurlu adlarını yazacağız. Siyasi komiserimiz **EYLEM**, bölge komutanımız **EMEL**, komutanlarımız **ÖZLEM-DİLEK**, savaşçımız **SEVDA** yoldaşlarımızın dağlardaki her gerilla adını özgürlüğün, kurtuluşun, geleceğin yürünecek adımları oldu. Onların mücadelesi ve emek dolu anıları yoksul emekçi kadınlarımızın düşlerinde yaşayıp, büyüyecektir.

Dersim’den bir Partizan

KIZIL KARANFİLLERE

ŞEHİT DİLEK, MUNZUR VE KİNEM'E

Dersim TİKKO'ya bağlı Ovacık birliği o gün ikiye ayrılacaktı. İçinde Ovacık alan komutanının da bulunduğu birinci grup bir görev için başka bir alana geçecekti. İkinci grup ise Ovacık'ta kalıp faaliyetlerine devam edecekti. Ovacık'ta kalacak olan grubun komüncüsü ayrılacak olan gerilla birliğinin beş günlük erzakını ayarlıyordu. Alandan ayrılacak olan komutan, Ovacık'ta kalacak grubun komutanı Dilek'le (**Fatma Acar**) konuşuyordu ve O'na dönüş tarihini, kalacak grubun nasıl hareket edeceğine dair bilgiler veriyordu. Ve Dilek'le alanın özgün koşulları üzerine konuşuyorlardı. Dilek, alt komutanlık üyesiydi. İlk defa tek başına grubun başında olacaktı. Bunun getirdiği heyecanla birlikte tedirgindi aynı zamanda. Komutan, bu tür durumların her komutan adayında sıkıntılar yaratabileceğini, bu yüzden tedirgin olmanın bir anlamı olmadığını anlatıyordu

Dilek'e. Dilek, bir komutan adayı olarak buna alışmalıydı...

Ovacık'ta kalacak gerillalardan biri de Munzur (**Ferdi Karacan**) idi. Munzur askeri olarak duyarlıydı ve O'nun öncülük yaptığı gerilla birliğinde ister istemez bir rahatlık oluyordu. Yani pusuya düşme, arazide olan düşmanı görememe, kilometrelerce uzaklıktaki helikopterin sesini alamama

gibi bir olaya fazla rastlanmazdı. Dolayısıyla Munzur'un Ovacık'ta kalması, Dilek'i de bu ilk komutanlığında rahatlatıyordu. Grupta kalacak diğer bir savaşçıyı aralarındaki tek yeni gerilla olan Kinem'i (**Çiğdem Yılmaz**) de rahatlatıyordu.

Yola çıkacak olan grup sabah kahvaltısından sonra dinlenmeye çekildi. Grubun komüncüsü Kazım, yola çıkacak olan grubun erzakını ve kalacak grubun akşam köyde alması gereken eksik erzak listesini yazmaya koyuldu. Diğer savaşçılar ise günlük işlerini yapmaya koyuldular. Ayrılık gününün sabahı böyle geçmişti Ovacık

birliğinin. Ve zaman dinlenmeye, işlerini yapmaya koyulan gerillaların ardından ayrılık vaktine doğru ilerliyordu. Ve ayrılıklar farklı oluyordu gerillada.

Bir göreve gitmeden önce bir daha dönmeyi ya da gelip de görmeyi düşünürseniz yani esasta bu düşünce varsa bu düşünce sizi çıldırtmaya kadar götürür. Onun için esasta bu düşünce olmaz, olmamalıdır. Fakat bunun tam tersi olan bu olasılığı hiç düşünmemek de olmaz. O zaman da o ayrılığın nedenini değersizleştirir. Bunun için bu olasılığı ne hep düşüneceksiniz, ne de hiç düşünmeyeceksiniz. TİKKO'da da bu böyledir. Ovacık birliğinin üyelerinde de bu düşünce vardı o gün.

Ve zaman hızlanmıştı... Gerilla birliği akşam yemeğini yemiş, saat on yediye ulaşmıştı. Bu demektir ki öncü grubun çıkma vakti gelmişti. Öncü grup belli bir yere

kadar gidecek, gündüz gözü ile son kez yol hattını ve araziye gözetleyecek, ana grup geldikten sonra da yola devam edilecekti. Yolculukları üç gün sürecek. Ana grup da hem uzun zamandır görmedikleri yoldaşlarını görme sevinci, gerillaya katılan yeni savaşçıları görmenin heyecan ve merakı, arkada kalan yoldaşlardan ayrılmış olmanın verdiği burukluk vardı. Öncü grup

çıktıktan iki saat sonra, ana grup yoldaşlarıyla vedalaşıp yola koyuldular. Munzur ve Kinem emin olmak adına komutana notu verip vermediklerini sordular. Notu vermişlerdi, ama yine de sormuşlardı. Yoldaşlarına yolladıkları notta, durumlarının iyi olduğunu ve bir an önce kışın gelip yoldaşlarına duydukları hasretin giderilmesini beklediklerini söylemişlerdi. Ana grubun da yola düşme vakti gelmişti. Ana grup yoldaşlarıyla bir bir vedalaştıktan sonra yola koyuldu. Geride kalan grup ise Munzur'un esprileri eşliğinde noktayı toparlayıp sabaha ulaşmak için uykuya daldılar.

Alanda kalan grubun sabah ilk işi bu süre içindeki hareket tarzını belirlemeye gelmişti. Tabii ondan önce düşmanın alandaki hareketliliğinin bilgisi gelmişti. Bu durumla birlikte hareket tarzında düzenlemeler yapılacaktı. Aslında değerlendirmenin başında da sonunda da grup üyeleri aynı fikirdeydi. Düşmanın alandaki hareketliliğinden kaynaklı daha tedbirli davranılacak, Ovacık'ta farklı bir alana geçilecek ve köylerde birkaç gün önce yapılan araç yakma eyleminin A/P'si yapılacaktı.

Araç yakma eylemi başarılı geçmişti. Eylemi Munzur ve Dilek gerçekleştirmişlerdi. **Kinem** eyleme dahil olmadığı için birkaç gün boyunca yoldaşlarıyla konuşmamıştı. Fakat bu küskünlük eyleme çıkıldığı anda kalkmıştı zaten. Aslında eyleme dahildi. O, eylemin savunmasında kalmıştı. Fakat daha önde olmayı istiyordu, kırgınlığı bunun içindi...

Ovacık grubu önündeki kısa süreli faaliyete bunlar doğrultusunda yön verecekti. Kinem yine köylerde konuşkan ve halka bağlılığını, mücadeleyi ne için yürüttüğünü, aracın neden yakıldığını kurduğu cümlelerle anlatıyordu. Munzur ise tüm bunları susarak, gözleriyle anlatıyordu. Ve birlik faaliyetini bu yönde sürdürdü.

Takvim yaprakları **29 Haziran**'ı gösteriyordu. O gün, birlik iki köye girmeyi planlamıştı. Munzur, Kinem ve Dilek bir köye, Kazım ve Mehmet ise bir başka köye gireceklerdi. Munzur, Kinem ve Dilek'in gidecekleri köy oldukça uzaktı. Üçü yola koyuldu. Köyün ışıkları artık görüldüğünde yorgunlukları silinerek yerini köylülerle buluşmanın heyecanına bıraktı. Köye girdiler ve ilk evin kapsısını çaldılar. İçerde birilerinin olduğunu duyunca artık yorgunluklarından eser kalmamıştı çünkü en sevdikleri işi yapacaklardı, köylülerle bağ kurmak, onlarla sohbet etmek, onlara bir şeyler anlatmak ve onları dinlemek... Köyün bütün evlerini ziyaret etmişlerdi. Artık köyden ayrılma vakti gelmişti.

Henüz evleri dolaştıklarında yağmur yağmıştı. Ardından yağmur yerini toprak ve çamur kokusuna bırakmıştı. **Toprak kokusunu almak için derinden nefes alan gerillalar başlarını gökyüzüne çevirdiklerinde doğanın şairi doğruladığını düşündüler; bütün yıldızlar Dersim'in üzerine düşmüştü...** Bu düşüncenin ardından Munzur da, Kinem de bir yıldızın kaydığını gördüler ve aynı anda "bir yıldız kayd" dediler. Ve üçünün de aynı anda bir gülümseme oturmuştu yüzlerine. Ve üç gerilla yıldızları aydınlattıkları gecede yola düşüler. Önlerinde birkaç saatlik yol vardı.

Belli bir süre yürüdükten sonra Hülukuşağı köyünün yıkık evlerini gördüler. Eskiden o köyde yaşayanları,

şimdi nerede olduklarını, köylerini nasıl terk ettiklerini düşündüler. Yolun bir kısmında düşmana olan kinleri bir kez daha arttı. Gruptakiler bunları düşünürken, gecenin karanlığını yırtan kurşun sesleri patladı.

Yıldızlar söndü, etraf karanlığa kesti. İlk Munzur göğüsledi kurşunları, ardından Kinem O'na eşlik etti. Dilek, yapılması gerekeni yapabilmişti, kenara atmıştı kendini, doğrultmuştu silahını düşmana ve basmıştı tetiğe. Dilek'in silahı düşmanın üzerine kurşun kusarken, anaların yüreğine bir sancı geldi oturdu. Tüm TİKKO gerillalarının aklından bir anı gelip geçti, doğa sustu, toprak kokusuna kan kokusu karıştı, birkaç saniyelik zaman diliminde...

Dilek, yoldaşlarının şehit düştüklerini netleştirdikten sonra hesaplarını soracağına ant içti, Munzur ve Kinem'in huzurunda...

Ve kurşun sesleri arasında sıyrılıp çıktı pusudan, gecenin karanlığında... Bırakmıştı yoldaşlarını, tekrar onlara dönmek üzere. **Ve gökte kayan iki yıldızın ışık tuttuğu Dilek yoldaş, onlardan birkaç ay sonra sözünde durdu ve uzattı ellerini Munzur ve Kinem'e, yüreklerde bir daha**

ebediyen ayrılmamak için...

(Dersim'den bir yoldaş)

GENÇLİĞİN AYFER'İ, DAĞLARIN DİLEK'İ

FATMA YOLDAŞIN AZİZ ANISINA...

Nisan ayının sonlarına doğru, bir yoldaşın evine konuk olmuştum. Akşam saatleriydi. Yoldaşın telefonu çaldığında, o sırada mutfakta bulaşıkları yıkamaya dalmıştım. Birden telefona kulak kabarttım ve birden telefonda yoldaşın Derya Aras ismini söylemesiyle şok oldum. Anladım yoldaşların şehit olduğunu. Aceleyle internetteki haber sitelerini karıştırmaya başladık ve haberi bulduğumuzdaki şok anımı unutamıyorum. 5 yoldaşın şehit olduğu haberini görünce o an ne yapacağımı şaşırmıştım. Her yoldaşın şahadeti bizim açımızdan acıdır ama özellikle sonsuzluğa uğurlananlar tanıdık ise içimize düşen acı daha farklı oluyor. Ben de şehit yoldaşlardan üçünü tanıyordum ama her birinin verdiği acı tarif edilemezse de, şehit yoldaşlarla en fazla paylaşımı olduğun kişinin acısı başka oluyor. Bunu kelimelerle tarif etmek ne yazık ki mümkün değil. Bu tarz acıların tarifini yapabilecek bir aşamaya insanoğlu henüz ulaşamadı.

Uzun zamandır Fatma yoldaşın anısına bir şeyler yazmak istiyordum ama elim kalem kağıda gitmiyordu. Mizaç olarak bu tarz yazıları yazmakta zorlansam da esas olan, şehit yoldaşları hakkıyla yazmamak olacaktır. Yoldaşlar üzerine olan her yazı, ister istemez şehit yoldaşların değerinin parlatılmasına hizmet edecektir. Bunun aynı zamanda iyi bir şey olduğunu düşünüyorum ama yaşam tarzıyla, tercihleriyle büyük bir davanın neferi olanın sadeliğini yansıtamamaktan da kaygı duyuyorum. Biliyorum şehit yoldaşların özel olarak "parlatılmaya" ihtiyaçları yok. Onlar yaşam tercihleriyle, mücadeledeki ısrarlarıyla hepimize örnek oldular ve olmaya devam ediyorlar. Kağıda kaleme elim gitmekte zorlanırken, Yurdal yoldaşın şehit olduğu haberi geldi. Artık daha fazla "oyalanmanın", ölümleriyle bize ışık olan yoldaşların anlatılması işini "ağırdan alma" lüksümün olmadığını düşünüyorum. Biliyorum sana dair ne yazsam eksik kalacak, ne söylesem yetersiz olacaktır. Seni hak ettiğin biçimde anlatamama kaygısıyla yazıma başlıyorum.

KIZIL KARANFİLLERE

Yanlış hatırlamıyorsam 2002'nin Haziran ayıydı. Yaz aylarının bunaltıcı sıcaklarında, randevuya gidiyordum. Her randevuya gidişte tedirgin, her randevudan dönüşte de mutlu oluyorsun. Nihayetinde partinin görevlerini yerine getiriyorsun. O gün de sorumlu yoldaşla yapılacak işleri konuşuyorduk. Ayrılırken sorumlu yoldaş, Ankara'da yeni örgütlenen, yaz tatilini ailesinin yanında geçirmek için gelen bir yoldaşla ilgilenmemizi söylemişti. Fatma yoldaşın belirli günlerde olacağı yerleri söyleyerek ayrıldı. Alana döndüğümüzde yapılacak işleri diğer yoldaşlara iletmek için görüşüyorduk. Tam senin konun açıldığında alandaki yoldaşlardan bir tanesinin seninle tanışmış olduğunu öğrenmiştik. Bizim sana ulaşmamızı beklemeden, kendin bize ulaşmıştın.

İnsanların hayatındaki ilk izlenimler her zaman önemlidir. İlk defa birisiyle tanıştığında, bir ailenin yanına ilk kez gittiğinde verdiğin ve aldığın izlenim insanların belleğinde önemli bir yer tutar. İlk gördüğüm andan itibaren sana kanımın kaynadığını hatırlıyorum. İnsana güven veren, yoldaşlarına değer veren özelliğin ilk anda hissettiklerimdi. Hayatımın hiçbir döneminde seninle tanışmaktan pişmanlık duymadım, aksine seninle tanışmış olmanın mutluluğunu her zaman yaşadım.

O dönem, lisedeyken birlikte örgütlenen yoldaşlar, yarı-yıl tatilinde ya da yaz tatilinde memleketlerine döndüğünde mutlaka birkaç günü birlikte geçiriyorduk. Sen lisede okuyorken örgütlenmemene rağmen, hepimiz seni

öyle kabul etmiştik ki, gören de bizi uzun zamandır birlikte faaliyet yürütmüş sanırdı. Hâlbuki pratik anlamda hiç ortak faaliyetimiz olmamıştı ama sen her geldiğinde mutlaka bütün yoldaşlar toplanır, bir eve gider sabahlara kadar sohbet ederdik. Her konudan sohbet ettiğimizi hatırlıyorum ama en çok da devrimcilik üzerine. Devrimcilikten ne anladığımız, nasıl daha iyi bir devrimci oluruz üzerine, somut yaşantımızdan çıkan örneklerle tartışırdık. Bir araya geldiğimizde sadece politik sohbet etmiyorduk, yaşamın bütün güzelliklerini paylaşıyorduk. Hayatımda belki de hiçbir dönem, o zamanki kadar keyif aldığım bir dönem olmamıştı.

Senin okuduğun lisede bizim faaliyetimiz vardı. Ancak seninle tanışmamıştık. Sonradan konuşmalarımızda, oradaki bizim arkadaşları tanıdığını, hatta sıra arkadaşının bizimle taraftar düzeyinde ilişkisi olduğunu öğrenmiştik. Ancak taraftar ilişkimiz pek propaganda yapmadığından olsa gerek, seninle örgütsel olarak tanışmamız Ankara'ya kalmıştı.

Aradan zaman geçti. Her tatil dönemi mutlaka görüşüyorduk. Alan olarak sıkıntılı dönemlerden geçiyorduk. Acemiliğimizden, deneyimsizliğimizden kaynaklı, güvenlik konusunda doğru bir bakış açımız olmadığından kaynaklı, abartılı yaklaşımlarımız yüzünden, düşmanın yoğunlaşması karşısında önemli ilişkilerimizle bağımız kopmuştu. Legal olanaklardan yararlanmak konusunda ciddi bir kafa karışıklığımız olduğundan alandaki örgütlü ilişkilerimizi düşman yoğunluğu olduğu dönemde kaybetmiştik. Aradan birkaç yıl sonra bile ilişkiler çıkıyordu ama neredeyse başa döndüğümüzü hatırlıyorum. O dönem, bizim de yeni olmamızdan kaynaklı bir moral bozukluğu, durumu nasıl düzelteceğimizi bilememenin getirmiş olduğu sıkıntılarla uğraşıyorduk.

O dönem Komsomol önderliği seni alanımızda görevlendirmiş, aynı komiteye atamıştı. Hacettepe Üniversitesi'nde iyi bir bölümü okuyorken, örgütsel görevlendirmeden kaynaklı okulu bırakmak zorunda kalmıştın. Ancak örgüt görevi, hepimiz açısından en önde gelen şeydi. Hemen herkesin ilk başta yaşayacağı zorlukları yaşamıştın. Çünkü görevlendirildiğin yer ailenin de bulunduğu yerdin. Bugün bile çok net hatırlıyorum, Çukurova dışındaki tüm yerlere gözü kapalı gideceğini söylüyordun. Çukurova'ya atandıktan sonra da görevi ikiletmemiştin ama bu durumu ailene nasıl anlatacağını düşünüyordun. Ailen genel anlamda devrimcilere uzak değildi. Yurtsever bir aileydi. Ancak senin farklı bir örgüte gönül vermektен kaynaklı, kendini nasıl kabul ettireceğin yönlü kaygıların vardı. Bu kaygılarında sonradan

yanıldığını kabul etmiştin. Ailene, özellikle kardeşlerine çok değer veriyordun. Onlar da seni sahiplenmişlerdi. Bu konuda kendine güven konusundaki eksiklerin böylesi bir kaygı yaratmıştı ama hemen bu soruna özeleştirel bir yaklaşımın olduğunu hatırlıyorum. Bu konuda Komsomol önderliğinin de açık bir yaklaşımı vardı; senin yükünü mümkün olduğunca paylaşacaktık. Bugünden bakınca bunu ne kadar yerine getirebildik bilemiyorum ama sen o yükün altında hiçbir zaman kalmadın.

2004 yılı gerek örgütümüz gerekse de Türkiye devrimci gençlik örgütleri açısından hareketli geçiyordu. 13 Mart Kızılay eyleminden sonra, NATO toplantısının protestoları vardı. NATO protestosunun yapıldığı dönemde Mersin'de bugün çok rahat bir şekilde basın açıklaması yapılan taş bina önünde basın açıklamalarına devlet azgınca saldırıyordu. O dönem kararlıydık o alanı geri kazanmaya. Ortaklaşabildiğimiz gençlik örgütleriyle birlikte hemen her gün eylem koyuyorduk ve hemen her gün de gözaltılar oluyordu. Sen de her gün gözaltına alınan yoldaşlardan birisidindin. Artık öyle bir hal almıştı ki, geceyi polis karakolunda geçirip, bırakılır bırakılmaz basın açıklamasına gidiyorduk. Bize geri adım attıramayan devlet, en sonunda alanı bize bırakmak zorunda kalmıştı. NATO toplantısının yapılacağı gün gelmişti. Önce Ankara'daki protestolara katılmıştık. Ondan sonra İstanbul'a geçtik. İlk gün Kadıköy'deki mitinge katıldık. Miting sonrası Okmeydanı Sibel Yalçın Parkı'na geçip, geceyi orda geçirmiştik. O dönem bütün devrimci yapıların ortak kararıydı, NATO hak ettiği biçimde karşılanacaktı. İlk günü çatışmalarla geçirdik. İlk günün akşamı birkaç günlük yorgunluktan kaynaklı, kaldığımız parti taraftarı olan ailelerde sızdığımızı hatırlıyorum. İkinci gün Galatasaray Lisesi önünde, bir gün önceki polis şiddetini teşhir etmek için basın açıklaması örgütlenmişti. Hepimiz oraya katıldık. Basın açıklaması biterken, polislin saldırması sonucu bütün Komsomolcular, toplu bir şekilde Taksim'den Okmeydanı'na çekilmiştik. Herkeste devlete karşı büyük bir öfke oluşmuştu. Okmeydanı'nda korsan gösteri yapmaya karar verilmişti. Ancak hemen hiçbir hazırlığımız yoktu. Pankartımız dahi yoktu. Seni Okmeydanı halkının pence-rede uzattığı çarşafı alırken hatırlıyorum. Eline geçirdiğin spreyci boya ile oracıkta pankartı yapmıştın. Yanlış hatırlamıyorsam, pankartın bir ucundan da sen tutmuşsun. Ataklılığını, düşmana karşı net duruşunu orada bir kere daha görmüştüm. Zaten bir yoldaş senin için, ideolojik bağlılığının çok kuvvetli olduğunu söylüyordu.

NATO protestolarından hemen sonra, Komsomol 2. Kongresi'ne gidecek delegelerin seçimi ve kongrenin iç-

eriğine dair tartışmaların olduğu bir dönemden geçiyorduk. Kongre için delege seçilmemiştin ama Komsomol önderliği senin de Kongreye izleyici olarak katılmaya karar vermişti. Kongredeki tartışmalar hepimizi çok etkilemişti. Bir nevi kuruluş kongresiydi. İçerik ve kapsam anlamında öyleydi. İstisnasız tüm tartışmaları can kulağıyla dinliyordun. Mümkün olduğunca da tartışmalarda kendi fikrini belirtiyordun.

Kongre sonrası süreçte oldukça hareketli bir döneme girmiştik. İddialı hedeflerle yola koyulmuştuk. Önce Kongre'nin de selamlanacağı Ankara'daki 6 Kasım YÖK protesto eylemi vardı. Bir önceki çatışmalardan önemli deneyimler çıkarılmıştı. 6 Kasım eylemine Komsomol damgasını vurmuştu.

2. Kongre sonrasında gerek legal gerekse illegal askeri eylemlilikler konulmuştu önümüze. Sen hepsinde, bilhassa askeri eylemliliklerinde oldukça soğuk kanlıydın. Kırsalda alt düzeyde komutan olduğumu duyduğumda hiç şaşırmadığımı hatırlıyorum. Hiç hesapsız kitapsızdın örgütün verdiği görevler karşısında. Kendine güvenin, çevreni çok fazla etkiliyordu. Bugün hala Çukurova'da seni tanıyanlar, hep saygıyla bahsederler senden. Daha bir kişiden bile senin hakkında kötü bir şey duymadım. Ancak sendeki en belirgin özelliğin örgütüne ve yoldaşlarına bağlılığındı.

Ondan sonraki yıl, benim de görev alanımın değiştirilmesinden kaynaklı pek görüşememiştik. Ancak bir gün hiç unutmuyorum. Yine randevuya gidiyorum. Bir iki gündür yollardaydım. Şehir şehir geziyordum. Bir yerden trene binmişim ve seninle aynı trende karşılaşmışım. O günü seninle son görüşmelerimizden birisi olduğu için mi bilemiyorum ama hiç unutamıyorum.

Hepimizin hayalimdi gerilla olmak. Kırsalda silah elde mücadele yürütmek. 2006 yılı için Komsomol'un gerillaya savaşçı aktarılması yönlü kampanyası vardı. Sen hiç tereddütsüz kendini sunmuşsun. En önde yerini ayırtanlardandın. O dönem seni kıskanmışım. Senin yerinde olmak için neler vermezdim ama Komsomol önderliği gidecekleri netleştirmişti. Sen gidenler arasındaydın ve ben kalanlar arasındaydım. Bunu öğrendiğinde Şubat ayıydı ve sen daha haberi aldığın o günden itibaren artık zihinsel olarak gerillaydın. Orasıyla ilgili hazırlanan broşürleri okuyordun, kendini tamamen oraya hazırlıyordun. Seni son gördüğüm zaman, örgütümüz önemli bir düşman operasyonuna maruz kalmıştı. Tutuklanan yoldaşlarımız vardı. Hepimiz ne olacağını bilemiyorduk. Ve örgütümü-

zün önemli bileşeni ilk etapta gizleniyordu. Seninle aynı evde gizlenmek zorunda kalmıştık birkaç gün. Ve seni son görüşümde o zamanlardı. Hepimizin kafası karıştı. Örgütümüzün önemli kadrolarını düşman yakalamıştı, kalanları açısından da kırsala gönderilme kararı vardı. Ne olacağını bilemiyorduk ama sen gerillaya aktarımının ertelenebileceği ihtimalini bile aklına getirmek istemiyordun. Orasıyla yatıp orasıyla kalkıyordun. Ancak son noktada örgütün vereceği tüm görevlere açıklığını söylüyordun. Neyse ki senin açıdan korkulan olmadı ve kararlar geri alınmadı.

Seni o günden sonra bir daha göremedim. Ama her gidenle haber yolluyordum. Eminim haberlerimi ve selamlarımı alıyordun ama özellikle yanınıza gelmeden şehit düşmeyin diye haber yolluyordum. Gerçekten benim için hayatımın en ağır sorumluluğu, aynı sofraya oturduğum, aynı ekmeği bölüştüğüm, aynı mücadeleyi verdiğim yoldaşlarımın ölüm haberlerini almaktı. Hayatımda hiçbir şey, seninle aynı cephede birlikte savaş(a)mamak kadar zoruma gitmedi. Olmadı yoldaşım, biz daha birlikte gerillada savaşacaktık. Her ölüm erken ölümdür buna şüphe yok ama daha yapacaklarımız vardı. Fatma yoldaş, sen sonsuzluğa uğurlandın ama bunu söylerken utanıyorum ama ayıpmış gibicesine yaşıyoruz. Aynı ideallerimiz için mücadele ediyoruz. Ancak sen bizi borçlandırdın yoldaş. Artık aldığımız her nefes haram, yediğimiz her lokma günahdır bizlere, ta ki ortak ideallerimiz gerçekleşene kadar. Burada birkez daha söz veriyoru(z)m. Bıraktığın mevziler asla boş kalmayacak. Toprağın altında rahat uyu yoldaşım. Ne mutlu ki bizlere senin gibi bir yoldaşımız var. Yürüdüğün(üz) yol yolumuzdur, yolumuzu ölümlerinize aydınlattınız. Sizlerin bu zorlu yoldaki ayak izlerinizi hiçbir kuvvet silemeyecektir. Yürüdüğünüz ışıklı yolda, adalarınızı kavgamızda yaşatacağız.

Bir yoldaşın

KIZIL KARANFİLLERE

YURDAL YOLDAŞIN ANISINA

SAVAŞMAK DA GÜLMEK GİBİ ÇOK YAKIŞIYOR...

29 Haziran gecesi yine kurşun sesleri yırtıyor geceyi. Çiğdem ve Ferdi'nin şahadetiyle kini bilenen kocaman gülüslü adam çiğdem'in ve Ferdi'nin şahadetinden tam 1 yıl sonra aynı gün Muharrem basıyor tetiğe. 29 Haziran gecesi Karadeniz'den Munzurlara dağlar haykırıyor, dizlerini döve döve yasa duruyorlar.

Hava kararmıştı artık. Dağ eteklerine karanlık inmiş, gökyüzünde yıldızlar görünmüştü. Yapay ışıklardan dolayı bir türlü göremediğim yıldızları ilk defa bu kadar parlak görüyordum. Sanki uzansam dokunacaktım.

Hava karardıkça, yıldızlar yakınlaştıkça ortalık daha da sessizleşti. Cırcır böcekleri ve arada bir havlayan kö-

pekler olmasa ortalıkta çıt çıkmayacaktı. Havada hafif bir serinlik vardı. Arada bir çıkan esinti, ağaç yapraklarına dans ettiriyor, sonra yine duruyordu. Her esintide sanki birbirinden farklı ve birbirinden güzel kokan yüzlerce dağ çiçeğinin kokusu geliyordu.

Bir süre sonra cırcır böceklerinin sesini duymaz, esintiyle gelen kokuları hissetmez oldum. Yıldızları bile unutmuştum. Doğanın bu karşı konulamaz güzelliğini bir kenara koyup tek bir şeye, bekleyişime, bekleyişimin sebebine odaklanmıştım. Öylece tek bir yere bakakalmış, oturuyordum. **Zaman geçtikçe, gerçekliği idrak ettikçe ellerim heyecandan titremeye başlamıştı.** Öylece durmuş ağaçların arasından kendini gösterecek bir görüntüyü, hareketi ya da sesi bekliyordum. Elimden gelse gözlerimi hiç kırpmayacaktım. Gözlerim yorulana kadar bekliyor, sonra gözlerimi kırıp hızlıca tekrar açıyordum. Köpeklerin havlamaları devam ediyordu ve benim dikkat kesildiğim tek ses buydu. Köpekler her havladığında yüreğimin çarpıntısı artıyordu.

Saatler geçtikçe korkmaya başladım. Saatler geçtikçe korkum haklı çıktı. Saatler geçtikçe sanki biri gelip bütün sevincimi benden çekip alıyordu. Kaç saat geçti bilmiyorum ama beklediklerim gelmedi, öylece baktığım yerde görüntü değişmedi, yeni bir ses gelmedi.

(...)

Ağaçların arasına doğru yürüdüm. İlerledikçe bir sonraki adımında bayılacağım galiba diyordum kendi kendime. Biraz ilerledikten sonra yere oturdum. Yine doğanın ahenkli hareketliliğini hissederek ve yine aynı heyecanla, yine aynı sevinçle ben yine beklemeye koyulmuştum. **Bu kez bekleyişim uzun sürmedi. Yavaş yavaş yakınlaştığını hissettiğim adımların çıkardığı gürültü kulağıma gelir gelmez tarifsiz bir heyecan ve sevinçle dolmuşum.** Sesler yaklaştıkça sanki altımdan dünya kayıyordu, ben uçuyor uçuyor, uçuyordum. Sonunda görmüştüm, hasretlik bitmişti, yoldaşların kucaklaşma zamanıydı.

(...)

Heyecanımı bir türlü atamıyordum. Çok şeyler söylemek, duygularımı düşüncelerimi dışa dökmek, yoldaşlarımı soru yağmuruna tutmak istiyordum. Ama bir türlü cümleler ağızımdan çıkmıyordu. Sanki ben konuşmayı hiç öğrenememiştim. **Sonra ağaçların içerisinden birisi çıktı. Uzun boylu, iri yarıydı. Çok mu kocamandı bana mı öyle gelmişti bilmiyorum.** Hareketlerinde, duruşunda, silahını kavrayışında elbette bir savaşçı ciddiyeti vardı. Ama, ilk bakışta fark etmişim; bu kocaman adam gözlerinin ta içinde bir çocuk muzipliği taşıyordu. Gülümseyişle de birleştirence 7- 8 yaşlarında bir çocuk bana bakıyormuş gibi hissettim.

Önce sıkı sıkı sarılmıştık. Annemin çocuklarına her sarıldığında yaptığı gibi sarılırken içime derin bir nefes çektim. “Hiç tanışmadık daha önce ama seni çok özlemişim.” dedim içimden. Sonra karşıma oturdu. **Yine gülümsedi, ama ne gülümseme, kocaman bir gülümseme...** Muzip bir çocuğu andıran bakışları ve kocaman gülümsemesiyle konuşmaya başladı. Hemen ardından heyecanımın gerginlik veren tarafı yok olmaya başladı. Sonra konuşmaya başladık. Heyecanımın bir kısmı geçmişti ama yine de genelde o konuştu ben dinledim. Oradaki yaşamı daha şimdiden öğretme kaygısı güdüyor ve bu kaygıyla anlatıyordu. Anlatımlarının arasına bol bol espri sıkıştırıp beni sık sık güldürüyordu. Benimle birlikte o da gülüyordu.

Pür dikkat dinliyor ama aynı anda da kafamdan hızlıca belli başlı düşünceleri geçiriyordum. Yoldaşın kaç yaşında olduğunu tahmin etmeye çalıştım bir an. Bedeninin 30’lu yaşlarda, gülüşünün 15- 16 yaşlarında, bakışlarının da 7 bilemedin 8 yaşında olduğu sonucuna vardım. Mücadelede de uzun yıllardır olduğu belli oluyordu. Nerde doğup, büyüdü, hangi memleketler aşip buralara geldi diye düşündüm. Şivesinden sanki değişik memleketlerin hafif hafi izi vardı. Ama buralarda doğup büyümediği belliydi.

Aklımdan hızlıca bu düşünceleri geçirdikten sonra tekrar dikkat kesildim. Konuyu kimin açtığını hatırlamıyorum ama konu arazi koşullarından açıldı. Bu diyarları yeni gören, bilmediğim bir alanı anlamaya çalışan biri olarak arazinin her yerinde ormanların olmaması sıkıntı olur mu acaba diye düşünmüştüm. Yoldaş hemen cevap verdi; **“Gerillacılıkta esas olan sık ormanların olması değil, gerillayı kollayacak, gerillaya sahip çıkacak kitlenin olmasıdır.”** Bu cevap beni çok etkilemişti. Yoldaşım ardından yine meseleyi yarı espriyle bağladı; **“Kitle de var orman da var. Anlayacağın Dersim’de gerillacılık çok kolaydır. Herkese tavsiye ederiz.”**

Zaman hızla gelip geçmiş, sohbetimizin şimdilik sonlanma zamanı gelmişti. Yine görüşecektik nasıl olsa ama ben yine de yoldaşım hiç gitmesin istiyordum. Kocaman gülümlü, çocuk bakışlı adam da belli ki hiç gitmek istemiyordu. Son anda da olsa anlatmaya, espriler yapmaya, yüreğimi ısıtmaya devam ediyordu. Her şeye rağmen zaman akıp gitmişti.

Vedalaşırken de yine sıkıca sarıldık. Yoldaşça baktık birbirimize ve arkasını dönüp gitti.

(...)

Arkasını dönüp giderken düşündüm; bütün yoldaşlarıma yakışıyor savaşmak dedikleri, silah dedikleri ama bu yoldaşıma bir başka yakışmış.

Şimdi o kocaman gülümlü, çocuk bakışlı adam dağların ülkesinden, güneş ülkesine göçtü. Yaptıklarını, yapamadıklarını bizlere miras bırakıp, yanında 18 yaşında bir Kürt genciyle uzaklara uçup, güneşe karıştı. Dedim ya gülmek ne kadar yakışıyorsa namluyu kavramak da o kadar yakışıyordu diye...

Şimdi gözlerimi kapatıyorum ve hayal ediyorum. Karadeniz’e son bir kez baktıktan sonra, yanında Nurşenle birlikte Munzurlara doğru yürüyen yoldaşımı görüyorum. Dağların oğlu nehirlerden kana kana su içiyor, bir dağdan başka bir dağa geçiyor, bazen yoruluyor ama hiç durmuyor. Yüreğindeki sevdasını, bilincindeki inancını taşıyor Munzurlara. Muharrem oluyor sonra.

29 Haziran gecesi yine kurşun sesleri yırtıyor geceyi. Çiğdem ve Ferdi’nin şahadetiyle kini bilenen kocaman gülümlü adam çiğdem ve Ferdi’nin şahadetinden tam 1 yıl sonra aynı gün Muharrem basıyor tetiğe. 29 Haziran gecesi Karadeniz’den Munzurlara dağlar haykırıyor, dizlerini döve döve yasa duruyorlar.

Basıyor tetiğe, basıyor tetiğe ama ne çare... Düşüyor toprağa kocaman gülümlü, çocuk bakışlı adam.

KIZIL KARANFİLLERE**KOCA DAĞI AYAĞA
KALDIRMAYA ÇALIŞAN
5 KADIN SAVAŞÇIYA...**

11 nehrin,7 düvelde bin masala tanrı veren tek diyarıdır. Yanına alarak kadim toprağı, dik omuzlarıyla gürlediği, aşiretler doğuran, ağaç yaratan ve köklerine taşlar gömen mistik coğrafyadır. Xızır'ın tek fiske siyle göğü oynattığı, 3 kanyonun doğaya kutsal yaşamı sunduğu ve 12 dağın hâkimiyetiyle diller ürettiği meydandır. Binlerce yılın verdiği kudret yansımış doruklara ve ovalardaki destanlardır gözü. Şahmaranı izler ve dört bucağa anlatır. Dilden dile büyür **Şahmaran ve o günden sonra artık hiçbir yılan güneşte dahi öldürülse ilk yıldızı görmeden ölmeyecektir.**

Nice hilekârlıkları depremlerle ezen Munzur dağı zirveden hâkimdir tüm varlıklara. Kurduğu yaşam alanı beraktır o vakit. Tüm taşlar gökyüzüyle ve tüm kartallar ulu ağaçlarla çoktan kurmuşlar kopmaz bağı. Ne bir suyun önünü kesecek cesaret, ne bir ormanı yakacak felaket kalmıştır.

Toprağın değdiği her yerden, göğün dokunduğu her daldan, tabiatın her hücrelerinden aldığı bir parçayla Kızılbaşlığı yaratan ve uyum içinde yaşatan bu bütünlük, baş eğmez, zulme izin vermez renkler âlemidir. Her rengin kokusu yaşam sürdürücü her kokusu semah döndürücüdür. Semaha duranlar döndükçe dağ döner, nehir döner, ova döner. Dağ keçisi izler, orman izler. Ay yüzünü semaha döner, keklük kaldırır başını ve gözünü diker. Canlı cansız tüm varlıklar seyre dalmıştır. Ve semah biter.3 geyik ertesini günü asil duruşuyla sessizce bekler.

Her ay doğumu, her gün batımı yaşam, anlamı yenileyerek güçlenerek sürer gider. Varoluşun coşkusu ve yok oluşun hüznü yaprağın dokunuşuyla dört bucağa salıverilir. Toprak içine alır ve tereddüte yer vermez. Umudun ateşi Xızır'ın korumasında ve yolları yüzlerce hikâyeye korunmaktadır. Asi bir turnadır duruşu, heybetli bir çınardır.

Ve bir gün zulüm duymuştur tüm masalları. Zirverlerde yanan umudun ateşinin sıcaklığını hissetmiştir sağ dirseğinde. O irkintiyle kalkınca ayağa kan damlar ellerinden. Bütün karanlığı toplayarak, tüm nefessiz ba-

Ağla Munzur

*Nereden bileyim Munzur
Bizlere böyle yanık böyle sevdalı oluşunu
Yoldaşlarımın özlemi ve kavgayı
Sende miras tuttuğunu
Ağlar mısın Munzur utangaç sevdama
O edalı yarin bakışıyla bir tutup
Hapsettiğimiz onulmaz tutkuma
İşlediği al mendil çoktandır yarım
Kaldı
Turnalar özgürce uçabilmek için
Bilsen
Ne ateşler yakardı
Ağla Munzur yitirdiklerine
Sekmez oldu hırçın kayalarında ala geyikler
Kınalı keklükler, karacalar
Tutuşur anaların göğüs kafesi
Yanar ha yanar
Ağla yoldaşlarıma Munzur
Yakında düşlerimin kollarında
Sevdamla ve kavgamla Derya
Uçsuz bucaksız ovalarda Sefagül
Nurşen, Fatma ve Gülizar olup
Serpıştireceğiz inancın tohumlarını
Özgür gelecekte dağlarımıza
(Edirne F Tipi'nden bir yoldaş)*

kışları alarak yanına yaşamı yok etmeye gider.12 dağın kudretinin korkusuyla tüm ölümü katmış önüne. Böyle vahşet görmedi doğa ana, böyle zulüm hissetmedi tabiat. Pepo kuşu dağlardan ağıt yakar. 80.000 insan, 3 ova, 12 dağ, 11 nehir, 1000 masal ve tüm toprak can veriyor. Munzur kan kesilmiş 12 dağ ulu ağaçların çığıllıklarıyla duman içinde. Gök yarılmış feryatlardan, toprak susmuş.12 dağ korumaya aldığı canları saklarken göğsünden vurulmuş, dizleri parçalanmış. Kendi yarısı umurunda değil; kapanmış üstlerine, zulme karşı koruyor hala. **Ve yeminler ediyor; kim ki zulme başkaldırır gelir, işte**

yeridir burası, mesken eylesin beni. Çünkü semah kanla kesilmiş, Munzur kanla kesilmiş.

Binlerce yılın önünde hürmetle eğildiği kudretli dağlar şimdi binlerce topla vurulmakta; umut sönsün diye binlerce postalla ezilmekte toprak. Ne bir yamaç kaldı kovan değmeyen ne bir kök kaldı barut yemeyen. Karanlık çöktü 3 kanyona. Kan aktı 11 nehre ve ağu sardı 12 dağı. Yıllarca sürdü bu kuşatma. Ama ne bir kayalık vazgeçti bu direngenlikten ne de bir keklik. Çünkü umut ateşi yüzlerce hikâyeye hala korunmakta. 12 dağ hala sözünün eriydi, hala çağırıyordu baş eğmeyenleri. Ve saklıyordu vermiyordu. Yaşamı var eden doğa biliyordu ki zafer ancak bağrından koparak gelecekti. Alev alev taşıyordu 12 dağ bağrında umudun ateşini.

Gün geldi ki bir ateş daha yakıldı. Göğü delen tüm başların aniden çevrildiği kızılın en kızılı bir ateş. 3 kanyonu saran karanlığa öyle bir daldı ki suskunluk sardı her yanı. Derin bir sessizlikten sonra bir kurşun yarıdı tüm ovayı. Geçtiği her yerde isyanı serpiyor toprağa, doğumu müjdeliyor. Dimdik duruyor zulmün karşısında ve arkasında göğü delen bir ateş. Öyle bir ateş ki köklerini topraktan, kudretini dağlardan almış da çıkmış. 11 nehrin suyundan aldığı çelikle 12 dağın tepesinde zulme meydan okuyor bu ateş. 12 dağ şaşkın nerden yanıyor bu ateş? Ve bir dağ söylüyor nereden yandığını: **VARTİNİK.**

Vartınik'te yakılan ateş öyle görkemli ki farkına varmamak mümkün değil. Ve tüm diyarlardan rahatlıkla görülebilir. Sadece zulme karşı başını kaldırmak yetiyor görmeye. Bir kadın sırtında sıcaklığı hissederek dönüyor yüzünü Alplerden. Onunla birlikte yüzlerce beden yürüyor 12 dağın koynuna. Ard arda düşseler de tohumları ekiyorlar yeryüzüne.

12 dağ hepsini alıyor kendine ve zulüm çıldırmıştır.

Dizleri parçalanan dağın farkına varan karanlık toplarıyla vuruyor düşürmek için dağı. Dağ diremiyor vermiyor Vartınik ardıllarını. Gücüne güç katan Munzur'un önüne nefesini kesmek için set çekiyor bu sefer. Yaşamın aktığı Munzur susturuluyor...

Dağın 4 kayalığı düştü önce. Ve Munzur'un önu kesilmiş, gücü yetmiyor yetişmeye. Göğsü düşmek üzere ve 5 direk güç oluyor içerden, 5 koca yürek omuz veriyor dağa. Daha önce de şahit olunmuştu buna fakat bu sefer başkaydı. **Koca dağı ayağa kaldırmaya çalışan bu kez 5 kadındı.** Vartınik ateşini gören ve bu ateşi büyütmek için yola düşen 5 kadın. Nasıl da yürüyor zulmün üstüne, nasıl da yarıyorlar karanlığı. 5 kadın tarihe bakıyor. Nice koç yiğitleri bağrında saklayan dağların şimdi onlara ihtiyacı vardı. Daha da yükleniyorlar. Saçları umurunda değil; darmadağın, atmışlar arkaya, sanki 5 at yelesi. Savrulurak rüzgârda inatla koşuyorlar. Yeri göğü sarsan sesleri tüm bakışları üzerlerine çekiyor. Bu fırtınaya herkes katılmak istiyor. Ama Munzur'un önu kesik, yetişemiyor. 3 geyik karakolları aşamıyor ve 7 kartal geçemiyor göğü mermilerden. 5 kadın yılmıyor, tüm nefesini veriyor dağa. Fakat dağ çok yorgun, her yanı yaralı. Tüm gözlerin, tüm ağıtların arasında düşüyor 5 kadının üstüne.

Yaşlı, kudretli, kadim dağ çılgınlıklarla ağıtlarla düştü 5 tohumun üstüne. 5 çiğ, 5 yaprak, 5 dere, 5 gökyüzü oynadı yerinden. Geriye kalan 11 dağ dönüyor yüzünü Vartınik'e. 5 saygı duruşu, 5 yeminle Vartınik ateşinin harlanacağını ilan ediyor. Bir masal daha ekliyor kendine 11 dağ. Nasıl ki Şahmaran'dan sonra artık hiçbir yılan gündüz öldürülse dahi ilk yıldızı görmeden ölmüyorsa şimdi de 5 kadın Vartınik'teki ateşin etrafında 5 semahı görmeden ölmeyecektir. **Ankara YDG**

Nedir Bizim Mücadelemiz!

Umudun tutsaklığıdır bu. Özgürlüğe türkü, inanca direnç...

Baştanbaşa bir hasretlik anadan babaya, babadan oğula, oğuldan kıza. Halkların kardeşliğidir, dostluğudur, yoldaşlığıdır. İnsanları sevebilmektir mesele, sonra onlar için savaşmak. Gözbebeklerinin en derinine gülümsemeyi yerleştirmek, yüreğinde umutları her defasında yeniden yeşertmektir.

Birlikte aynı acılara ağlayıp, aynı mutluluklara düşmana inat gülmektir. Özgürlük halaylarında omuz omuza olmaktır. Aynı yangında üşümek, en soğukta birlikte ısınmaktır. Bilmektir... Her şeyi olmasa bile bu yoldaki mücadeleyi. Baş-

kaldırmaktır ötekilere, ezmek isteyenlere, faşistlere...

Yok sayılmak istensek de varlığımızın, varoluşumuzun farkına varabilmektir her zaman... Ve kalem kılıçtan, kılıcı da kalemden üstün tutmamaktır hiçbir zaman. Baş dik yürümektir bildiği yolda, kendinden emin ve güçlü. Yüreğindeki müebbet üşümelere, gurbetlere, ayrılıklara ve nice yiğit kayıplara göğüs germektir. Esen rüzgârlara ses vermektir sesinle, savrulmaktır belki ama hiç yılmamaktır, vazgeçmemektir, direnmektir...

Bazen kelimelere sığdıramamaktır mücadeleyi, türkülerin yetersiz kaldığı en hazin noktadır mesela. Bizim mücadelemiz her yürekte ayrı bir umudun coşkusudur. Kızıl bayrakla baharın müjdeleyicisidir. **Amed'den liseli bir YDG'li**

MEKTUP VAR!

Yüreğimin tam ortasında kızıldan bir ateş... Öyle ki yakıcı olan her şeyden daha yakıcı... Benden önce de yanmış **YÜREKLERİMİZDE** ve yanıyor ve **YANACAK!**

Biliyorum bu ateş kızıl umutlara gebe inanç doğuracak.

Biliyorum bu ateş kızıl ama rengârenk. Birazdan çiçek açacak.

Biliyorum bu ateş parça parça saracak bedenimi (bedenimizi) yangın olacak.

Gökkuşağının dibinde
altın dolu bir küp varmış.
Aksinin ispatı
tüm imkânların dışında bir iddia.
Bir hayal, bir düşü...
Hayali, düşü süsleyen bir yürüyüş.
Hayali, düşü gerçek kılan beş gülüş.
hiçbir şey de yoktur biliyor musunuz,
bir şeye inanmanın tadı!"
Ya savaş? Nefesi keser mi?
Siz umudun cana kastettiğini
gördünüz mü hiç!
Her kahpe pusuda yolunuza yol olmuş,
Sarmış sarmalamış,
Koynunda saklamış, kurşuna mevzi kılmış
bu topraklar sebebi olur mu,
Uğruna sevdalanmış, kokusuna vurulmuş,
yolunu yol bellemiş yüreklerin?
Oldu işte!
Beş yapraklı bir yonca varmış.
Beş yaprağın beşi de ayrı kokulu.
Kimi uzun, kimi geniş, kimi kısa.
Ama her birinin kökü aynı.
Her biri yoncayı var eden.
Her biri yonca kokulu.
Bir gün yağmur yağmış.
Yağmur hızlanmış.
Yağmur sel olup akmış.
Beş yapraklı yonca yağmurun altında kalmış.
Yapraklar kopmuş.
Kök toprakta kalmış.
Umut öz olmuş, dört diyara yayılmış.
Beş parmak birleşip bir el olur.

Biliyorum bu yangında isyan, umut var; zılgıt, halay, türkü var, doğa var, insan var; bu yangında zaman, mekân, koşul var; bu yangında 5'ler, yüzler, binler, milyonlar var(dı)(olacak)!

Zaafarımla, yanlışlarımla ama yürek dolusu inançla, kararlılıkla bir bebeğin masumluğunu kuşanıp, avuçlarımda bin bir çeşit tohumla geldim. Kitaplarınıza, umudunuza, kavganıza ortak olmaya geldim. **YOLUNUZA YOLDAŞ OLMAYA GELDİM.**

Yarınları kızıla boyamak inancıyla, kavga dolu bugünlerden hepinize kucak dolusu **SEVGİLER!**

Ankara'dan Yeni Bir YDG'li

El toprağa gömülür.
Binlerce el yeşerir.
Ellerin her biri beş parmakla birleşir.
Nefesimiz kesildi!

Eylem,
bir karşı koyma biçimidir.
Kalmaz toprak altında.
Özlem,
uğruna düştüğümüz yola sinen kokudur.
Tükenmez hava almayınca.
Sevda,
baştan yazgımızdır hayatla,
Yok olmaz karanlıkta.
Dilek,
düşümüzün adı!
Düş hiç ağlar mı?
Emel,
varılacak menzil,
Pusulası şaşar mı?
Rotası hiç kayar mı?
Dümene geç umut!
Dümene geç kavga!
Bak yol tam karşında,
Sıkılma, yorulma, yılma.
Bak beş yürek seninle yanmakta.
Toprak altından gürce akmakta.
An, kavgaya çağırmakta.
Beş gülümseyiş hincimizi kavurmakta.
Kokla beş yapraklı yoncayı.
Namluyu kavra beş parmağınla.
Çare budur,
Zaman aydınlığa akmakta.

SOKAĞIN SESİ: KARAGÜNEŞ

İstiklal Caddesi'nde bağlama, kemençe, tulum, saksa-fon, blok flüt, gitar çalan ve önüne dinleyen insanların para koyması için enstrümanlarının kılıflarını koyan bir sürü insan görebilirsiniz. Kuklalarını oynatan, tiyatro yapan, artistik gösteriler yapan birkaç insan da görebilirsiniz. Kimisinin “profesyonel” olduğunu kimisininse sadece paraya ihtiyacı olduğu için o gün gelip bir şeyler üretmeye çalıştığını anlayabilirsiniz de. Fakat Taksim-Tünel civarını mesken eylemiş, sokağın neredeyse bütün taşlarına tek tek oturmuş birkaç grupla karşılaşsınız. Bunlardan biri *Kara Güneş'tir.

İçinde akustik gitar, darbuka, def, yan flüt, kemençe, ney, santur** gibi çalgılar barındırır Kara Güneş. Bazen tulum eklenir, bazen yoldan geçen birisi kemanla eşlik eder... Genelde türkü söylerler ve deyiş yaparlar, bazen kendi yaptıkları şarkıları çalarlar. Ve Kara Güneş şarkıları hep bir ağızdan söyler.

İlk gördüğümde pür dikkat izlemiştim müzik yapan o insanları. Birkaç kişi müzik yapıyor, müzik yapmayan birkaç kişi onların yanında oturuyor, şarap içiyor, bali çekiyor, uyuyor, köpeğiyle oynuyordu. Bir de grubu merakla izleyen ve kameraya çeken bir grup vardı. Sonraları ben de oturup daha fazla zaman geçirmiştim onların müziğiyle. Şarap içen uzun ve kirli sakallı birisiyle konuşmaya çalıştım. Esasında bu durum benim için ürkütücü bir hal almıyordu. Tanımadığım, dahası ne yapabileceğini kestiremediğim birisiyle konuşuyordum. Belli ki Kara Güneş korkmuyordu bu insanlardan. Üstüne bir de ev sahipliği yapıyordu bu insanlara, müzikleriyle. Şarapçı Hayyam'dan, Pir Sultan'dan anlatmaya başladı. Belli ki sürekli oradaydı ve durum benim için de normalleşmeye başlamıştı. Sonrasında o yine oradaydı, fakat ben onunla konuşamadım. Kara Güneş'in desteğiyle yenmeye çalıştığım korkumu alt edemedim. Sokak çocukları, baliciler, şarapçılar ve deliler benim için yine eskisi gibiydiler. Onların yanına gidemiyordum, çünkü onları çok seviyordum.

Bir süre sonra Kara Güneş'in müzik yapıyor olması umuduyla gitmeye başladım Taksim'e. Kara Güneş oradaydı ve sokak çocukları artık Kara Güneş'in şarkılarını satmaya çalışıyorlardı. Şarapçılar yine oradaydı ve bu sokağın onlara ait olduğunu gösterircesine dinliyorlardı Kara Güneş'i. Kara Güneş ise, çaldıkları her şarkıdan sonra kopyaladıkları ses kayıtlarını göstererek “10 lira” diyordu.

Kara Güneş'in plak şirketleriyle bir alakası yoktu. Tek dertleri sokakta müzik yapıp geçinmeye çalışmaktı. So-

kağı seçmişlerdi ve iyi de yapmışlardı. Gerçekten tek geçim kaynakları müzik miydi, yoksa her birinin aslında bir mesleği vardı da, kendi “özgürlüklerini” burada mı yaşamaya çalışıyorlardı? İşin gerçek yüzünü bilmediğim için benim için en çekici olan yolu seçerek Kara Güneş'i tasarlamaya devam ediyordum. Benim için bu insanlar sokakta yaşayan insanlardı. Sokaklardan topladıkları paralarla geçiniyorlardı ve sadece onları dinleyen insanlar evlerine çağırdıkları zaman sıcak ev yemekleri yiyebiliyorlardı. Kara Güneş'i asıl sahiplenenler sokakta yaşayanlardı ve Kara Güneş müziğini tam anlamıyla onlar için yapıyordu. İçimdeki özelde Kara Güneş üzerinden tasarladığım “sokak müziği” tanımından çıkarak Kara Güneş'i ve diğer sokak müziği yapan grupları (Siya Siyabend gibi) dinleyelim.

CrossingThe Bridge / Sound Of İstanbul (İstanbul'un Sesi) belgeselinde Kara Güneş sokak müziği ile ilgili şöyle diyor: “Sokak hemzemin oluşundan dolayı insanı birleştirir. Hangi sınıfsal temelden olursan ol bütün insanları aynı hizaya getirebilir. Böyle bir özelliği vardır sokağın.” Başkası da şöyle diyor: “Tinercisi de gelip yanımızda oturuyor, elinde laptopuyla oradan geçen birisinin de yüreğinden yakalıyoruz. Onları bir arada buluşturabiliyoruz. Hatta bazen biz aradan çekilip onları başa bırakabiliyoruz. Onların kendileriyle bir hesabı var. O hesabı görüyorlar.” Devamında da: “ama bir tarafla sokak aslında ağır bir yozlaşmadır. Buna karşı koymak gerekir. Sokağın belleğinden bahsedemeyiz. Yani taşın belleğinden... Erkin Koray Ankara sokaklarından bahsederken, kaldırımlardan bahsederken... Bu çok romantik bir şey. Yaşayan adam bilir bunu. Taş taştır tamam mı? Oraya kafayı koyduğun zaman anlarsın taşın taş olduğunu.”

Müziğini kazanılacak paraya göre ayarlayanlara, ve bunu dayatanlara karşı

sokak müziği ısrarla devam ediyor, öğrenmeye ve öğretmeye.

(*) : Kara Güneş, Siya Siyabend gibi sokak müziği grupları aslında senelerdir birlikte müzik yapan insanlardır. Bundan kaynaklı grupların üyeleri de değiştirir ve esasında kimin hangi grupta kaldığını anlayamayız. Fakat birkaç sene öncesinden bu güne Siya Siyabend sokakta görünmemekte (daha çok sokakta albüm satmaya çalışmakta) Kara Güneş ise bandrollü albüm yapmak için ya da bilmediğim başka sebeplerden dolayı sokaklarda görünmemektedir (ya da ben göremiyorum). Bu iki sentezden kopan Alatav grubu sokakta çalmaya devam etmektedir. Bu yüzden yazı biraz Kara Gü-

neş'ten, biraz Siya Siyabend'den, ve güncel olarak da tamamen Alata-
tav'dan bahsetmektedir.

Alata-
tav kendini şöyle anlatmış: "Alata-
tav, birliktelikleri yaklaşık
4 seneye dayanan fakat grup elemanlarının müzikal yolculukları 10-
15 sene arasında değişen profesyonel ve bağımsız bir müzik toplu-
luğudur. Grup elemanlarının, değişik müzik gruplarıyla başlayan
müzikal geçmişleri zaman içinde gelişen ortak bir tavırla buluştuk-
ları Alata-
tav grubuyla son halini almıştır. Grubu diğer gruplardan ayrı-
ran en belirgin özellikleri ise müzik dünyasında hakim olan üretim
zincirinin tamamen dışında olmalarıdır. Bilinçli olarak tercih edilen
bu tavır gereği grup hiçbir plak şirketi ile çalışmamakta ve müzik-
lerini icra etmek için tercih ettikleri zemin olarak da en büyük kit-
lesel birlikteliğin sağlandığı sokağı seçmektedir. Klasik sokak
müziyenliğine yeni ve radikal bir tavır getiren grup, bu felsefeleri-

nin ışığında albümlerini kendileri kaydetmekte, çoğaltmakta ve sa-
tışlarını da performanslarının icrası sırasında seyircilerine direkt
ulaştırmaktadır. Ayrıca grubun bütün eserleri internet ortamı üze-
rinden bedava indirilebilmektedir."

Kara Güneş için www.karagunes.com

Alata-
tav için [www.alata-
tav.com](http://www.alata-
tav.com)

(**) : Santur İran ve Hindistan kökenli bir çalgıdır. Hem telli
hem de vurmali çalgı niteliği taşır. Biçimsel olarak kanuna benzer.
Santur hakkında söylenegelen bir efsaneye göre, İran'da "kadın se-
sine benzediği" gerekçesiyle Şah tarafından 500 yıl boyunca yasak-
lanan çalgının kesintisiz kullanımı, 1800 yıl önce İran çıkışı olsa
da, 3500 yıl öncesi Mezopotamya'ya dayanmaktadır.

Kaynak:<http://tr.wikipedia.org>

İSTANBUL'DAN BİR YDG'LI

Çetin sabah uyandı ve her sabah yaptığı gibi sokağa
bakan camdan dışarıyı kontrol etti. Sokak
her zaman olduğu gibi yine sakin ve ten-
haydı, sorun olmadığını düşünerek kapıyı
usulca açtı ve dışarı çıktı. Hemen yan so-
kağa daha sonra başka bir sokağa saptı ve
başka bir sokağa sapmak üzereydi ki arkadan gelen birisi
"beyefendi bir dakika bakar mısınız?" dedi. Çetin duy-
mazlıktan geldi ancak ikinci kez uyarıldı "sakın kıpırdama
ve ellerini havaya kaldır." Sağdan soldan başkaları da gel-
meye başladı ve hepsi de silahlarını Çetine doğrultmuş-
lardı.

Çetin durumun vahametini; dün yaşadığı olayların tes-
adüf olmadığını anladı. Ancak tüm uyarılara karşın elle-
rini havaya kaldırmadı. Ve yoldaşlarının önerilerine
uymadığı için hayıflanmaya başladı. Ancak hayıflanma-
nın zamanı değildi, bir an önce düşünmeli tavrını belirle-
meliydi. Soğuk kanlı olacak rahat davranacak ve eğer
gözetlana alınırsa işkenceye maruz kalırsa; düşmanı zin-
danda bir kez daha yenilgiye uğratacağı.

Çetin bu düşünceler içindeyken polisler de zafer ka-
zanmış komutan edasıyla kasınıyor, ağızları kulaklarına
varmış bir şekilde böbürleniyordu. Neden böbürlenmesin
ki? "Azılı bir teröristi" yakalamıştı hem de hiç kayıp ver-
meden. Umarım bundan sonra uğraştırmaz bizi haftalardır
peşinde koşuyoruz girmedığımız sokak-cadde kalmadı di-
yorlardı.

Çetin'in günlerce sürecek olan işkenceye karşı vere-
ceği mücadele böyle başlamıştı. Yol boyunca çeşitli psi-
kolojik baskıya maruz kalan Çetin, çok geçmeden fiziki
işkenceye de alındı. Tırnakları çekildi, elektrik verildi, as-
kıya alındı, hayaları büküldü, tazyikli su sıkıldı, dayak
yedi... Ancak çetin direnecek ve düşmanı yenecekti.

KAN LEKESİ

İşkenceciler günler sonra yılgınlığa
düşmüş bu yiğit devrimciyi konuşturama-
yacağını anlamışlardır. Öyle ki Çetin'in ko-
nuşmasını, sırları vermesini unutmuş;
onun bağırmasını, inlemesini sinirlenip ken-
dilerine küfretmesini isterler. Ancak çabaları nafiledir. İş-
kenceciler çaresizlik içinde kıvrılırken Çetin; "vücudu
bir hayli hırpalansa da, tek kelime olsun konuşmadığı, ba-
ğırıp yalvaramadığı, hatta ağırları nedeniyle inlemediği
yani ilkelerinden taviz vermediği için, yüreğinde belli be-
lirsiz bir mutluluk hissediyordu. Öyle ki iç rahatlığı ve hu-
zuru yüzüne bile aksetmişti. Parçalanmış dudaklarındaki
hüzünlü gülümseme bunu ele veriyordu."

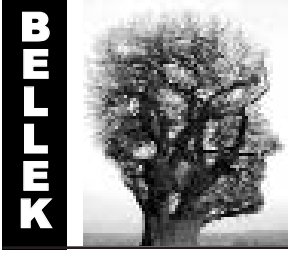
Çetin faşizmin saldırılarına boyun eğmemiş, işkence-
den alınıp ak çıkmış ve tutuklanarak Metris Hapishanesi'ne
gönderilmiştir. Bu defa da işkencecilerin vereceği bir sınav
vardır. Vicdana karşı, insanlık onuruna karşı verilecek bir
sınav...

Cafer Demir insanlığa karşı işlenen suçların en onur-
suzu olan işkenceyi Kan Lekesi adlı kitabında anlatıyor.
İşkencecilerin ve bu onursuzluğa maruz kalan bir devrim-
cinin Çetin'in ruh halini anlatıyor. Kitap okuruna; Hasan
Hakkı Erdoğan'ın Gulasor adlı şiirini hatırlatıyor.

(İzmir'den bir YDG'li)

SENİN DE DAĞLARIN VAR SIVAS

Devletin tarihiyle yaşıt, resmi bakışıyla büyük bir uyum içinde olan asimilasyon ve imha politikalarının kanlı bir ayağı olan Sivas Katliamı açıktan bir devlet “işi” olarak tarihteki yerini almıştır. Osmanlı’dan bu yana Müslümanlaştırma ve Hanefileştirilme politikalarına maruz kalmış bir inanç sistemi olan Alevilik, o zamandan bu yana sistemin kırmızıçizgilerini zorlayan bir “tehlike” olarak görülmüştür.

“Bilmem kaç tane okur-yazar takımı, çalgıcısı, çengisi, züppesi, zennesi; yani hak yolundan şaşırıp, şeytana biat edenleri; kutsal Sivas’ın topraklarında şölen tertipleyip ümmeti Müslümanlıktan uzaklaştırma yolları arayacaklardır. Müsaade etmeyin! Namusumuza sahip çıkın! Sivas’ı bu zındıklara dar edin! Hak ettikleri cehennem azabını daha bu dünyadalarken gösterin! Taş, sopa, benzin, yangın! Her biri caiz, öldürmek hem sevap hem de farzdır!”

Aklında bu veya buna benzer cümleleri gezdiren yüzlerce insan akşama doğru Sivas’ta Madımak Oteli’nin önünde toplanmaya başladılar. Dakikalar geçtikçe kalabalığın sayısı artıyor, tekbir sesleri giderek yükseliyordu.

Malum günlerdir, gazeteler, o gün, Madımak Oteli’nde olan Aziz Nesin’in söylemleri üzerinden yoğun bir anti-propaganda kampanyası yürütüyor, atılan birbirinden kışkırtıcı manşetlerle Nesin açık hedef haline getiriyordu. Devletin elinde muazzam bir malzemeye dönüşen gelişmeler planlı bir katliama adım adım yaklaşıldığını açıkça gösteriyordu. Nitekim farklı illerden Sivas’a giden ve bizzat katliamın uygulayıcısı olan onlarca kişinin, uzman kontgerilla güçleri olduğu sonradan ortaya çıkacaktı. Sivas’ta katliam öncesi dağıtılan bildiriler de esasta yapılacak olanların yedi düvelce bilindiğinin en açık göstergelerindendir.

Saatler ilerledikçe çoğalan kalabalık ilk kibriti çakarak bahsi geçen cehennem azabını yaratma niyetiyle oteli ateşe verdi. Güya oteli çevrelemiş olan asker önce saldır-

ganların önünden çekilerek işlerini kolaylaştırdı. Ardından yanan oteli kenardan izlemeyi tercih etti.

Otel ateşe verildikten sonra kapalı kapının önünde barikat kuran Hasret Gültekin, Metin Altıok ve Behçet Aysan ilk düşenler oldular. Onların ardından iki otel görevlisi dahil 32 can daha yanarak ve boğularak can verdiler. **35 insanımız Sivas’ta Madımak Oteli’nde 2 Temmuz günü katledildi!**

Devletin tarihiyle yaşıt, resmi bakışıyla büyük bir uyum içinde olan asimilasyon ve imha politikalarının kanlı bir ayağı olan Sivas Katliamı açıktan bir devlet “işi” olarak tarihteki yerini almıştır. Osmanlı’dan bu yana Müslümanlaştırma ve Hanefileştirilme politikalarına maruz kalmış bir inanç sistemi olan Alevilik, o zamandan bu yana sistemin kırmızıçizgilerini zorlayan bir “tehlike” olarak görülmüştür. Yavuz Selim’in kör kuyulara atarak dizginlemeye çalıştığı, **Pir Sultan Abdal’ın darağacında ibret-i alem diyerek sallandırıldığı saldırıların en kanlı ayaklarından biri de 2 Temmuz 1993’te Sivas’ta yaşananlardır.**

Cumhuriyetle birlikte devletin Sünni mezhebi garanti altına alınmış ve buna uygun pratiklerle harekete geçilmiştir. Hâlâ Diyanet İşleri Başkanlığı, zorunlu din dersi uygulaması, cemevlerinin hiçbir yasal statüye sahip olmaması yollarıyla sürdürülen inkar, imha ve asimilasyon politikaları, devletin bakışındaki sabitliği görmemiz açısından önemlidir.

Dersim’den, Maraş’a; Çorum’a ve Sivas’a yapı-

lanlar faşist TC'nin tarihsel bir politika olarak devraldığı geleneğin devamı olma niteliği taşımaktadır. Bu topraklarda Alevilerin inançlarını yaşama talebi sürekli olarak baskı ve zulme tabi tutulmuştur. Son dönemlerde estirilen "demokratikleşme" yelinden Alevilerin payına da bolca sahte açılım manevraları düşmüştür. Her ne kadar süslenen cümlelerle sunulsa da bu hamlelerin özde devletin yerleşik uygulamalarıyla hiçbir tezat oluşturmadığı ortadadır.

Devlet, sözümlerine ona katletmekten vazgeçerek kendi Alevisini yaratma derdine düşmüştür. Bir inanç sisteminin kendi özgünlükleriyle var olabilme ve yaşatılma hakkına karşı, kendi yedeğine aldığı bir Aleviliğe var olabilme hakkı tanıyabileceğini söyleyen devlet, aslında "inceltmiş" bir imha, inkar ve asimilasyonu muştulamaktadır. Alevilerin en meşru taleplerinden olan Madımak Otel'i'nin Utanç Müzesi'ne dönüştürülmesi talebine devlet cephesinden verilen karşılık bu noktada çok anlamlıdır. **Kamulaştırılan Madımak Otel'i "Bilim ve Kültür Merkezi" haline getirilmiş, içi türlü çeşit oyuncaklarla, rengarenk balonlarla süslenmiş; ne hikmetse hatırlanan 2 Temmuz katliamı ise binanın girişindeki duvarlarda "elem olay" ifadesiyle yerini alabilmiştir.**

Sabırları zorlamakta rakip tanımayan faşist TC bahsi geçen duvara 35 insanımızla birlikte saldırı esnasında ölen iki saldırganın da ismini yazarak meseleye nasıl baktığını

ortaya koymuştur. Hatta hızını alamayarak bu durumu "her kim olursa olsun bizim insanımızdır, biz meseleye insan merkezli bakıyoruz" diyebilme aymazlığını da göstermiştir.

Sormak lazım "yüreği insan sevgisi dolu" katil TC'ye; yıllardır 35 canımıza mezar olmuş o binada afiyetle kebab yerken hangi hümanist pencerenizden meseleyi algılıyor da yediklerinizi utanmadan sindirebiliyordunuz? Bir türlü bulunup da cezalandırılmayan piyonların sırtını sıvazlayarak yaptığımız açılımlarınızla mı Alevileri yedeğinize almayı planlıyorsunuz?

Yoksa kaplumbağa hızıyla dahi ilerleyemeyen Alevi Çalıştaylarınız, açılımlarınız esasta Alevilere bu genel bakışınızı kabul ettirmek üzerine mi kurulu? Bunu anlamak için ne ermiş olmak ne kör kuyulara atılmış olmak, dar-ağaçlarında sallandırılmış olmak ne de yangınların içinde tutuşturulmuş olmak gerekmektedir.

Son 2 Temmuz anmalarında Madımak Otel'i önünde kitleye atılan gaz bombaları bu devletin Alevilere bakışının tam tezahürü niteliğindedir. "Katilinle barışacaksın, çok sorun çıkarmayacaksın, uslu uslu oturup bir yandan da kimliğini unutacaksın!" Dedikleri söz bu, açıldıkları alan buncadır.

Alevilere düşen ise ölesiye kanlı olduğu egemenlerin değirmenine su taşımak değil; yönünü isyana, savaşa, hesap sormaya dönmektir.

HALK SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

Her kahpe pusuda
yolunuza yol olmuş,
Sarmış sarmalamış,
Koynunda saklamış,
kurşuna mevzi kılmış
bu topraklar sebebi olur mu,
Uğruna sevdalanmış,
kokusuna vurulmuş,
yolunu yol bellemiş yüreklerin?

**Dümene geç umut!
Dümene geç kavga!
Bak yol tam karşında,
Sıkılma, yorulma, yılma,
Bak boş yürek seninle yanmakta.
Toprak altından gürece akmakta.
An, kavgaya çağırmakta.
Beş gülümseyiş hincemizi kavurmakta.**